

Israels feirer et historisk mirakel

- De som ber om fred blir sett på som tapere
- Den store palestinske løgner
- Hatet stikker dypere enn forstanden
- Palestinerne: Israel er en eneste stor bosetting

Bildet viser statsminister David Ben-Gurion som 14. mai 1948 leser opp Israels uavhengighetserklæring for en forsamling av valgte representanter for det jødiske folk. Den folkerettslige anerkjennelsen av det jødiske folks historiske rett til suverenitet over landet mellom Jordanelven og Middelhavet ble gjort allerede 24. juli 1922 i Folkeforbundets vedtak av dokumentet Mandat for Palestina, - en rettighet som ble bekreftet i FN-paktens Artikkel 80. Hele Landet Israel ble gjenforent i juni 1967 etter avslutningen av en 19 år lang frigjøringskrig mot arabiske okkupasjonsstyrker. Norske myndigheter karakteriserer imidlertid frigjøringen og gjenforeningen av landet som en *“ulovlig okkupasjon av palestinske områder i strid med folkeretten.”* Denne uforstandige og nedlatende holdningen til jødernes nasjonalstat er en viktig årsak til at antisemittismen holdes levende i Norge .

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 500 NOK/år

Opplag: 10.000

Redaktør

Michal Rachel Suissa,
førsteamanuensis, dr. philos.

I redaksjonen

Liv Strømme

Per Antonsen

Dato

Juni 2018 | Sivan 5778

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr. 984 595 948

ISSN 1891-1544

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 9229 3036

E-post: post@sma-norge.no

Web: www.sma-norge.no

Bankgiro: 6242.10.60644

Vipps: 84727

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA.

Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som setter søkelyset på jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide og rette opp perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemedienes ensidig negative fremstilling av Israel. I SMA-info finner du artikler som ingen andre norske medier publiserer.

“How beauteous mankind is!

O brave new world,

That has such people in’t”

Shakespeare (The Tempest)

REDAKTØRENS MENING

Israels feirer et historisk mirakel	Michal R. Suissa	4

ISRAELS KAMP FOR SINE RETTIGHETER

Netanyahus varsko til verden om det iranske atomprogrammet	Dore Gold	13
Israelsk herredømme over Vestbredden er folkerettslig gyldig	Kontorovich - Cohen	17
De som ber om fred blir sett på som tapere	Hezki Baruch	23
Arabere og muslimer vil ikke akseptere Israel som jødisk stat	Mordechai Kedar	25
Dere har aldri villet anerkjenne Jerusalem som Israels hovedstad	Nachshon and Caleb	30
EUs ønsketenkning og den arabisk-israelske konflikten	Bruce Thornton	33
Det gjenopprettede Israel har løst "det jødiske spørsmål"	Daniel Krygier	38

JØDEHATETS KILDER

Hatet stikker dypere enn forstanden	Per Haakonsen	41
Hvorfor fortsetter mediene med å oppmuntre til voldsbruk fra Hamas?	Alan Dershowitz	43
Vestlige medier er medskyldige i Hamas sin krig mot Israel	Matti Friedman	46
NRK markerte Israels 70års-feiring med antisemittisk løgn	Dag T. Elgvin	50
Hamas oppfordrer til å utvide a kamp mot Israe	MEMRI	54
Den store palestinske løgner	Daniel Greenfield	57

FREDSPROESSEN

Palestinerne: Israel er en eneste stor bosetting	Bassam Tawil	62
Den utspekulerte PA/EU-planen for Område C	Josh Hasten	67
Galskap å tro at palestinerne er åpne for en to-statsløsning	Efraim Karsh	70
PA er en selvmorderisk terroristgruppe	Guy Millière	75
UNRWA – FN-organisasjonen som skaper palestinske flyktninger	Pierre Rehov	82

MINORITETENE OG MIDTØSTEN

Hvorfor det er muslimsk vold, men ikke kristen vold, i Midtøsten	Raymond Ibrahim	90
Palestinerne sier: Araberne bryr seg ikke om oss	Khaled Abu Toameh	93
215 millioner kristne blir forfulgt stort sett av muslimer	Raymond Ibrahim	99

Israels feirer et historisk mirakel

Michal Rachel Suissa

Men Norge erkjenner ikke realitetene

Da Israel feiret sin 70-årsdag som uavhengig stat hvor den internasjonale hovedbegivenheten var innvielsen av den nye amerikanske ambassaden i Jerusalem, var det ingen representant for norske myndigheter blant de fremmøtte gjestene. I synlig forakt for diplomatisk protokoll og alminnelig folkeskikk, valgte Regjeringen å demonstrere motvilje både mot den jødiske staten Israel og vår nærmeste allierte, USA. Det ble lagt merke til.

Norges uteblivelse fra denne markeringen var ikke en “glipp.” Det var en bevisst demonstrasjon av at Norge ikke står på sin alliertes side i den arabisk-israelske konflikten. Norge anerkjenner ikke Israel som en ubetinget selvstendig stat som utøver suverenitet over sitt territorium. Det er ikke bare i spørsmålet om lokalisering av ambassaden at Norge har antatt politikken til Israels fiender. Norge erkjenner ikke at Øst-Jerusalem i 1967 ble frigjort av Israel etter 19 års folkerettsstridig okkupasjon av Jordan.

Regjeringen mener det er spørsmål vedrørende Jerusalem som må løses gjennom forhandlinger. Det er faktisk en avtale mellom Israel og Den palestinske frigjøringsorganisasjon, PLO, som omfatter tema vedrørende Jerusalem. Men ingen av dem dreier seg om hvorvidt Jerusalem skal være Israels hovedstad.

Og uansett hvilke spørsmål Israel velger å gjøre til gjenstand for forhandlinger med PLO eller andre, så er det en beslutning israelske myndigheter gjør på vegne av Israel som suveren og uavhengig stat. Norge har ingenting med å legge seg opp i hvordan andre stater forvalter sine territorier. Innblanding i andre lands indre anliggender er ikke akseptert atferd i internasjonalt samkvem. Norges atferd overfor Israel har lenge hatt karakter av utidig innblanding i saker vi ikke har noe med.

“Norge erkjenner ikke at Øst-Jerusalem i 1967 ble frigjort av Israel etter 19 års folkerettsstridig okkupasjon av Jordan.”

Regjeringen svekker muligheten for fred

Det regjeringen Solberg nå etter hvert burde ha fått med seg, er at Israel og nabolandet Jordan allerede i 1994 gjorde slutt på striden om Jerusalem og “Vestbredden,” ved at de inngikk en freds- og grensetraktat. I denne traktaten defineres statsgrensen mellom de to land identisk lik den grensen som i 1922 ble trukket opp som østgrensen for det britiske *Mandatet for Palestina* hvis hovedoppgave det var å gjenopprette det jødiske folks nasjonale hjemland i dette området.

Landet mellom Middelhavet og Jordanelven ligger derfor i dag innenfor Israels internasjonalt anerkjente grenser og forvaltes utelukkende under israelsk suverenitet med mindre Israel gjør avtaler om noe annet. Israel har inngått en avtale med de palestinske selvstyremyndighetene om selvstyre for den arabiske lokalbefolkningen. Det finnes ingen forutsetning i dette avtaleverket om at det skal lede til en tostatsløsning.

Det finnes heller ingen forutsetning i Oslo-avtalene om at Øst-Jerusalem skal bli “palestinsk hovedstad.” Dette er alt sammen politisk oppspinn som de siste 25 år har bidratt til å hindre gjennomføring av de avtalte sluttstatusforhandlingene og en fredsavtale for området. Den norske regjeringens aktive stillingtagen i spørsmål som dette, inkludert dens mangeårige finansiering av arabisk terrorisme rettet mot det israelske sivilsamfunn, sammen med slike politiske demonstrasjoner som vi var vitne til 14. mai, har vært et åpenbart bidrag fra norsk side til å svekke muligheten for en forhandlingsløsning og dermed en fredsavtale.

Israel har i dag ingen palestinsk fredspartner

Slik situasjonen har utviklet seg i den arabisk-israelske konflikten er det i dag ingen grunn til å tro at det på palestinsk side i overskuelig fremtid vil kunne bygges opp en politisk ledelse med et regime som på troverdig måte vil være i stand til å videreføre prinsippene i Oslo-avtalene i retning av en genuin fredsavtale. Man snakker ikke her om en midlertidig våpenhvile, men om en ekte mellomfolkelig fred som bygger på gjensidig tillit på alle nivå i samfunnet.

Det var slike tanker som på 1990-tallet lå til grunn for den optimismen som tente fredshåpet. Det håpet finnes ikke lenger på noen av sidene. Fredshåpet gikk til grunne i “den arabiske våren” og de utbruddene av islamsk ortodoksi som i dag preger hele regionen og legger ethvert fredshåp i grus, ikke bare i de Palestina-arabiske områdene, men i hele Midtøsten, og som endog truer det europeiske kontinent.

Den regionale krigen bestemmer utviklingen

Israel må i dag slå seg til ro med at den fredsdrømmen som bygde på Oslo-avtalene er forbi. I dag er det forberedelsene til forsvarskrig mot Iran som avgjør prioriteringen. I den krigen er de første slagene allerede utkjempet mellom det israelske forsvaret og fremskutte iranske baser i Syria.

Samtidig som europeiske og norske politikere gikk til angrep på president Trump for å ha trukket seg fra avtalen som ville utsette Irans anskaffelse av atomvåpen med noen få år, gikk Iran til militært angrep mot Israel. Den 10. mai avfyrt iranske militære fra sine baser i Syria omkring 20 raketter mot Israel. Dette er første gang Iran har rettet et direkte militært angrep mot israelsk territorium.

Det iranske rakettangrepet på Israel skjedde få timer etter at statsminister Netanyahu, som var æresgjest under feiringen av frigjøringsdagen i Moskva, hadde orientert president Putin om situasjonen og fått nye forsikringer om russisk støtte i tilfelle iransk angrep.

Europeiske ledere uttrykker bekymring over den tiltagende krigen mellom Iran og Israel, men er ikke villige til å innrømme at de selv har bidratt finansielt til å muliggjøre iransk ekspansjon gjennom opphevelsen av sanksjonene mot det iranske atomregimet. Det Europas ledere har avslørt med sine protester mot president Trump, er at det for dem ikke er et problem at det iranske lederskapet stadig fornyer sin forsikring om at deres mål med opprustningen er å utslette Israel, – når atomprosjektet er ferdigstilt.

Interkontinentale raketter

Av uforståelige grunner gikk Vesten med på å unnta utviklingen av interkontinentale ballistiske raketter fra atomavtalen. Dette er *et våpen som militært sett er fullstendig meningsløst i bruk uten atomstridshoder*. Men under avtalen har Iran fortsatt lov til å bygge slike raketter som kan nå mål, ikke bare i hele Midtøsten, men etter hvert også i Europa og Amerika.

Det er ingen grunn til å tro at Iran ligger etter Nord-Korea på det området, og man vet at disse rakettene planlegges utstyrt med atomstridshoder som er det eneste som om kort tid gjør disse rakettene og det iranske regimet til en global trussel. Det er dette som er den varige konsekvensen av Vestens atomavtale med Iran, og det er den dokumenterte vissheten om dette som er det sentrale i de israelske avsløringene av det iranske atomarkivet.

Iran vil være et langsiktig hinder for fred i Midtøsten

Iran har nå full militær og politisk kontroll over Libanon hvor regimet årlig sponser Hizbollah med mer enn en milliard dollar. Iran har også som hovedsponsor kontroll over Hamas i Gaza. Støtten til Assad-regimet er langt større, og krigen mot Saudi Arabia som Iran fører ved hjelp av opprørerne i Jemen, ville ikke være mulig uten at de vestlige sanksjonene mot Iran var blitt opphevet under atomavtalen. Atomavtalen ga Iran tilgang på mer enn 100 milliarder dollar i frosne midler, og hundretalls nye milliarder årlig gjennom oljehandel. Det er disse midlene Iran nå bruker til militær opprustning, krigføring og terror i Midtøsten.

Men selv om Iran har et fotfeste i Syria og kontroll over Libanon, er ikke landet militært sett i stand til å ta en omfattende konfrontasjon med Israel. Heller ikke Hizbollah har slik evne i dag. De kan fyre av raketter, men vet at de i så fall vil bli utradert fra det libanesiske landskapet. Derfor har det vært omfattende diplomatisk aktivitet, til dels sponset av Jordan, for å bringe konflikten ned igjen på et håndterbart nivå. Spørsmålet er hvor lenge roen vil kunne vare i en så eksplosiv region som Midtøsten. Atomavtalen med Iran inneholdt ikke et forbud mot utvikling av atomvåpen, – den ga bare en utsettelse på noen år, samtidig som den sikret finansiering av gjenopptakelsen av atomprogrammet når avtaleperioden er ute. Vi har derfor ingen grunn til å tro at Iran har gitt avkall hverken på ønsket om politisk og militært hegemoni i Midtøsten eller på drømmen om å ødelegge Israel.

“Islam er “den beste investeringen i fred og demokrati,” mener man utrolig nok i Brussel, og Norge er best i klassen når det gjelder å rette seg etter politikken i EU.”

Antisemittismen tiltar i Europa

Den samlede muslimske befolkningen i Europa har passert 7,6 %, mens muslimer i Norge allerede er oppe i mer enn 3 % av befolkningen. Om bare så få som 1 promille av de 56 millionene muslimer i Europa lar seg radikalisere til å bli islamske jihadister, står vi i Europa overfor en armé på mer enn 50.000 potensielle terrorister. Det sies å være mer enn 1000 bare i Berlin. Vi ser få tegn på at Europa tar en slik trussel alvorlig. Islam er *“den beste investeringen i fred og demokrati,”* mener man utrolig nok i Brussel, og Norge er best i klassen når det gjelder å rette seg etter politikken i EU.

Bare de øst-europeiske landene synes å ha mot til å motstå presset fra den historiske folkevandringen vi opplever i dag, og som takk utsettes de for alvorlig og nedlatende kritikk fra vestlig hold hvor sjøislamiseringa ikke lenger forsøkes stoppet. I lys av de dimensjonene problemet har fått anta, er dette svært foruroligende. De eneste som ser ut til å fatte hva denne utviklingen kan føre med seg, finner vi blant de jødiske minoritetene i europeiske land, hvor beslutningen om å *“gjøre alia,”* eller å reise tilbake til hjemlandet, Israel, stadig griper om seg. Jødene i Europa har tross alt den fordel at de har et annet hjemland hvor døren står åpen og hvor de kan føle seg beskyttet på en måte som ikke lenger er mulig i europeiske land.

Norge gjenspeiler Europa

I Norge har vi vært forskånet fra slike groteske angrep på sivile jøder som vi har sett eksempler på i land som Frankrike. Men vi bør ikke narre oss selv til å tro at ikke slike ting kan skje også her. Vi merker nesten fra dag til dag at presset mot norske jøder øker i styrke. En iøynefallende forskjell på Norge og Frankrike er at her kommer de antijødiske holdningene til uttrykk, ikke først og fremst fra muslimer, selv om man finner eksempler også på det. I Norge er det først og fremst fra etnisk norske miljøer at jøder merker en avvisende, eller en bent frem fiendtlig holdning. Dette er en hovedgrunn til at et flertall av jødene i Norge lever anonymt.

Et eksempel til ettertanke er det norske skoleverkets avvisning av tilbud fra Mona Levin om å gi undervisning til skoleelever om jødernes historie i Norge. *“Jeg har bare blitt invitert til et par kristne skoler,” forteller Mona Levin til avisen Norge Idag, “men jeg får aldri holde foredrag ved andre skoler. En gang var jeg invitert, men da de hørte hva jeg skulle snakke om, takket de nei. De sa at temaet var for kontroversielt. Jeg spurte: “Mener du det er for kontroversielt å være jøde?” De svarte “ja.””*

Vi oppfatter svaret hun fikk som oppriktig: Det *er* kontroversielt i dagens Norge både å være jøde, israeler, jødevenn og venn av Israel, – ikke blant folk flest, men blant norske eliter, “eksperter,” myndigheter og mediefolk. Det er det ikke bare Mona Levin som har fått erfare.

Den selvpåførte uvitenhetens konsekvenser

Den norske antisemittismen er ikke et grasrotfenomen. Den skapes ovenfra i samfunnet. Vi finner ikke lenger eksempler på at norske ledere, organisasjoner og riksmidier er i stand til å behandle en omtale av den jødiske staten Israel uten å grise oppslaget til med anti-israelske usannheter og propaganda fra en eller annen selvbestaltet “ekspertkommentator.” Israel er “omstridt.” Israel “okkuperer palestinsk område i strid med folkeretten.” Israelske bosettinger er “ulovlige og bryter folkeretten.” Israel “overholder ikke FN-resolusjoner.”

Alt dette er løgn og oppspinn som mediene daglig forteller om den jødiske staten. Det finnes ingen annen stat i verden som får slik behandling i mediene. Denne særbehandlingen av Israel har derfor et klart antisemittisk motiv.

Et trekk ved det norske mediebildet er at en meget stor del av befolkningen har et meget lite antall kilder til informasjon om forhold utenfor landets grenser. De norske mediene som i hovedsak har sin informasjon fra kilder som NTB, NRK og TV2, er blant de mest ensrettede vi finner i den vestlige verden. Det norske mediebildet er sammenlignbart med den unisone pressen man hadde i Sovjetunionen. Dette setter ikke bare et preg på den norske utenrikspolitiske debatten, – det skaper den. Og det er ikke bare blant “folk flest” vi finner mennesker med oppfatninger om forhold i Midtøsten som er utmeislet av venstreorienterte mediefolk: Slike oppfatninger er i dag karakteristiske blant politikere og “eksperter” over hele partiskalaen fra Høyre til SV.

Det er denne politisk forfalskede fremstillingen av Israels forhold til sitt eget territorium som er avgjørende for norske myndigheters beslutning om å utebli fra den historiske begivenheten som fant sted i Jerusalem 14. mai 2018. Utenriksministeren sier hun er opptatt av at “... *ingen land kan alene endre status på Jerusalem, heller ikke USA.*” Men hun er ikke i stand til å erkjenne at det er nettopp det hun selv forsøker å gjøre ved å nekte å anse byens status som hva den er og har vært helt siden dens lovlige og rette myndigheter erklærte den som landets hovedstad for 70 år siden? Hun ser ikke at hun særbehandler Israel på en nedlatende og urettsskaffen måte.

Når løgnen blir “gjentatt til troverdighet”

En usann fortelling om Israel som lenge er blitt “gjentatt til troverdighet,” er påstanden om at det er ulovlig for israelske borgere å utvide de jødiske boligområdene i Judea, Samaria og Øst-Jerusalem. I Dagsavisens versjon av denne løgnen heter det bl.a. at “... *utvidelsene omfatter 30 av Israels flere hundre bosetninger, som verdenssamfunnet har slått fast er ulovlige i henhold til folkeretten.*” Det man støtter seg på her er at forskjellige organer i FN, inkludert Sikkerhetsrådet, har avgitt politiske meningsytringer om dette. Det er slett ikke “fastslått av verdenssamfunnet.”

Det finnes ingen rettskraftig dom eller annet bindende vedtak som sier noe slikt. Påstanden om at “... *bosettingene er opprettet i strid med den fjerde Genève-konvensjonen,*” er falsk. Den fjerde Genève-konvensjon gjelder tvangsflytting og deportasjon av egne borgere inn på okkupert territorium, og den er dessuten ikke gjort gjeldende i området. Den forutsetter at et territorium må være okkupert under væpnet konflikt med en annen stat som er suverenitetshaver til området og som er kontraherende part til konvensjonen. Dette er ikke tilfelle i det angjeldende området. At Israel selv har valgt å følge noen av dens bestemmelser i forvaltningen av disse områdene er irrelevant. Det finnes ingen bestemmelser i folkeretten som sier at Judea skal være “judenrein.”

Traktatene man velger å glemme

Etter inngåelsen av freds- og grensetraktaten mellom Israel og Jordan i 1994, har Judea, Samaria og Øst-Jerusalem ligget innenfor Israels internasjonalt anerkjente grenser og forvaltes under israelsk suverenitet med mindre Israel gjør avtale om noe annet med sine naboer eller minoritetsgrupper. Det har Israel gjort gjennom de såkalte Oslo-avtalene som ikke er internasjonalt omstridte. Og når man sier at et lands grense er “internasjonalt anerkjent,” betyr det at den gjennom lovlig inngått grenseavtale mellom de to land er anerkjent av de to.

Det finnes ingen annen internasjonal anerkjennelsesordning for grenser, og spørsmålet angår ingen andre enn de to nabostatene. Dette må vi andre og utenforstående forholde oss til. Vi har ingen rett til å blande oss inn i andre staters indre anliggender. Heller ikke i spørsmål om hvor statenes grenser og hovedsteder befinner seg. Norsk Midtøsten-politikk avslører manglende faglig kompetanse hos dem som er satt til å ivareta den. Det er et større problem for Norge enn det er for Israel.

Norge er kommet i strid med seg selv

Alminnelig folkerettslig kompetanse finner vi ikke lenger hos de myndigheter som er satt til å ivareta Norges interesser i utlandet. De later til å være mer opptatt av å representere utlandets interesser i Norge. Dette kan vi komme til å få svi for, ikke minst fordi utlandet nå igjen har kastet sine øyne på ressursene ved Svalbard, som Norge fikk rettigheter til under det samme internasjonale rettsoppgjøret som vedtok å anerkjenne det jødiske folks historiske rett til Landet Israel mellom Jordanelven og Middelhavet. Skal Norge vinne frem på Svalbard, må de samme rettsprinsippene legges til grunn som gjelder for Israels rett til hele Landet Israel.

Påstanden om ulovlig okkupasjon og ulovlige bosettinger er derfor akkurat like fjerne fra sannheten som påstanden om “apartheid” og israelske “krigsforbrytelser” i Gaza. Hadde påstandene om at Israel “ulovlig okkuperer palestinske områder” vært sann, ville Oslo-avtalene vært ugyldige fordi Israel i så fall ikke ville ha et rettsgyldig mandat til å inngå avtale om avgivelse av myndighet til de palestinske selvstyremyndighetene i dette området, noe Oslo 2-avtalen nettopp dreier seg om.

Det er en politisk tragedie at Regjeringen ikke synes å forstå dette, og dermed kan komme i skade for å velge side blant både sine egne og Israels uvenner.

Sender mot antisemittisme: www.sma-norge.no er for deg som vil ha usensurert politisk analyse. Ingen “Fake news,” bare sannheten, for SMA er hverken smittet eller svekket av pressestøtte.

Meld deg i dag: post@sma-norge.no og vær med å påvirke elitens dominerende ordskifte i Norge.

**SENTER MOT
ANTISEMITTISME**
Bankgiro 6242.10.60644
Vipps 84727

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til Senter mot Antisemittisme (SMA)

SENTER MOT
ANTISEMITTISME

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der "De sa seg enig i" at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. ("Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder"). I den islamske verden ble ca. 870.000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

**Takk for at du vil være med
oss i vår kamp mot jødehatet.**

Dr. Michal Rachel Suissa, leder for SMA

Senter mot antisemittisme (SMA)
Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo
Org.nr.: 984 595 948

Telefon (+47) 92 29 30 36
E-mail post@sma-norge.no
Web www.sma-norge.no

Facebook antisemittisme.no
Twitter @antisemittisme
Bankgiro 6242.10.60644
Vipps 84727

Ambassadør Dore Gold er president for Jerusalem Center for Public Affairs, tidligere departementsråd i det israelske Utenriksdepartement, og tidligere israelsk FN-ambassadør. Han har tjenestegjort som politisk rådgiver for statsministrene Netanyahu og Sharon.

Netanyahus varsko til verden om det iranske atomprogrammet

Dore Gold

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Gjennom de siste ti år har det vært flere tilfeller av at oppsiktsvekkende avsløringer er gjort kjent om det iranske atomprogrammet som lot det være liten tvil tilbake om at Teheran arbeider for å skaffe seg atomvåpen, uansett hva deres talspersoner har uttalt.

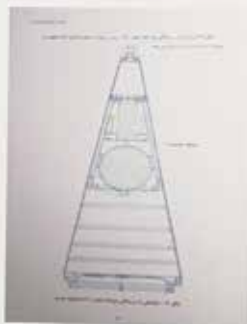
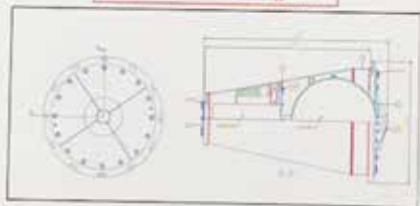
I februar 2008 ga Olli Heinonen som da tjenestegjorde som visegeneraldirektør for Det internasjonale atomenergibyrå, IAEA, en høyt klassifisert redegjørelse for representanter fra 100 stater, hvor han avslørte at Iran arbeidet med utvikling av et stridshode for sin rakett, Shahab-3, som var ment å skulle detoneres i en høyde av 600 meter. I den høyden vil en konvensjonell eksplosjon ha liten virkning nede på bakken. Men det var i den høyden Hiroshima-bomben eksploderte. Shahab-3 hadde en rekkevidde på 1.300 kilometer og kunne nå Israel fra iransk territorium. Denne raketten hadde vært operasjonell i de iranske militære styrker siden 2003.

Tre år senere rapporterte IAEA i mai 2011 at de var bekymret for “den mulige eksistensen” av syv områder innenfor iransk militær forskning. En av de mest alarmerende avsløringene i rapporten fra IAEA var at det pågikk forskning når det gjaldt “å bytte ut et konvensjonelt høyeksplosivt stridshode i Shahab-3-raketten med et kuleformet atomstridshode.” Det må understrekes at det i IAEA-rapportens terminologi kun var snakk om “den mulige eksistensen” av dette forskningsarbeidet. Senere rapporter var mer definitive, men de var basert på etterretning som det meste av verden ikke fikk se. Det kunne alltså være noe tvil om sannhetsinnholdet i disse rapportene som Irans allierte ville legge vekt på.

5. Integrating nuclear warheads on missiles

Design for a nuclear payload on a Shahab 3 missile

Original Iranian diagrams

Iransk diagram for et atomstridshode fra de iranske arkivene.

Bevis fra offisielle iranske dokumenter

De avsløringene som ble presentert av statsminister Benjamin Netanyahu den 30. april 2018 inkluderte en rekke av de samme rapportene og de var velkjente for dem som kjente arbeidet til IAEA. Men nå kom de fra originale offisielle dokumenter med det iranske regimets stempel. Det kan nå slås fast uten forbehold at Iran hadde et atomvåpenprogram. Hele atomavtalen med Iran, *the Joint Comprehensive Plan of Action*, JCPOA, var følgelig fremforhandlet på falske vilkår. Dette var en viktig utvikling.

Ta for eksempel den påstanden som ofte ble fremsatt under forhandlingene, at Iran slett ikke kunne arbeide på en atombombe fordi det fantes en *fatwa* – en islamsk rettsbeslutning – utstedt av Irans øverste leder, ayatolla Ali Khamenei, som forbyr utvikling av atomvåpen. President Obama viste til denne *fatwaen* 27. september 2013. Den 24. November 2013 snakket utenriksminister John Kerry om den iranske *fatwaen* og det faktum at den iranske utenriksminister Zarif hadde vist til den. En talsmann for USAs Nasjonale sikkerhetsråd uttalte på den tiden at Iran fremhevet *fatwaen* under deres forhandlinger med Vesten.[1]

Det var selvfølgelig ingen *fatwa* på Khameneis hjemmeside på Internett, men rykter om *fatwaen* ble brukt av iranske forhandlere for å gi Vesten en falsk forsikring om at Iran ikke forsøkte å bygge opp et atomarsenal. Nå er dette påvist å være blank løgn.

Foto: Det iranske forsvarsdepartement

Legg dette til forhandlingernes antakelse om at Iran beveget seg i “moderat” retning. Dette var et sentralt tema som ble solgt inn til etablisementet i Washington av Ben Rhodes, som var rådgiver for Det nasjonale sikkerhetsråd for strategisk kommunikasjon.[2] Iran forsøker i dag å oppnå regionalt hegemoni i Midtøsten med styrker som støtter opprør i Libanon, Syria, Irak, Bahrain og Yemen. Det foreligger rapporter om iranere som prøver å hjelpe Polisario mot Marokko. Forhandlinger med en statsmakt som søker status quo er svært forskjellig fra forhandlinger med en stat som fremdeles prøver å eksportere islamsk revolusjon.

Det er stor forskjell mellom å føre forhandlinger med en stat som Iran dersom du antar det ikke har til hensikt å bygge atomvåpen, sammenliknet med en situasjon hvor du har ugjendrivelig bevis for at Iran er fast bestemt på å bli en atommakt. Innholdet i en avtale vil være svært forskjellig.

Mens der er noe debatt omkring hvilke bestemmelser Iran har overtrådt i atomavtalen, kan det, gitt de israelske avsløringene, reises sterke argumenter for at Iran utvilsomt brøt Ikkespredningsavtalen av 1970.[3]

Ta for eksempel spørsmålet om hvorvidt du trenger et robust system for verifikasjon som må inkludere atomanlegg som ikke er gjort rede for. Dessuten har vi også spørsmålet om restriksjoner på interkontinentale ballistiske missiler.

FN påla slike begrensninger gjennom Resolusjon 687 på rakettarsenalet til Saddam Hussein etter Golf-krigen. Men i tilfellet Iran, gikk den vestlige forhandlingsgruppen inn for en “lettversjon” av verifikasjonskravet og la ikke noen restriksjoner på atomraketter. Det er behov for en helt annerledes tilnærming. På atomområdet må verifikasjonssystemet se helt annerledes ut for en stat med et utvilsomt mål om å væpne seg med atomvåpen og rakettssystemer som kan levere dem.

Av disse grunner må atomavtalen med Iran bli fullstendig omarbeidet eller forkastet. Dette er ikke et eksempel på det president Reagan kalte “*tillit, men verifikasjon*.” Dette er en situasjon for å si “*ingen tillit og verifikasjon*” med de mest inngripende virkemidlene du har.

Noter:

Kilde: <http://jcpa.org/article/netanyahus-wake-up-call-to-the-world-on-the-iranian-nuclear-program/>

[1] Barack H. Obamas uttalelse i 2013: “I mellomtiden har Irans øverste leder utstedt en fatwa mot utvikling av atomvåpen og president Rouhani har nettopp gjentatt at [Iran] aldri vil utvikle et atomvåpen.” <https://t.co/rgh9tPOTyE>; <https://t.co/yVyVfdm7Z4>; <https://twitter.com/JordanSchachtel/status/991316867414462464?s=03>

Irans president Hassan Rouhani fortalte FNs Hovedforsamling i september 2013: “Atomvåpen og andre masseødeleggelsesvåpen har ingen rolle i Irans sikkerhets- og forsvarsdoktrine, og er i strid med våre grunnleggende religiøse og etiske overbevisninger.” <https://edition.cnn.com/2013/09/24/world/un-general-assembly-tuesday/index.html>

“Utstedte Irans øverste leder en fatwa mot utvikling av atomvåpen?” The Washington Post, www.washingtonpost.com/news/fact-checker/wp/2013/11/27/did-irans-supreme-leader-issue-a-fatwa-against-the-development-of-nuclear-weapons/ Se også, Dore Gold, The Rise of Nuclear Iran: How Tehran Defies the West, (Washington, Regnery, 2009) ss. 196-197.

[2] www.nytimes.com/2016/05/08/magazine/the-aspiring-novelist-who-became-obamas-foreign-policy-guru.html

[3] “TV-rapport: Irans lagring og overføring av atomarkivet kan være et brudd på atomavtalen av 2015,” Times of Israel, 2. mai 2018 www.timesofisrael.com/tv-report-irans-storage-transfer-of-nuclear-files-may-breach-2015-agreement/ Se også, John Carlson, “Defining Noncompliance: NPT Safeguards Agreements,” Arms Control Association, 8. mai 2009 www.armscontrol.org/act/2009_5/Carlson

Eugene Kontorovich er professor i folkerett ved Northwestern University School of Law. Han er ekspert på internasjonal rettspleie og har skrevet mange artikler om de rettslige aspektene ved den arabisk-israelske konflikten.

Hvorfor er israelsk herredømme over Vestbredden folkerettslig gyldig?

Et intervju med professor Eugene Kontorovich av Sarah Haetzni-Cohen

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Spørsmål: Hvordan kan Israels stilling i Judea og Samaria [Vestbredden] forsvares fra et folkerettslig standpunkt?

Professor Kontorovich: Det spørsmålet som burde stilles er: Hva var Israels grenser da staten først ble opprettet? Hva som er svaret på dette er grensene slik de var i det øyeblikket staten erklærte uavhengighet. Israel ble som de fleste land skapt etter en vellykket krig hvor ingen kom landet til unnsetning. I folkeretten er der en klar regel når det gjelder opprettelsen av nye land: Landets grenser fastsettes i overensstemmelse med grensene til den forutgående politiske enheten i det området. Så, hva var det her forut for staten Israel? Det var Det britiske mandatområdet. Og hva var grensene for Det britiske mandatet? Det strakte seg fra Middelhavet til Jordanelven.

Erklæringen fra FNs Hovedforsamling av 29. november 1947 var en anbefaling om deling av mandatområdet snarere enn en operativ resolusjon. Hva som i realiteten definerte situasjonen var hva innehaveren av mandatet foretok seg, og man hverken aksepterte anbefalingene eller satte dem ut i livet.

Under Uavhengighetskrigen erobret Jordan og Egypt territorier fra Israel ulovlig og det var nesten universell enighet om at hverken Jordan eller Egypt hadde noe legitimt krav på suverenitet over Judea, Samaria og Gaza. Men det hadde Israel. Da Israel frigjorde territoriene i 1967, fornyet Israel sin kontroll over områder landet hadde suverenitet over, basert på grensene til mandatområdet.

I dag er det en rådende oppfatning at selv om området ikke tilhørte Jordan, var det “jordansk nok” til at okkupasjonsbestemmelsene og Genève-konvensjonen kommer til anvendelse der. Dette er en tøvelte oppfatning fordi selv om vi antar at den var korrekt, gjelder ikke Genève-konvensjonen lenger der når partene har inngått fredsavtale, og det har vært fredsavtale med Jordan siden 1994.

Man må velge det ene eller det annet: Enten tilhørte området Israel hele tiden og at Israel i 1967 frigjorde sitt eget territorium, og du kan ikke etter folkeretten okkupere ditt eget territorium. Eller alternativt: Området var i 1967 “jordansk nok” til at okkupasjonslovene kom til anvendelse. I så fall nullifiserte fredstraktaten med Jordan Genève-konvensjonen. Oslo-avtalene tok endog saken et stykke videre og sikret palestinerne lokalt selvstyre.

Spørsmål: Noen hevder at selv om vi ikke okkuperte landet, okkuperer vi folket der.

Kontorovich: Folk prøver å blande sammen disse to tingene, men der er ingen forbindelse mellom dem. Hvis man vil snakke om etikk, så la oss snakke om det og ikke blande det inn i folkeretten. Hvorfor snakker folk om internasjonal rett når de egentlig snakker om etikk? For etikken er subjektiv mens loven ble skapt for å få mennesker til å bli enige om reglene i en situasjon hvor de har forskjellig etisk utgangspunkt.

Judea og Samaria er ikke okkuperte områder. De er områder som Israel har suverenitetskrav over. Det er mange eksempler i verden på tilfeller hvor en nasjon har suverenitet, men hvor man utøver en annen form for styring. I vårt tilfelle er det for øyeblikket et militært styre. Et annet eksempel er amerikansk Samoa. Der har folket sin egen administrasjon, men uten uavhengighet. Innbyggerne har ikke amerikansk statsborgerskap og de kan ikke stemme ved amerikanske valg om de flytter til New York. Palestinerne har rett til å stemme ved palestinske lokalvalg og de har lokalt selvstyre. Likevel snakkes det som om Oslo-avtalene ikke finnes.

Demokratiets grunnleggende filosofi er at folk må være representert i en regjering som bestemmer hvordan livet deres skal være. Og nå snakker vi ikke lenger om rettslige krav fordi det finnes ikke noe slikt som en rett til representativt demokrati i folkeretten. I Amerika har man prinsippet “*Ingen skattlegging uten representasjon.*” Krever Israel inn skatt av palestinerne? Nei. Det er noen ganger helt omvendt, - vi betaler dem fra vår egen lomme. Gir

“Judea og Samaria er ikke okkuperte områder. De er områder som Israel har suverenitetskrav over.”

vi dem trafikkbøter eller pålegger vi dem vår familierett? Ikke i det hele tatt. Alt vi gjør er å beholde sikkerhetskontrollen, og det er ikke et spørsmål om demokrati.

Innenfor folkeretten har et folk retten til selvbestemmelse, men det betyr ikke en rett til en uavhengig stat. Der er en mengde etniske grupper omkring i verden som ønsker seg en uavhengig stat – katalanere, kurdere, tamiler osv. Folkeretten har sagt “nei” til dem alle. Katalanerne har stemmerett, men de spanske myndighetene kan gjøre mer eller mindre hva de vil med dem. De kan skattlegge dem, avgjøre om valgene deres er lovlige og oppløse lokalregjeringen deres. Vi, på den annen side kan ikke gjøre det innenfor Område A [som styres av de palestinske selvstyremyndighetene]. Vårt engasjement i Område A gjelder bare sikkerhet og det er fullstendig legitimt. Vi skattlegger dem ikke, men vi inndriver skatt for dem. Det er noe som skjer også mange andre steder i verden og det ikke å “herske over dem.”

Et av prinsippene for selvstyre er at en nasjon er ansvarlig for sine vedtak. Dersom palestinerne sier at de er en nasjon og at Mahmoud Abbas er deres leder, er de nødt til å ta konsekvensene av hans handlinger. Når et folks selvstyreleder sier “nei” til internasjonalt støttede tilbud om en helt uavhengig stat – som få folk er så heldige at de blir tilbudt – innebærer det at de godtar alternativer som er status quo.

Tenk deg hva kurderne ville gjøre dersom det internasjonale samfunn anerkjente en stat for dem bare i det nordlige Irak. Dette ville være langt mer enn de noen gang har forestilt seg. Det er svært sjeldent å bli tilbudt en stat med så mye internasjonal støtte. Dersom palestinerne tillater seg å avslå, er de nødt til å ta konsekvensene. De konsekvensene er alternativene til en statsdannelse.

Spørsmål: Hva vil da være det neste trinn?

Kontorovich: Utgangspunktet er ideen om palestinsk selvstyre innenfor et definert territorium. De har allerede noe i den retning i dag. Det innebærer ikke at de kan utgjøre en fare for oss, men at de kan styre seg selv. Det neste trinn er oppløsningen av Israels militærstyre i Judea og Samaria. Noe av

området vil være underlagt vanlig israelsk lovgivning (og de palestinerne som bor der ville bli tilbudt israelsk statsborgerskap). Vi bør ikke bruke begrepet “annektering” fordi når du annekterer noe, betyr det at du ikke anser det for å være ditt. Å “legge området inn under suverenitet” er heller ikke en eksakt beskrivelse fordi Israelsk suverenitet i Judea og Samaria kommer i dag til uttrykk gjennom militærstyret, noe som er både mulig og akseptabelt.

Vi bør ikke si at vi ikke krever suverenitet over områdene A og B, men at vi simpelt hen velger en annen metode for å utøve myndighet for å maksimere innbyggernes selvstyre i disse områdene. Denne typen selvstyre sikrer palestinerne en autonomi som ikke inkluderer stemmerett ved israelske valg. Slike styreformer eksisterer i andre deler av verden, som for eksempel på *Isle of Man*. Innbyggerne der stemmer ikke ved britiske parlamentsvalg, men i valg til sitt eget selvstyre. Imidlertid blir all deres utenrikspolitikk og forsvarsspørsmål tatt vare på av Storbritannia. Gaza må behandles på en annen måte. Fra et rettslig synspunkt kunne det sies at palestinerne allerede har en stat i Gaza.

Spørsmål: Beskriv noen tommelfingerregler og viktige prinsipper om hva man må og ikke må gjøre.

Kontorovich: De er som følger:

Du må være veldig forsiktig med den terminologien du bruker. Judea og Samaria er ikke “okkuperte territorier,” men dersom vi fortsetter med å kalle dem det, vil det bli en oppfatning som hefter ved dem. Vi bør heller ikke på noe nivå – faglig, juridisk eller politisk – bruke uttrykket “okkupasjonslovene.” Dessuten må Israel slutte med å anvende de humanitære bestemmelsene i Genève-konvensjonen, noe som Israel har gjort på frivillig grunnlag, utover bestemmelsenes ordlyd. Det finnes ikke noen rettslige krav om å gjøre det.

Dersom vi mener at vi har et hvilket som helst krav på landet, bør vi gå videre og vise det. Det betyr ikke at vi til sist er nødt til å beholde 100 % av alt. Men det er nødvendig at vi klargjør vårt krav fra et rettslig synspunkt. Dersom vi hevder at Judea og Samaria er okkupert, har vi ikke grunnlag for å være i Jerusalem fordi der er ingen rettslig forskjell. Vi tror at vi kan velge og at alle vil akseptere det. Hva er palestinernes grunnleggende krav? De vil ha Judea og Samaria og enda mer. Hvorfor? Fordi om en tyv kommer og stjeler eiendommen din, sier du ikke bare takk når han gir deg den tilbake.

“Trump-administrasjonen er en mulighet som kanskje aldri vil komme tilbake. Han har forkastet de gamle paradigmene og holdt løfter. Han forstår at den som sier “nei” også er nødt til å ta ansvar.”

Vi er nødt til å forstå at standpunktet til den israelske regjeringen vil alltid være det mest pro-israelske standpunktet vi har. Ingen i hele verden vil kreve mer for oss enn det vi selv krever. Derfor vil våre krav sette rammer for internasjonal debatt. Vi ønsker alltid å være logiske og praktiske, men vi lar denne dynamikken gå tapt og så klager vi over at det ikke er rettferdig.

Trump-administrasjonen er en mulighet som kanskje aldri vil komme tilbake. Han har forkastet de gamle paradigmene og holdt løfter. Han forstår at den som sier “nei” også er nødt til å ta ansvar. Vi må være rede til å presentere en klar visjon dersom hans nåværende diplomatiske fredsbestrebelsers ikke lykkes.

Vår visjon må være klar og prinsippfast: Israelsk lov på en del av territoriet og palestinsk selvstyre på den andre. Det er ingen god ide å operere med for mange detaljer om hvor suverenitetsgrensen skal gå. Det vil bare hindre oss i fremtiden.

Situasjonen er enten sort eller hvit – to stater eller én stat. Ingen bryr seg om en mellomting. Det finnes mange slike eksempler i verden. Hvorfor skulle vi tro at et av de mest kompliserte steder ikke krever en mer kompleks og nyansert løsning?

Vi er konstant på defensiven og i en tilstand av frykt. Vi har glemt diplomatiets regler: Ikke begynn et slag med å vise at du er redd, hverken forsvarsmessig, økonomisk eller demografisk.

Regjeringen har ofte valgt en uklar og tvetydig politikk i forhold til Judea og Samaria av frykt for internasjonal reaksjon. Denne reaksjonen er ikke nødvendigvis knyttet til hva Israel gjør. Der er en internasjonal appetitt på kritikk av Israel. På samme måte som vi aldri får internasjonal anerkjennelse for å gjøre innrømmelser, er der heller ikke alltid en pris å betale for enhver aktivistisk beslutning vi gjør. Uheldigvis har vi vist at vi er under press og at vi er beredt til å gi etter, så derfor fokuserer de på oss.

Palestinerne er den eneste nasjon som noen gang har sagt “nei” til et tilbud om uavhengighet med internasjonal støtte. Dette må vi stadig fremholde.

Folk sier at status quo ikke er stabil, mens faktum er at status quo her er den mest stabile tilstanden i hele Midtøsten. En plan for endelig status i forholdet mellom palestinerne og Israel må komme til å se ut som denne status quo-tilstanden, – den må bare bli offisiell, organisert og ikke midlertidig.

Som konklusjon ga professor Kontorovich følgende råd:

Ikke tro på Midtøsten-eksperter og fagfolk på fredsprosessen. Alle som har tjenestegjort i Utenriksdepartementet de siste 30 år blir sett på som eksperter på fredsprosessen. Men de har også vedvarende mislykkes i å skape fred. Derfor bør du bare ta det de sier med en klype salt. Disse ekspertene forutså ingen av de mest signifikante hendelsene som skjedde i Midtøsten, inkludert den arabiske våren. De trodde den ville ende med demokrati, men se hva som skjer i dag. Disse menneskene har allerede tatt feil, så hvorfor skal vi tro på dem?

Kilde: <http://jcpa.org/why-israeli-rule-in-the-west-bank-is-legal-under-international-law/>

Dr. Mordechai Kedar er kronikør i den israelske avisen Arutz Sheva og senior foreleser ved fakultetet for arabisk ved Bar-Ilan-universitetet i Ramat Gan ved Tel Aviv.

‘De som ber om fred blir sett på som tapere’

Av journalisten Hezki Baruch, for Israelnationalnews.com

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Dr. Mordechai Kedar, foto: Eliran Aharon

Midtøsten-ekspert Dr. Mordecai Kedar forklarer hvordan arabere ser på Israels anmodning om fred og forklarer hvordan sann fred kan oppnås.

Midtøsten-ekspert Dr. Mordecai Kedar talte under et møte i Knesset om hvordan Israels naboer ser på freden, og hva Israel burde gjøre for å oppnå en sann og varig fred.

Idet han kritiserte Knesset, sa han: “Vil dere virkelig stanse oppvigleriet? Har dere noen gang stengt en TV- eller radiostasjon som opereres av de palestinske selvstyremyndighetene, PA? Dere skylder alltid på Høyesterett, men det er på tide at dere, medlemmene av Knesset, begynner å fungere.”

“Det er vi som er skyldige i det faktum at Jibril Rajoub [PA-leder og terrorist – red.] fremdeles går fri. PA-formannen Mahmoud Abbas betaler penger for terror, – hvordan kan det ha seg at han fremdeles er PA-formann?”

“Det er vi som er skyldige, – ikke de. De gjør hva som helst som vi tillater dem å gjøre.”

Dernest forklarer Dr. Kedar hva som menes med fred hos Israels naboer:

“Jeg hører folk som representanten Yehuda Glick (Likud) uttale seg om fred. Du trenger å forstå hvordan den andre siden oppfatter det. Hvem enn som snakker om fred blir sett på som en person som allerede har tapt krigen. Han er svak og han ber om nåde. Han ber om at de skal la hans hode forbli sittende på hans skuldre. Etter at han har tapt slaget, ber han om nåde og kaller det fred. ... I det øyeblikk vi ber om fred, forsvinner freden bort fra oss fordi de høyner prisen til noe vi ikke er villige til å betale.

Det er slik enhver som ber om fred blir sett på, enten han tilhører høyre- eller venstresiden.”

Etter Kedars mening er måten å oppnå fred på, å snu bordet:

“Vi må fortelle araberne noe veldig enkelt: Vi trenger ikke fred. Vi har vært en stat i 70 år. Vi er et demokratisk land. Vi er organisert i OECD. Vi har utviklet israelsk teknologi. Se på Syria, Irak, Libya, Jemen, – de er alle fiaskoer.

Vi må fortelle dem: Hvem trenger fred med dere? Hvem ønsker fred med dere? Lag fred blant dere selv så skal vi slutte oss til. Dere vet ikke engang hva fred er. Noen som ikke har noe, har ingenting å gi andre.

I den arabiske verden finnes det ikke et begrep som fred. En araber uten krig er ikke en araber. En araber kjemper mot sin svigerfar, mot sin kone eller mot et annet land. Det er kulturen der. Det er slik det er i en ørken. Tusenvis av år i ørkenen har gjort de folkene tøffe. De ser på krigen som den eneste måten å forhandle på.

Når vi sier at vi ønsker fred, betyr det at vi anerkjenner det faktum at de har seiret over oss, og vi tigger om litt fred. Vi tigger om at de skal la oss beholde hodene på kroppen.

Det vi trenger å spørre araberne om er: ‘Hvor mye er dere villige til å gi oss for at vi skal gi dere fred?’ Det er den eneste måten å oppnå sann fred på.”

Kilde: www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/242815

Dr. Mordechai Kedar er senior forskningsmedarbeider ved the Begin-Sadat Center for Strategic Studies. Han har i 25 år tjenestegjort som etterretningsoffiser i IDF med Syria som spesialområde. Ha er spesialist på arabiske og islamske organisasjoner.

Arabere og muslimer vil ikke akseptere Israel som jødisk stat

Mordechai Kedar

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Ikke overraskende skapte Donald Trumps anerkjennelse av Jerusalem som Israels hovedstad et massivt raseri i den arabiske og islamske verden. Dette skjedd av to grunner – en religiøs og en nasjonalistisk.

Den religiøse grunnen har sin rot i islams syn på seg selv som en tro som har som oppgave å bringe både jødedommen og kristendommen til opphør, og så arve alt som engang var jødisk eller kristent – land, hellige steder og folk. Innenfor islams verdenssyn tilhører Palestina i sin helhet muslimene fordi både jøder og kristne forrædde Allah da de avsto å følge profeten Muhammad. Straffen skal være utdrivelse fra landene deres og tap av alle rettigheter til dem.

Gjennom hele islams historie har muslimer gjort kirker om til moskéer. Dette gjelder f.eks. den store moskeen i Ramle, Bani Omayya-moskeen i Damaskus og Hagia Sofia i Istanbul. Mange spanske kirker ble omgjort til moskéer. Årsaken er deres tro på at kristendommen i likhet med jødedommen er blitt opphevet av islam og at kirker derfor er unødvendige.

Ifølge islamsk lære er de profetene som holdes i akt innenfor disse foreldete religionene muslimer. Disse inkluderer Adam, Noa, Abraham, Isak, Moses og Aron. Og ifølge islam bygde kong Salomo en moské og ikke et tempel i Jerusalem (det 1500-årige tidsgapet mellom kong Salomo og islam er irrelevant for troende muslimer.)

Jøder og kristne kan bli beskyttet under muslimsk styre ved å underkaste seg islam med noe som kalles *dhimmi*-status. Det innebærer at de rent juridisk blir fratatt mange av sine rettigheter, inkludert retten til å eie land og bære våpen.

Dhimmiene blir forpliktet til å betale en koppskatt (*jizya*) og må leve i en fornødd tilstand slik koranen krever. Ifølge islamsk oppfatning er jøder ikke en nasjon, men en samling av religiøse samfunn som finnes i forskjellige land. En jøde i Polen er en “polakk med mosaisk religion” og en jøde i Marokko er en “marokkansk araber med mosaisk religion.”

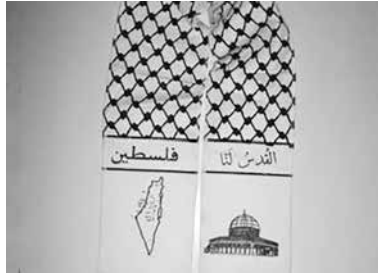
Plutselig, mot slutten av det 19. århundret, endret alt seg. Jødene begynte å komme til Palestina i stadig større antall. Sionistene “oppfant” en ny nasjon, “det jødiske folk,” og besluttet at en viss del av *Islams Hus* var deres hjemland, kjent som *Eretz Israel*. De bygde lokalsamfunn og opprettet en forsvarsstyrke til tross for at de som *dhimmier* ikke var ment å skulle ha tillatelse til å bære våpen, men være underlagt islams beskyttelse.

I 1948 erklærte jødene til og med en uavhengig stat, på tross av det faktum at de ikke fortjente suverenitet. Derneft, i 1967, “erobret” de Vestbredden og Øst-Jerusalem.

Jøder forsøker nå å be på Tempelhøyden, noe som indikerer at jødedommen har vendt tilbake til å være en aktiv, levende og endog dynamisk religion. Dette setter spørsmålsteget ved selve berettigelsen av islam. Det var tross alt for å gjøre jødedommen overflødig at islam kom til verden.

Muslimere som er lojale mot sin religion og klar over denne faren, kan i det hele tatt ikke akseptere at det finnes en jødisk stat, – ikke engang en bitte liten en på Tel Aviv-kysten. For dem er Israel som det jødiske folks nasjonalstat først og fremst en teologisk trussel mot islam og bare derneft en nasjonal, politisk, juridisk eller territoriell trussel.

President Trumps anerkjennelse av Israels eksistens ved å anerkjenne Jerusalem som dets hovedstad, var en dobbel ørefik for islam. Trump, som er en kristen, hadde gitt anerkjennelse til jødene. Den rasende muslimske verden mente dette måtte være et jødisk-kristent komplott mot islam. Trumps erklæring minnet dem (og en rekke jøder) om Balfour-erklæringen fra november 1917 som araberne fortsetter å rase mot verden for: “*Dere som ikke eide landet ga løfter til dem som ikke hadde rett til å motta de løftene.*”

PLOs skjerf, foto via Mordechai Kedar

I ukene etter Trumps erklæring ga muslimer over hele verden uttrykk for sinne over det godkjenningsstempellet som ble gitt til den jødiske staten, selv om islam er i opposisjon til denne statens eksistens. Ledere og borgere, menn og kvinner tok til gatene for å demonstrere sin manglende evne til å leve med det faktum at den mest prominente kristne statsleder hadde anerkjent den hovedstaden som den jødiske nasjonen hadde valgt, og dermed også jødernes rett til sitt eget land.

Opptøyene som fulgte i *Wadi Ara* i det sentrale Israel, hvor demonstranter forsøkte å blokkere hovedveien og skadet en buss, var en annen manifestasjon av muslimsk sinne. Dette stedet er ikke overraskende fordi *Wadi Ara* inkluderer landsbyen *Umm al-Fahm* hvor vi finner den største konsentrasjonen av “Den nordlige avdelingen av den islamske bevegelsen,” som ledes av den famøse aktivisten *Raed Salah*. Bevegelsen hans er erklært ulovlig sammen med noen mindre organisasjoner han har opprettet, noe som fører til at medlemmene som organisasjon ikke kan få uttrykt sitt raseri over staten Israels eksistens. De opptrer derfor i det offentlige rom som individer uten organisasjonstilknytning.

Nasjonalistiske motiver

Det er allment godtatt at det som underbygger den palestinske nasjonale bevegelsen utelukkende er basert på en fornektelse av det jødiske folks rett til sitt land og sin stat. Den palestinske frigjøringsorganisasjon, PLO, ble opprettet i 1964 da de eneste “okkuperte” byene var Tel Aviv og Haifa. PLOs formål var å ødelegge staten Israel, en målsetting det åpent ble gitt uttrykk for både før og etter krigen i 1948.

På tross av hva enkelte tror, har PLO aldri forandret målsettingen i sine vedtekter som krever ødeleggelse av Israel slik Yasser Arafat skrev til Yitzhak Rabin. Oslo-avtalene og de avtalene med PLO som fulgte under Oslo-prosessen, hadde derfor ingen verdi for PLO. De krigstrette israelere som fortsatt lever i den falske troen på PLOs hensikter på tross av en overflod av bevis for svikefullheten til Arafat og hans etterfølger, Abbas, fortsetter å pleie illusjonen om fred.

Målet til den palestinske nasjonale bevegelsen er dannelsen av en kunstig palestinsk nasjon (det må gjøres fra grunnen av fordi det historisk aldri har eksistert en slik nasjon). Denne nasjonen skal bli permanent gjennom å konstruere en arabisk stat, ikke side om side med Israel, men på Israels ruiner. Dette er årsaken til at det på Vestbredden og i Gaza ikke finnes et kart over Israel. Hvert eneste palestinsk kart fremstiller Palestina i fargene til PLO-flagget som strekker seg fra Middelhavet til Jordanelven. Legg merke til “Palestina-skjerfet,” PLOs kaffiyeh som på høyre side har ordene “Vårt Jerusalem” og “Falestin” på venstre side (se foto i denne artikkelen).

Verden, og især Europa, er delt mellom uskyldige kunnskapsløse som støtter en palestinsk stat for å oppnå fred, og jødehatere som fullt ut begriper PLOs hensikter og som støtter dem helhjertet. Hele den arabiske verden, inkludert de som har undertegnet fredsavtaler med Israel, overser med vilje PLOs virkelige planer og behandler organisasjonen som den eneste legitime representant for det palestinske folk. Dersom PLO skulle lykkes i å gjennomføre sine planer, er det ingen i Jordan eller Egypt som ville sørge over Israels bortgang.

Arafats etterfølgere tror at dersom de lykkes i å få lagt Jerusalem utenfor Israels grenser, vil mange jøder miste alt håp, forlate Israel og dra til de landene de eller deres foreldre kom fra. Dette ville bety begynnelsen på slutten for det sionistiske prosjektet, for det finnes ikke sionisme uten Sion eller Jerusalem. Det er årsaken til at de bruker så mye energi på Jerusalem. Så lenge de fleste landene avslår å anerkjenne Jerusalem som Israels hovedstad, vil denne byen være det svake ledd i den kjeden som holder Israel sammen.

Arafat forsøkte å skremme israelerne med slagordet “*En million shaheedere vil marsjere mot Jerusalem,*” som betyr at millioner er villige til å sette sine liv på spill for å frigjøre byen fra det sionistiske grep. Dette slagordet er blitt til et mantra som er internalisert i det islamske samfunn og kan høres under anti-israelske demonstrasjoner over hele verden.

“President Trumps anerkjennelse av Israels eksistens ved å anerkjenne Jerusalem som dets hovedstad, var en dobbel ørefik for islam.”

Trump's anerkjennelse av Jerusalem som Israels hovedstad var et hardt slag mot den palestinske nasjonalistiske fremstillingen og ga Israel en slags forsikringspolise. Dette forarger araberne som solte seg i drømmen om å ødelegge Israel gjennom Oslo-prosessen. Det er nå blitt klart at en svært mektig nasjon, USA, ikke ser på seg selv som en deltaker i den drømmen, og er endog villig til å motarbeide den.

Araberne, og særlig palestinerne, kan allerede betrakte de fallende dominobrikkene. Tsjekkia, Ungarn, Romania og andre viktige land vurderer å flytte sine ambassader fra Tel Aviv til Jerusalem i anerkjennelse av at byen er Israels hovedstad. I april 2017 erklarte endog president Vladimir Putin at Vest-Jerusalem er Israels hovedstad. Det kom ingen protester mot Putins erklæring av den enkle grunn at araberne er livredde for Putin etter at han gjorde det krystallklart hvor langt han er villig til å gå under krigen i Syria. Derfor avstår de forsiktig fra å reagere på hans utsagn og vedtak.

Konklusjon

Araberne og muslimene er både av religiøse og politiske grunner ute av stand til å akseptere Israel som den jødiske staten den er.

Det spørsmålet som israelerne, både jøder og kristne, er nødt til å stille seg er hvorvidt de skal innse det muslimske og arabiske problemet og samtidig gjøre det utvetydig klart for dem at Jerusalem tilhører jødene og at det er noe de må lære å leve med. Alternativt må de spørre seg om de vil gi etter for de arabiske og muslimske drømmerne som nekter å godta den realiteten at jødedommen eksisterer i beste velgående.

Kilde: <https://besacenter.org/perspectives-papers/muslims-israel-jewish-state/> BESA Center Perspectives Paper No. 719, January 18, 2017

Bullshit: Dere har aldri villet anerkjenne Jerusalem som Israels hovedstad

Nachshon and Caleb

Oversatt for SMA av Per Antonsen

USA anerkjente offisielt Jerusalem som Israels hovedstad den 6. desember 2017. Flere land har fremsatt forskjellige argumenter for hvorfor de ikke anerkjenner – og ikke vil anerkjenne – Israels hovedstad på samme måte.

Noen land påpeker at Israels handling 30. juli 1980[1] da man erklærte at *“Jerusalem, fullstendig og forent, er Israels hovedstad,”* ble erklært ulovlig av FNs Sikkerhetsråd.[2]

Anerkjente disse landene Jerusalem dagen før, dvs. den 29. juli 1980? Nei. Noen land sier at de ikke har anerkjent Jerusalem som Israels hovedstad fordi *“tilegnelse av territorium gjennom militær erobring er utillatelig.”*[2] Derfor kan de ikke anerkjenne den østlige halvdelen av Jerusalem som var kontrollert av Jordan før Seksdagerskrigen 5. – 10. juni 1967.[3]

Anerkjente disse landene den vestlige halvdelen av Jerusalem før krigen 4. juni 1967? Nei. Hvordan kan det ha seg at så få land i det hele tatt offisielt anerkjente Jerusalem som Israels hovedstad i tiden etter uavhengighetskrigen i 1948? Det var ingen kontrovers omkring Øst-Jerusalem i løpet av de 19 årene fra 1948 og frem til jordanerne angrep Israel i juni 1967 og tapte det territoriet som de hadde annektert ulovlig.

La oss være oppriktige. Spørsmålet om Jerusalem har alltid dreiet seg om penger, og især om Suez-kanalen i Egypt og den arabiske verdens enorme oljerikdom. I dag dreier det seg fortsatt om handel, selv om den er mye mindre viktig for den globale økonomien enn den var for noen tiår siden.

Utsikt over Gamlebyen i
Jerusalem fra Mt. Scopus
(Foto: First.One.Through)

Unnskyldningen om den østlige halvdel av Jerusalem som inkluderer muslimske hellige steder, er et fikenblad som dekker over verdens lyst på arabiske penger. Det har vært slik fra 1948 til i dag, og dette fikenbladet er porøst.

Disse landene anerkjenner allerede den vestlige halvdel av Jerusalem som en integrert del av Israel. Dessuten har mange av verdens ledere (inkludert USA-presidentene Clinton og Bush) kommet til Israels hovedstad og holdt taler i Israels parlament i Jerusalem. De anerkjente Jerusalem både som del av Israel og de facto som landets hovedstad.

Selv den tyske Kanzler Angela Merkel talte til Knesset i mars 2008.[4] Så når Merkel nå hevder at *“Jerusalems status må løses innen rammen av en tostatsløsning,”* spiller hun farsen skamløst.[5] Tyskland anerkjenner den vestlige halvdel av Jerusalem som del av Israel og som landets funksjonerende hovedstad, men ønsker ikke å si det “offisielt” fordi man tror at å holde tilbake slik anerkjennelse vil kunne berike Tyskland gjennom bedre kontakt og økonomisk handel med dusinvis av arabiske og muslimske land, og minimere terrorisme fra islamske ekstremister i Tyskland. Ettersom dette virker litt kaldt, kom Merkel med den avledningsmanøveren at hun søker fred, som om det å erkjenne realitetene på en eller annen måte er til skade for freden.

La det være klart: Det meste av verden anerkjenner allerede Jerusalem som Israels hovedstad. Den farsen om at landene ikke “offisielt” anerkjenner

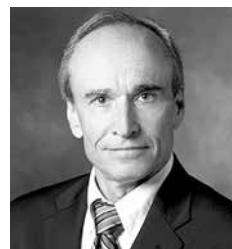
Jerusalem, fremstilles som et puff som skal skyve Israel mot en fredsavtale. Men det er ikke slik det henger sammen. Denne atferden er en kalkulert balansering mellom israelernes verdighet på den ene siden, satt opp mot kommersiell egeninteresse i handel med arabiske land på den annen. Derfor bør det være betimelig for Israel å revurdere sin egen handelspolitikk overfor land som ikke har noen betenkeligheter når det gjelder å fornedre Israel på verdensarenaen.

Noter:

Kilde: <https://firstonethrough.wordpress.com/2018/04/24/i-call-bs-you-never-recognized-jerusalem-as-israels-capital/>

- [1] www.knesset.gov.il/laws/special/eng/basic10_eng.htm
- [2] <https://tinyurl.com/yachrmjo>
- [3] <https://tinyurl.com/yc97pvql>
- [4] www.c-span.org/video/?203562-1/german-chancellor-address
- [5] www.reuters.com/article/us-usa-trump-israel-merkel/germany-against-trumps-jerusalem-decision-merkel-idUSKBN1E0304?il=0

Bruce Thornton er medarbeider ved Freedom Center. Han er forsker ved Stanford's Hoover Institution, og professor i klassiske fag ved the California State University. Han har skrevet flere bøker om en rekke emner innen klassisk kultur og dens innflytelse på vestlig sivilisasjon.

EU's ønsketenkning og den arabisk-israelske konflikten

Bruce Thornton

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Hvor mye fiasko vil være nok?

I Shakespeares skuespill *Henrik den fjerde*, der hvor den walisiske vismannen Glendover skryter: "Jeg kan påkalle ånder fra det umåtelige dyp," repliserer den skeptiske Hotspur: "Å, *det kan også jeg eller hvem som helst. Men vil de komme når du kaller på dem?*" Gjennom syv tiår har Vestens utenrikspolitiske etablissement forsøkt å påkalle fred i Midtøsten fra dybdene til endeløse toppmøter, konferanser og avtaler med rituell messing av "*land for fred*" og "*tostatsløsning*." Men alt de har greid å skape er krig, terror og krypende ettergivenhet. Freden har ikke svart på deres bønnerop.

EU har vært spesielt hjelpeløs. De har betalt milliarder av euro til Palestina-araberne slik at de og deres jihadist-kolleger ikke skal slippe løs horder av terrorister som kan forstyrre de europeiske elites søte liv. Av frykt for de misfornøyde og uassimilerte muslimske innvandrerne som de har latt invadere landene sine, har de demonisert Israels "*ulovlige okkupasjon*" og "*uproporsjonale bruk av makt*," og sett mellom fingrene på voksende antisemittisme og muslimsk voldsbruk, – alt sammen i et håp om at de vil unnsnippe vreden til allahs "martyrer."

Det har de selvfølgelig ikke greid, noe som bekreftes av det blod og gjør som tilsmusser gatene i Paris, London, Brussel, Berlin og Madrid. Heller ikke har de greid å kjøpe seg utsettelse for den "lille terror" som den norske bloggeren Fjordman kaller det, som består av daglig vandalisme, voldtekt, ran og snik-sharia, sammen med overtakelse og kolonisering av offentlige rom og institusjoner.

Til tross for deres mislykkethet når det gjelder å oppkalle fra dypet den regionale fredens og forsoningens ånder, fortsetter EUs politiske eliter likevel frenetisk å gjenta sine diplomatiske mantraer. Det siste eksemplet kom i form av et svar på president Trumps oppfyllelse i mai av sitt løfte om å flytte USAs ambassade til Jerusalem som har vært den åndelige, kulturelle og politiske hovedstaden til det jødiske folk i 3000 år, – en by hvis arabiske innflytelse har sin bakgrunn i invasjon, okkupasjon og kolonisering.

Flere tiår med fiasko har imidlertid ikke lært EU-byråkratene at de må revurdere sin åpenbaring. Like forut for USAs flytting av ambassaden til Jerusalem, forberedte EU-diplomater en felles EU-erklæring som klargjorde årsakene til deres motstand mot flytting:

Jerusalem bør være hovedstad for begge statene – Israel og den fremtidige staten Palestina.

Det bør forhandles om Jerusalems endelige status som bare bør fastlegges gjennom forhandlinger mellom partene.

EUs medlemsstater vil ikke følge USA og vil ikke flytte sine ambassader til Jerusalem.

Til grunn for disse frasene ligger den sentrale vrangforestillingen til vestlige diplomater når det gjelder konflikten, at de araberne som vi på magisk vis har omgjort til et “palestinsk” folk, ønsker sin egen nasjonalstat som lever “side om side i fred” med Israel.

En annen fantastisk antakelse er at området er et gammelt hjemland for dette folket, at Jerusalem er spesielt hellig for dette folkets historie, og at frigjøringen av Judea, Samaria og Jerusalem under Seksdagerskrigen i 1967 var en “*ulovlig okkupasjon*” som er karakterisert av apartheid-liknende diskriminering.

Alle disse påstandene som ligger bak diplomatiet og demoniseringen av Israel er forvrengninger og bent frem løgner. Ta for eksempel frasen “*ulovlig okkupasjon*.” I området finnes der ingen okkupasjon i henhold til folkeretten fordi der aldri i nyere tid har eksistert en nasjon som kunne okkuperes. Dette territoriet er og blir omstridt og ikke “okkupert.” Det er årsaken til at det beskrives geografisk som “Vestbredden” av Jordanelven. “Palestina” var det navnet som pleide å beskrive en provins i det ottomanske imperiet, og “palestiner” betegner enhver innbygger, enten vedkommende var kristen, jødisk eller muslim, som bodde der.

Etter det ottomanske imperiets sammenbrudd under den første verdenskrig, kom territoriet under rettslig kontroll av det mandat-systemet som ble etablert av Versailles-traktaten og Folkeforbundet. Etter den annen verdenskrig ble den kontrollerende myndighet overført til FN som i 1947 vedtok Resolusjon 181 med forslag om å skape en jødisk og en arabisk stat på resten av det territoriet som opprinnelig ble avsatt for Israel, men som ble delt for å opprette Jordan. I 1948 avviste seks arabiske nasjoner delingsplanen og invaderte den nyskapte nasjonen, ikke for å skape en arabisk stat, men for å ødelegge den jødiske – et mål de vedvarende har søkt å oppnå med krig og terror i 70 år.

Frem til 1967 var dette territoriet faktisk “okkupert” – av Jordan hvis annektering av området aldri ble internasjonalt anerkjent. “Vestbredden” kom under israelsk kontroll som følge av en forsvarskrig, Seksdagerskrigen, i 1967. Uten den hendelsen er det sannsynlig at dette området, på tross av internasjonal motstand, med tiden ville ha blitt en del av Jordan som følge av den uskreve regel at besittelse er 9/10 av retten. Hvem er det for eksempel som boikotter Kina eller gjør landet til en internasjonal paria på grunn av okkupasjonen av Tibet? Eller hva med Nord-Kypros som har vært gresk i 3000 år og som en rekke ganger ble invadert og okkupert av muslimer, senest av tyrkerne i 1974?

Tyrkerne fordrev 150.000 grekere, vandaliserte eller ødela 300 kirker og koloniserte land med tyrkiske bosettinger. Men vi hører ingen protester fra EU, FN eller BDS-bevegelsen. Dersom ikke araberne hadde angrepet Israel i 1967, ville deres “*ulovlige okkupasjon*” av de gamle jødiske områdene Judea og Samaria, i likhet med Tibet og Kypros, ha blitt *de facto* legitime provinser tilhørende en fremmed okkupant.

Kravet om en “palestinsk stat” som ligger implisitt i EU-proklamasjonen, er også historisk ugyldig fordi det er et historisk faktum at det ikke finnes noe slikt som et “palestinsk folk” hvis “historiske hjemland” ligger mellom Jordanelven og Middelhavet – “mellom elven og havet” – og som må gjøres *judenrein* før det kan bli en palestinsk stat.

De fleste arabere som lever i de gamle jødiske landområdene Judea og Samaria er etterkommere etter erobrere og okkupanter, eller innvandrere fra nyere tid som ble tiltrukket av den økonomiske utviklingen som jødiske bosettere skapte.

De araberne som i dag kalles “palestinere” er ikke etnisk, kulturelt eller språklig vesensforskjellige fra arabere som lever i Jordan, Libanon eller Syria. Det som skiller dem ut er deres status som ofre og evige flyktninger, en identitet som får næring fra andre stater for å tjene deres internasjonale interesser med støtte fra det korrupte og uansvarlige FN i likhet med den internasjonale politiske venstresiden som ser på Israel som en nykolonialistisk kapitalistisk utpost.

Hvis du er i noen som helst tvil om at “palestinerne” er et redskap for propaganda, bør du lytte til Farouk Kaddoumi, lederen for PLOs politiske avdeling i 1977: *“Jordanere og palestinere anses av PLO for å være ett folk.”* Dette fortalte han til *Newsweek Magazine*. Noen år tidligere, etter Seksdagerskrigen, uttalte Zouhair Muhsin som var medlem av PLOs eksekutivkomité: *“Der er ingen forskjell på jordanere, palestinere, syrere og libanesere. Vi tilhører alle en og samme nasjon. Det er bare av politiske grunner at vi er påpasselige med å understreke vår palestinske identitet. ... Ja, eksistensen av en separat palestinsk identitet tjener utelukkende taktiske formål. Opprettelsen av en palestinsk stat er et nytt våpen i den vedvarende kampen mot Israel.”*

Ideen om en “palestinsk” nasjonalstat har derfor vært et propagandatriks for å føre en trinnvis krig mot Israel. Tanken appellerer til uvitende vestlige politikere og deres egne kulturspesifikke idealer om *“etnisk eller nasjonal selvbestemmelse.”* Slike begreper er fremmede for tradisjonelle muslimske ideer om ummah, – det verdensomspennende samfunn av muslimer som er forent, ikke av blodsband eller nasjonalitet, men av religion.

Like villedende er EUs henvisning til påstanden om at Jerusalem er en særskilt viktig by for muslimer. Byen Jerusalem er faktisk ikke nevnt i koranen, mens den er nevnt 660 ganger i Det gamle testamentet. Byen har en sentral betydning for jødedommen slik Mekka har det innenfor islam.

Jerusalems stilling i muslimsk historie er ubetydelig sammenliknet med den sentrale plass den har innenfor jødedommen og for jødene som hjemsted for Tempelhøyden, stedet hvor Det annet tempel sto. De to moskeene som står der fikk sin nåværende betydning kun etter at Israel gjenerobret byen i 1967.

Da ble Jerusalem et symbol på den “katastrofen” som rammet muslimene i 1948, og som slagord for ødeleggelsen av Israel. Det er derfor araberne som kontrollerer Tempelhøyden systematisk har ødelagt arkeologiske bevis for Jerusalems sentrale stilling i jødisk historie, kultur og religion.

I likhet med den romerske politikken *damnatio memoriae*, utslettelsen av alle bevis for fiendens eksistens, finner araberne opp “fakta” for å underbygge deres forsøk på å “... *undergrave, forvrengte eller utviske den enestående forbindelsen som vi, Israels folk, har til Israels hovedstad, – for å forsterke sitt krav om å være de opprinnelige innbyggere i en region de invaderte, erobret og okkuperte 2000 år etter at jødene hadde bygd Jerusalem,*” slik Benjamin Netanyahu sa det i 2010.

De desperate ropene om “forhandlinger” etter 70 år med diplomatisk fiasko vitner om hvor bankerott den institusjonaliserte fremstillingen er blitt. Det utenrikspolitiske etablissementet i EU har grunn til å være desperat. Valget av Donald Trump har sprengt paradigmet i filler ettersom presidenten har erkjent det som de utenrikspolitiske “ekspertene” ikke har forstått: Verden har forandret seg. Barack Obamas styrking av Iran har fått sunnimuslimene til å våkne. Nå innser de at Israel er mer verdifull som alliert enn som syndebukk. Å flytte ambassaden til Jerusalem er en kraftig og konkret bekreftelse av USAs vennskap med Israel og avvisning av EUs dødfødte politiske åpenbaring som er like impotent som Glendovers trylleformular.

Det viktigste som skjedde med EU-proklamasjonen var at Ungarn, Tsjekkia og Romania blokkerte uttalelsen som krevde enstemmighet for å bli vedtatt. Magiske ideer som var basert på et fåfengt håp, blir erstattet av fakta og handlinger som bygger på sannhet – noe som var en passende gave til Israel på 70-årsdagen.

Kilde: www.frontpagemag.com/fpm/270175/eus-magical-thinking-israeli-arab-conflict-bruce-thornton

Av Daniel Krygier er skribent og politisk kommentator.

Det gjenopprettede Israel har løst “det jødiske spørsmål”

Daniel Krygier

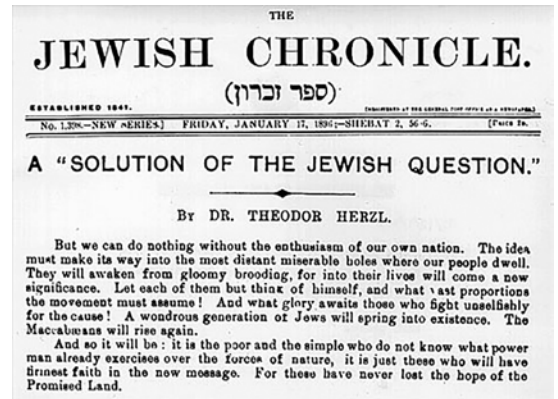
Oversatt for SMA av Simon Bringeland

På 18-1900-tallet pågikk det en intens debatt som dreiet seg om statusen og behandlingen av jøder i europeiske land. Dette var en del av en videre debatt som fokuserte på borgerlige og nasjonale rettigheter til minoriteter innenfor nye nasjonalstater. Ekstreme europeiske nasjonalister argumenterte med at jøder utgjorde et fremmed folk som ikke hadde noen plass i Europa. På den annen side støttet ofte liberalere like borgerrettigheter for jødiske innbyggere.

Prisen for borgerlig likeberettigelse var imidlertid at man måtte gi avkall på jødisk nasjonal identitet og la seg assimilere inn i europeiske samfunn. Jødene selv var splittet mellom vest-europeiske jøder som gikk inn for assimilasjon, og de mer tallrike øst-europeiske jødiske sionistene som arbeidet for tilbakevending av det jødiske folk til sine forfedres gamle hjemland.

Syv tiår etter Holocaust og gjenopprettelsen av det jødiske hjemlandet, Israel, forblir det jødiske spørsmålet uløst blant mange europeere. Tidligere var jødene hovedsakelig truet fra den politiske høyresiden. I dag kommer hovedtrusselen fra den politiske venstresiden og dens islamistiske allierte. Gårsdagens liberalere gikk inn for like borgerrettigheter for deres jødiske medborgere. I dag avviser stadig flere “liberalere” nasjonale rettigheter for det jødiske folk i Israel. Den “progressive” internasjonale venstresiden står ikke bare i opposisjon til spesifikk israelsk politikk, men er i økende grad motstander av selve eksistensen av en jødisk stat innenfor enhver grense.

Holocaust gjorde det politisk ukorrekt å omfavne antisemittismen offentlig i vestlige demokratier. Jødehatet som av den avdøde israelske professor Robert Wistrich ble kalt “*det lengstlevende hatet*,” er imidlertid langt fra

Artikkel i The Jewish Cronicle av Theodor Herzl om jødespørsmålet. Foto: Wikimedia

forsvunnet fra de vestlige samfunn. I stedet for å hate jøder som individer, retter antisemittene fra det 20. og 21. århundre sitt hat hovedsakelig mot den kollektive jøden blant nasjonene: Israel.

På 1800-tallet laget den tyske agitatorens Wilhelm Marr betegnelsen “antisemittisme” for å få jødehatet til å låte mer vitenskapelig og “legitimt.” Fordi denne betegnelsen etter Holocaust er blitt alvorlig besudlet, foretrekker jødehatere i det 21. århundre å kalle seg “antisionister.” Vi lever i en tidsalder hvor rasismen offisielt er uakseptabel. Antisionister hevder derfor at de er motstandere av Israels eksistens i “menneskerettighetenes” og “antirasismens” navn.

Mange av Israels fiender insisterer på at det ikke er mulig å kritisere den jødiske staten uten å bli anklaget for antisemittisme. Denne påstanden er ikke bare åpenbart falsk, men også absurd, gitt det faktum at ikke noe annet land i verden blir utsatt for mer besatt fordømmelse i FN og andre internasjonale fora enn den jødiske staten. Motstand mot Israels eksistens har her med vilje blitt blandet sammen med det som man vagt beskriver som “kritikk.”

Den tidligere lederen for de svenske liberalerne, Per Ahlmark, påpekte at genuin kritikk søker å forbedre det israelske samfunn, mens antisionismen arbeider for å ødelegge Israel. Det første fokuserer på spesifikk israelsk politikk, mens det annet avviser selve idéen om at det jødiske folk har rett til et hjemland.

Israels ideologiske fiender overser også beleiligg det faktum at den jødiske staten er et blomstrende demokrati med en sterk tradisjon for selvkritikk.

Forskjellen mellom legitim kritikk og uakseptabel demonisering er åpenbar i forhold til alle land i verden, med unntak for beskrivelser av Israel. Det er få medieeksperter som ville sette likhetstegn mellom opposisjon mot Storbritannias eksistens og kritikk av spesifikk britisk politikk. Folk som var motstandere av britisk engasjement i Irak og Afghanistan, påsto ikke at Storbritannia er “ondt” og må ødelegges.

Antisemittisme har vist en bemerkelsesverdig evne til å tilpasse seg, uavhengig av tid og sted. Fellesnevneren har alltid vært demonisering og hykleri rettet mot jødiske individer eller den jødiske nasjon.

På samme måte som islamister går mange på den politiske venstresiden mot Israels eksistens innenfor hvilke som helst grenser. Målene deres er imidlertid forskjellige. Den islamske motstand mot en jødisk stat har sitt opphav i en herrefolksideologi som bl.a. går ut på at jøder bare kan eksistere som dhimmier, mennesker som er underkastet under islamsk styre. I kontrast til dette synet står venstreorienterte i opposisjon til nasjonalismen generelt, og jødisk nasjonalisme spesielt. Den internasjonale venstrebevegelsen ser med rette på Israel som verdens kraftigste symbol på jødisk identitet. Venstresidens motstand mot Israels eksistens drives av et ønske om å nedbygge den jødiske nasjonsdannelsen og berede veien for en endelig assimilering og forsvinning av det jødiske folk.

Som i tidligere tider har jødiske individer med et problematisk forhold til sin identitet, sluttet seg til det jødiske folks fiender. Anti-israelske ekstremister som Noam Chomsky og Ilan Pappé er moderne inkarnasjoner av marxister som Rosa Luxemburg som bekjemper sine indre demoner ved å gå inn for at det jødiske folk og den jødiske nasjonalstaten, Israel, skal forsvinne.

Det jødiske spørsmål er løst for det store flertall av verdens jøder. Jøder i diaspora som omfavner assimilasjon er fri til å gjøre det i vestlige samfunn, mens jøder som søker å bevare sin jødiske identitet i økende grad trekker mot Israel. Den gjenopprettede, blomstrende og mektige jødiske staten er i dag hjemland for verdens største jødiske befolkning. For første gang på 2000 år sitter det jødiske folk i førersetet for sin egen skjebne og har evnen til å forsvare seg mot antijødisk trangsyn.

Kilde: BESA Center Perspectives Paper No. 769, March 16, 2018 <https://besacenter.org/perspectives-papers/israel-jewish-question/>

Per Haakonsen er statsviter og teolog og deltar aktivt i kristen samfunnsdebatt.

Hatet stikker dypere enn forstanden

Per Haakonsen

Hvordan er det mulig å være så forutinntatt? spør Kjell Tveter i Dagen 15. mai. Han gremmes over den manglende innsikt lederne for KFUK/KFUM har i Midtøsten-konflikten. Han mener de må mangle historiske kunnskaper og kommer så med en prisverdig opplisting av historiske fakta.

Ja, en kan undres. Men er det manglende historiske kunnskaper som er årsak til den jødefiendtlighet vi er vitne til?

Vi må huske på at mange av de som kjemper for palestinerne sak både innenfor og utenfor Den norske kirke er både velutdannede, kunnskapsrike og intelligente. De mangler egentlig ikke innsikt i de faktiske forhold. Forklaringen på deres uforsonlige holdning overfor jødene må søkes annensteds.

Det vi er vitne til er en emosjonell motvilje mot jødene, en motvilje som de kanskje ikke selv kan forklare. Det bare er sånn. Det er dette vi kan forstå som en latent antisemittisme, og den stikker dypt i den norske folkesjel. Vi nordmenn har alltid vært imot jødene. Slik har det nærmest vært fra tidenes morgen.

Da jeg i sin tid holdt foredrag over dette emnet, tok jeg utgangspunkt i forsamlingen på Eidsvold i 1814 der jødene i Grunnloven ble utestengt fra landet. Da ble jeg oppringt av mennesker som mente at motviljen mot jødene gikk enda lenger tilbake i tid. De har sikkert rett. Men mitt poeng var at motviljen mot jødene – antisemittismen – har vært tilstede hele tiden frem til våre dager.

“I 1814 var kirkens representanter på Eidsvoll de sterkeste talsmenn for å stenge jødene ute.”

Antisemittismen ligger ikke bare dypt begravet i den norske folkesjel, den omfatter også alle lag av befolkningen – kristne så vel som ikke kristne. I 1814 var kirkens representanter på Eidsvoll de sterkeste talsmenn for å stenge jødene ute. Bedre skulle det ikke stå til i de lavkirkelige kretser. I bladene til de kristne organisasjonene finner vi på slutten av 1800-tallet flere antisemittiske artikler.

Siden har det gått slag i slag og vi skal ikke regne det opp. Men ille var det selvsagt under Andre verdenskrig der både kirken og motstandsbevegelsen fikk klar forhåndsvarsel om den forestående jødeforfølgelse her i landet. Men de unnlot å gjøre noe. Men etter at jødene “trygt” var transportert ut av landet, kom kirken med sitt berømmelige hebreerbrev der den tok avstand fra jødeforfølgelsen. Også Pilatus hadde behov for å vaske sine hender.

Poenget er her at jødenes skjebne har aldri lagt oss på hjerte. Vi har aldri likt dem, derfor liker vi heller ikke den jødiske staten. Palestinerne vil ha jødene bort og det vil vi også. Derfor koster det oss lite å støtte palestineres sak. Mot en slik holdning hjelper ikke kunnskap. Hatet stikker dypere enn forstanden.

Artikkelen ble først publisert i bladet Dagen: www.dagen.no/dagensdebatt/samfunn/debatt/Hatet-stikker-dypere-enn-forstanden-614077

www.israelsvenner.no

Alan M. Dershowitz er professor emeritus i rettsvitenskap ved Harvard Law School, og forfatter av en rekke bøker. Han kan treffes på Twitter og Facebook. © 2018 Gatestone Institute. All rights reserved.

Hvorfor fortsetter mediene med å oppmuntre til voldsbruk fra Hamas?

Alan M. Dershowitz

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Dersom dette var første gang Hamas med forsett provoserte Israel til selvforsvarshandlinger som førte til at sivile fra Gaza ble drept, kunne man ha unnskyldt mediene for at de lar seg bruke av Hamas. Men de siste Hamas-provokasjonene – hvor de forsøkte å få 40.000 mennesker fra Gaza til å forsøke å rive ned grensegjerdet og gå inn i Israel med Molotov-cocktails og andre improviserte våpen – er en del av en gjentatt taktikk fra Hamas som jeg har kalt “*død baby-strategien*.”

Målet til Hamas er å få israelerne til å drepe så mange mennesker fra Gaza som mulig slik at overskriftene alltid begynner, og ofte ender med tapstall. Hamas sender med vilje kvinner og barn til frontlinjen, mens deres egne soldater skjuler seg bak disse menneskelige skjoldene.

Hamas-lederne har lenge anerkjent denne taktikken. Fahti Hammad som er Hamas-medlem av Det palestinske lovgivende råd, uttalte så langt tilbake som i 2008: *“For det palestinske folk har døden blitt en industri hvor kvinner utmerker seg, og det gjør alle som bor i dette landet. De eldre utmerker seg og det gjør de som tilhører mujahideen og barna. De har laget menneskelige skjold av kvinner, barn, eldre og mujahideen for å utfordre den sionistiske bombemaskinen. Det er som om de sier til den sionistiske fienden: “Vi elsker døden slik dere elsker livet.””*

Hamas brukte denne taktikken for å provosere frem to kriger med Israel hvor deres soldater avfyrte raketter fra sivile områder, inkludert sykehus, skoler og moskéer. Da Israel svarte, gjorde de sitt beste for å unngå sivile tap. De slapp ned flyveblad med advarsler, ringte til folk som bodde i utsatte områder og

slapp ufarlige støybomber på taket til hus som ble brukt som utskytningssted for raketter og ammunisjonslager. Det var uunngåelig at noen sivile ble drept til tross for de forholdsreglene som ble tatt.

Det samme var tilfelle da Hamas bygget terrortuneller som ble brukt til å kidnappe israelske sivile. Inngangene til disse tunellene lå også i sivile områder, inkludert skoler og moskéer. Å bruke sine egne sivile som menneskelig skjold mens men retter angrep mot israelske sivile, er en dobbel krigsforbrytelse. Likevel fokuserer mediene generelt på Israels reaksjon på disse forbrytelsene, snarere enn på forbrytelsene til Hamas.

Den grusomme realiteten er at hver gang Israel tilfeldigvis dreper en sivilperson i Gaza, taper Israel. Og hver gang Israel dreper en sivilperson i Gaza vinner Hamas. Israel beklager hvert eneste sivilt tap som tilfeldigvis forårsakes av deres militære og Hamas tjener på hvert eneste sivile tap som Israel påfører dem. Det er derfor de oppmuntrer kvinner og barn til å bli martyrer.

Det kan se brutalt ut å kalle dette "*dødt barn-strategien*," for det er brutalt. Men ikke klag på budbringeren for å ha gitt denne taktikken en nøyaktig beskrivelse. Legg skylden på dem som bruker den. Og legg skylden på mediene som fritar dem som handler slik, ved bare å rapportere om tapstall og ikke om den forsettlig Hamas-taktikken som førte til de ensidige tapstallene.

Det er sant at Gaza er i en desperat situasjon og at området er påført skade. Men skaden er selvpåført. Da Israel avsluttet okkupasjonen av Gazastripen – og trakk tilbake hver eneste soldat og bosetter – kunne Gaza ha blitt Middelhavets Singapore. Det er et vakkert område med en lang kystlinje. Området mottok finansiering og annen støtte fra Europa. Israelerne etterlot seg landbruksutstyr og drivhus. Men i stedet for å benytte disse ressursene til å brødfø, innlosjere og utdanne sine innbyggere, bygde Hamas raketter og terrortuneller. Hamas straffet opposisjonelle ved å kaste dem ut fra hustak og myrdet ansatte hos de palestinske selvstyremyndighetene som var villige til å anerkjenne og forhandle med Israel.

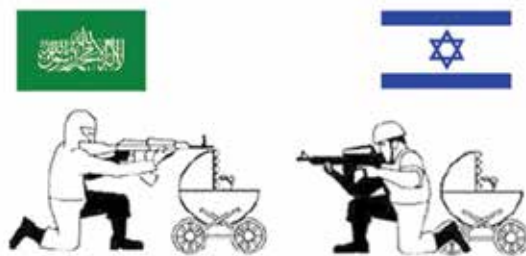
Hamas avviser tostatsløsningen eller enhver annen løsning som etterlater Israel intakt. Den eneste løsningen til Hamas er vold, og hendelsene ved grensejerdet i mai er en manifestasjon av den volden. Finnes det noe annet land som ville tillate 40.000 mennesker å rive ned et grensejerde og angripe et nabofolk som lever fredelig nær grensen og som diss har sverget på å ødelegge? Selvfølgelig ikke. Kunne Israel ha gjort mer for å redusere tapene blant dem

som forsøkte å rive ned grensegjerdet? Jeg vet ikke og det gjør heller ikke de arméene av sofageneraler som for tiden kritiserer Israel for de tiltakene de iverksatte for å hindre en katastrofe blant innbyggerne i byer og landsbyer som ligger i nærheten av grensegjerdet.

En ting er krystallklar: Hamas vil fortsette å bruke “død baby-strategien” så lenge mediene fortsetter å rapportere om døde på den måten de gjorde det i mai 2018. Mange av mediene er medskyldige i disse dødsfallene på grunn av at deres ensidige rapportering oppmuntrer Hamas til å sende uskyldige kvinner og barn til frontlinjen.

Det er mulig at Israel kan gjøre en bedre jobb med å beskytte sine sivile, men det er helt sikkert at mediene kan gjøre en bedre jobb med å rapportere nøyaktig om hva som er den strategien til Hamas som resulterer i så mange uskyldige døde.

Det finnes en fabelaktig karikatur som illustrerer forskjellen mellom Hamas og Israel. Den viser en israelsk soldat som beskytter en barnevogn, mens en Hamas-terrorist gjemmer seg bak en barnevogn som levende skjold. Denne karikaturen illustrerer den realiteten som oppsto ved Gaza-gjerdet bedre enn de fleste av medienes “objektive” reportasjer.

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/12316/hamas-violence-media

*Matti Friedman er en israelsk-canadisk
journalist og forfatter*

Vestlige medier er medskyldige i Hamas sin krig mot Israel

Matti Friedman

Oversatt for SMA av Per Antonsen

I løpet av mine år som internasjonal journalist i Israel, – lenge før de blodige hendelsene i den senere tid, – fikk jeg en viss respekt for Hamas på grunn av deres evne til å fortelle en historie.

Mot slutten av 2008 arbeidet jeg som lokal redaktør ved Jerusalem-kontoret til pressebyrået Associated Press. Dette var under den første runden av voldeligheter i Gaza etter at Hamas tok makten året før. Den konflikten liknet på en slem måte den amerikanske krigen i Irak, hvor en moderne militærmakt kjempet i trange bygater mot soldater som var skjult blant sivile. Hamas forsto tidlig at de sivile tapstallene drev frem et internasjonalt raseri mot Israel, og at det var dette og ikke hjemmelagde bomber eller bakholdsangrep som var deres viktigste våpen i arsenalet.

Tidlig i krigen overholdt jeg sensurkravet fra Hamas som besto av en trussel mot en av våre journalister i Gaza, og slettet en viktig detalj fra en artikkel: Soldatene til Hamas var forkledd som sivile og ble regnet opp som sivile når tapstallene ble offentliggjort. Pressebyråets sjef skrev senere at å publisere sannheten etter trusselen mot Gaza-journalisten ville ha betydd *“å sette hans liv i fare.”* Vi brukte de samme tapstallene gjennom hele konflikten og nevnte aldri manipulasjonen.

Hamas forsto at vestlige medier ønsket en enkel fortelling om skurker og ofre og ville holde seg til det bildet, enten av ideologisk sympati, tvang eller uvitenhet. Man kunne stole på pressen når det gjaldt å vise frem døde mennesker, ikke som ofre for en terroristgruppe som kontrollerer livene deres, eller av et tragisk sammentreff av hendelser, men som resultat av et grunnløst

Ismaeil Haneiya fra Hamas viser seierstegn ved grensen til Israel (Foto: Mohammed Saber/ European Pressphoto Agency)

israelsk drap. Journalistenes villighet til å samarbeide om denne fortellingen ga Hamas incentivet til å fortsette å bruke det.

Det neste trinnet i utviklingen av denne taktikken ble synlig i de grufulle hendelsene langs Gaza-grensen i april-mai. Dersom det mest effektive våpen i militær operasjon er bilder av sivile ofre, synes Hamas å ha konkludert med at det ikke er behov for noen krig. Alt du trenger å gjøre er å få mennesker drept foran et kamera. Måten å gjøre det på i Gaza, hvor det ikke er israelske soldater innenfor grensen, er å forsøke å krysse den israelske grensen som alle vet blir forsvart med dødbringende kraft, og som er lett å filme.

Omkring 40.000 mennesker fulgte oppfordringen om å stille opp. Mange av dem, og noen av dem var bevæpnet, stormet grensegjerdet. Mange israelere, inkludert meg selv, ble forskrekket over å se at antallet drepte en dag nådde 60.

De fleste vestlige TV-seere opplevde disse hendelsene gjennom visuell eventyrfortelling: En todelt fjernsynsskjerm. På den ene siden så man åpningen av den amerikanske ambassaden i Jerusalem i nærvær av Ivanka Trump og det nåværende politiske lederskap i Det hvite hus og Israel, sammen med sine evangelisk kristne allierte. Det var en presentasjon som mange her fant merkelig og fjern fra vårt nasjonale liv. På den andre siden av skjermen så vi fryktelig vold på den desperat fattige og isolerte Gazastripen. Sammenstillingen var foruroligende.

Forsøkene på å bryte igjennom Gaza-gjerdet, noe palestinerne kalte Returnmarsjen, begynte i mars og har det uttalte mål å rive ned grensen som

“ Hamas forsto tidlig at de sivile tapstallene drev frem et internasjonalt raseri mot Israel, og at det var dette og ikke hjemmelagde bomber eller bakholdsangrep som var deres viktigste våpen i arsenalet.”

et skritt i retning av å utslette Israel. En sentral organisator, Hamas-lederen Yehya Sinwar, oppfordret foran kameraer deltakerne på arabisk til å *“rive hjertene ut av”* israelerne. Den 14. mai ble tiltaket omgjort til en protest mot ambassadeåpningen som arrangementet var nøye koordinert med i tid. Det Hamas ønsket å få frem var det todelte bildet og idéen om at mennesker døde på Gaza på grunn av Donald Trump. [Norsk fjernsyn var også villig med på dette Hamas-stuntet. O.a.]

Pressedekningen denne dagen var en stor suksess for Hamas i en krig hvor slagmarken egentlig ikke ligger i Gaza, men i hjernen til de utenlandske TV-seerne.

Israelske soldater som står ansikt til ansikt med Gaza har ikke noe godt valg. De kan advare folk med tåregass eller gummikuler som ofte er unøyaktige og ineffektive. Hvis ikke det virker kan de skyte med skarpt. Eller de kan la være å skyte for å spare liv og tillate gjennombruddet, noe som ville føre til at tusener av mennesker ville strømme inn i Israel, hvorav noen – og soldatene vet ikke hvem – vil være væpnede kampsoldater.

Et par dager etter fortalte en Hamas-leder, Salah Bardawil, til en av Hamas sine TV-stasjoner at 50 av de døde var medlemmer av Hamas. Den militante gruppen Islamsk Jihad hevdet at tre av de øvrige tilhørte dem. Dersom det skulle skje et slikt gjennombrudd på grensen, ville dødstallene bli langt høyere. Og taktikken til Hamas som i så fall hadde vist seg vellykket, ville bli gjentatt av Israels fiender langs grensene mot Syria og Libanon.

Folk med innsikt kan debattere hva som er den beste måten å håndtere en slik trussel. Kunne en annen respons ha redusert dødstallene? Eller ville en mer aggressiv respons ha avskrekket flere aksjoner av dette slag og ha reddet flere menneskeliv i det lange løp? Hvordan er for eksempel de stående ordrene til soldatene på den indisk-pakistanske grensen? Er det noe Israel kunne ha gjort på forhånd for å stanse utviklingen?

“En sentral organisator, Hamas-lederen Yehya Sinwar, oppfordret foran kameraer deltakerne på arabisk til å “rive hjertene ut av” israelerne.”

Dette er gode spørsmål. Men enhver som fulgte med på programmet fra utlandet, så at det var ikke det som ble diskutert. Som så ofte når saken dreier seg om Israel, ble stemningen raskt hysterisk og atskilt fra selve hendelsene. Tyrkias president kalte det et “folkemord.” En skribent i avisen The New Yorker benyttet anledningen til å sende hjem en melding om sine tanker omkring “*hvithet og sionisme*.” Dette tilhører en besynderlig trend som leser Amerikas rasemessige og sosiale problemer inn i Midtøstens samfunn som ligger 10.000 kilometer unna. Sykdommen i de sosiale medienes tidsalder – forakten for ekspertise og idéen om at andre mennesker ikke bare tar feil, men er noen kjeltringer – har krøpet inn i verdensanskuelsen til mennesker som burde vite bedre.

For oss som ser på verden herfra, er det den virkelige effekten av den todelte skjermen: På den ene siden en komplisert menneskelig tragedie i et hjørne av en region som spinner ut av kontroll. På den annen side en giftig og forenklet historie, – et symptom på disse giftige og forenklede tidene.

Kilde: <https://mosaicmagazine.com/picks/2018/05/western-media-are-complicit-in-hamass-war-on-israel/>

Visste du at blomane har sitt eige språk?
 Gul blome tyder:
Du er sola i livet mitt!
 Kom, sjå og nyt!
 Sesongoppstart 16. mars
 Hjarteleg velkommen!

Gard gartneri
 16. mars sesongoppstart
 Mobilnr: 90 05 92 81
 www.gardgartneri.no
 Mail: jostein.gard@hesbynett.no
 Facebook: Jostein Gard
 Instagram: Jostein Gard
 Åpningstider:
 mandag- fredag kl 9. - 20.
 Laurdag kl 9. - 18.
 Søndag kl 13. - 20.

Dag T. Elgvin er sosialantropolog. Cand. polit fra universitetet i Tromsø, 1993. hovedfag om samisk kultur, tema reindrift.

NRK markerte Israels 70 års-feiring med antisemittisk løgn

Dag T. Elgvin

Følgende artikkel ble i mai nektet inntatt i avisen Vårt Land.

Den 14. mai feiret Israel 70 år som uavhengig stat. Samme dag åpnet USA ambassade i Jerusalem. NRK gjorde et forsøk på å forklare det norske folk hvorfor byen er omstridt – på litt over ett minutt.[1] De få setningene man plukker ut, må da velges med omhu. Det var sikkert gjort. Bare så trist at den korte fremstillingen hadde flere feil og flere skjevheter og viktige fakta ble fortiet. Alt sammen i Israels disfavør. Slikt bør ikke NRK slippe unna med.

1. “Jerusalem har stor historisk betydning for jøder, kristne og muslimer.” Her listes de tre religionene opp i rekkefølge, som om byen skulle ha like stor betydning for alle tre. Navnet Jerusalem står over 800 ganger i Bibelen, men ikke en eneste gang i Koranen. Muslimer hevder at Muhammads nattlige reise var til Jerusalem (sure 17:1), men det er tvilsomt. Byens navn står ikke. Derimot står det at profeten reiste til al-Aqsa-moskéen. Den al-Aqsa-moskéen som står i Jerusalem, ble bygd ca. 70 år etter Muhammads død. Altså må Muhammad eventuelt ha reist til en moské i en annen by.

Dessuten: Én nattlig reise – sannsynligvis en drøm – kan ikke gi en folkegruppe like stor tilknytning til en by, som det tusenvis av arkeologiske funn gjør. Det er historisk belegg for at byen ble grunnlagt av kong David for 3.000 år siden og at det første tempel ble bygd av sønnen hans, kong Salomo. Tempelet er omtalt 57 ganger i GT og 87 ganger i NT, en tidsperiode på 1000 år, hele 600 år før Muhammad levde. Det er ikke noen tilsvarende dokumentasjon i Koranen.

Mens vi er inne på de hellige skrifter: Bibelen sier Gud lovet landet til Abrahams ætt, og det ble presisert at det gjaldt Isaks ætt (1. Mos 26,3).

Koranen sier at Allah lovet landet til jødene: sura 4:57, 5:24 7:133, 7:106, 26:59. Men i Medina-perioden fikk Muhammad en ny åpenbaring: Allah har lovet at *senere* skal muslimene få overta det (sura 24:54). Denne endringen i Allahs påbud passer med Muhammads endrede rolle; i Mekka-perioden var han fredelig, i Medina-perioden ble han fiendtlig innstilt mot jødene etter at de ikke godtok hans nye religion. Én av de jødiske stammene ble fordrevet, i en annen ble alle mennene drept, i den tredje fikk de lov å leve, mot å underordne seg og betale skatt. Dhimmi-ordningen var innført.

2. Grunnen til at Jerusalem er omstridt, ifølge NRK, er: *“fordi både Israel og palestinerne har ønsket seg byen som sin hovedstad.”* Denne forklaringen holder ikke. I 1947 var jødene fornøyd med litt land *uten* Jerusalem; de godtok FNs delingsplan. Araberstatene sa Nei og gikk til krig. Én ting til: Israel har *to* ganger (i 2000 og 2008) sagt seg villig til kun å ha Vest-Jerusalem, og har tilbudt palestinerne en egen stat med Øst-Jerusalem som hovedstad, og ca. 95 % av Vestbredden. Begge gangene sa PA-regimet Nei.

Når arabiske stater og Fatah/ PA flere ganger har avvist kompromiss-forslag, må grunnen søkes på et dypere plan enn det rent praktisk-politiske. Vi får en nøkkel i forhandlingene etter krigen i 1948. De arabiske statene insisterte på at det skulle kalles en våpenstillstands-avtale, og ikke en fredsavtale. Dette viser at araberne anså ‘grensene’ kun som midlertidige. Dette standpunktet kan kun forstås i lys av islam. Forklaringen må søkes i doktrinen som sier at områder som er blitt erobret av islam, regnes som ‘Waqf’; dvs. tilhører Allah. Hvis et sånt område av en eller annen grunn ikke lenger er under islamsk styre, så er det en islamsk plikt å erobre det tilbake. Samme prinsipp må ligge til grunn for at hverken Arafat eller Abbas sa ‘Ja’ til tostatstilbudet, for det ville innebåret en aksept av at Israel hadde herredømme over den vestlige delen.

PLO/Fatah vil ha det hele. I palestinske skolebøker er det mange kart over ‘Palestina’. Det området de har merket av som sitt, omfatter alt land mellom Jordanelva og Middelhavet, dvs. hele det området som er Israel i dag pluss hele Jerusalem. President Abbas har sagt at i en fremtidig palestinsk stat vil det ikke være plass til jøder. En ‘tostatsløsning’ finnes ikke i islamsk tenkemåte.

Noen vil svare at Arafat ved Oslo-avtalen godtok en deling av området. Også denne handlingen må forstås i lys av islamsk tenkemåte. Arafat var så vennlig at han forklarte det i en tale i Syd-Afrika 10. mai 1994, pluss at han hadde

sagt det til arabiske medier rett etter undertegningen. Han sammenlignet Oslo-avtalen med den avtalen Muhammad inngikk med Quraysh-stammen i Mekka. Den skulle vare i 10 år. Muhammad brukte tiden til å ruste opp, og etter bare to år anså han seg sterk nok til å slå Quraysh-stammen. Han gikk til krig – og vant. Muhammad er forbildet. Avtaler kan inngås hvis man er svak og trenger tid til å bygge seg opp militært. Da kan de brytes.

3. NRK fortsatter: *“Etter FN-delingen av området i 1948 ble også byen delt i to.”* Her er det flere feil og årstallet er den minste av dem. Her antydes det at FN vedtok en deling er feil. Videre kobles ‘FNs deling’ til at byen ble delt i to. Denne koblingen er historisk uetterrettelig. FN foreslo at byen skulle være internasjonalt område. Jødene sa Ja til dette, araberstatene sa Nei, de gikk til krig for å få hele området. Dette underslås av NRK.

4. Videre sier NRK at *“Vest-Jerusalem ble da en del av Israel, og Øst-Jerusalem ble styrt av Jordan.”* Her forteller NRK rett. NRK unnlot å bruke ordet ‘okkupere’ om at Jordan tok Vestbredden og Øst-Jerusalem, men NRK brukte det om Israel: *“I 1967 okkuperte Israel Øst-Jerusalem.”* Forskjellsbehandling forsetter ved at NRK fortalte ikke hva som skjedde 1949-67 da Jordan sprengte alle synagogene i Øst-Jerusalem og fordrev jødene som bodde der. Denne etnisk rensing har NRK unnlatt å nevne.

5. Etter å ha fortalt at Israel gjorde byen til sin hovedstad, kom påstanden fra NRK om at det er: *“Stikk i strid med internasjonal lov.”* Ikke et ord fra NRK om *hvilken* internasjonal lov det er snakk om. Faktum er at Israel brøt ingen internasjonal lov. NRK ser ut til å følge Goebbels’ metode: Hvis man gjentar en løgn ofte nok, vil folk til slutt tro på den.

6. Imidlertid brøt *Jordan* internasjonal lov da landet okkuperte Øst-Jerusalem og Vestbredden i 1948. Det fantes nemlig en ‘internasjonale lov’, den som seiersmaktene vedtok etter første verdenskrig i San Remo 1920. Her het det at området ‘fra Dan til Beer Sheba’, dvs. hele det området som jødene hadde brukt fra gammelt av, skulle være grunnlaget for et jødisk nasjonalhjem (stat). Det betyr området fra øst for Jordanelva til Middelhavet, inkludert Golanhøydene og selvsagt Jerusalem. Folkeforbundet sluttet seg til denne folkeretten i 1922. Israels annektering av Øst-Jerusalem var således i samsvar med internasjonale lov, ja, oppfyllelsen av den.

7. Når NRK skulle si noe om FN’s delings-plan, kunne det passe å si at planen var *i strid med internasjonal lov*. Men det fikk vi ikke høre.

8. NRK fortsetter: *“Siden har FN ment at byens status må avklares gjennom forhandlinger.”* Dette er riktig, men det utelates at PLO/Fatah har sagt Nei to ganger.

9. Så hevdet NRK at Trump i fjor erklærte Jerusalem som Israels hovedstad. Det er feil. USAs president har ikke noe med å *erklære* hvilken by et annet land skal ha som hovedstad. Det president Trump gjorde, var å *anerkjenne* at Jerusalem er Israels hovedstad. Det er noe annet.

10. NRK oppsummerer: *“Derfor har dagens ambassade-åpning utløst både glede og protester.”* Her utelates en viktig faktor bak protestene, nemlig *grunnen* til at palestinerne / Hamas protesterer så sterkt akkurat 14. mai, og omtaler opprettelsen av staten Israel for ‘katastrofen’. Det er ikke bare annekteringen av Øst-Jerusalem som er ‘katastrofen’, men opprettelsen av staten Israel. For å forstå dette må man se hva islam lærer. Islam har en doktrine som sier at et område som én gang har vært under islamsk styre, skal være det for alltid. Hvis området er blitt tatt av andre, må det ‘frigjøres’. Det virker som om NRK er fremmed for denne religiøse forklaringen på konflikten.

Det at *muslimer* erobret Jerusalem i 638, snakker de ikke om. De begynner gjerne historien i 1917, slik president Abbas gjorde i fjor: *“Balfour lovet bort noe han ikke hadde rett til å love bort, til noen som ikke hadde rett til å få det.”*

11. Når muslimer sier at Jerusalem er den tredje viktigste byen i islam, er det *ikke* de historiske fakta som teller, men at denne påstanden kan være med på å rive grunnen vekk under jødernes påstand om sin historiske tilknytning til Jerusalem.

Oppsummering

Alle skjevhetene er i Israels disfavør. Sann var det på 1960-tallet også, og i alle tiår imellom. Det er derfor ikke én journalists manglende kunnskaper vi fikk høre 14. mai, men partiskhet satt i system. Dette kan bare skyldes et bevisst forsøk fra NRKs side på å sverte Israel, eller sterkere: *demonisere Israel, dvs. ren antisemittisme*. Det bør ikke være tvil om at slik langvarig negativitet om Israel har påvirket den norske befolkningen i antisemittisk retning. NRK bærer et stort ansvar. Stortinget også, som eier av statskanalen NRK.

Noter:

NRK 14. mai 2018: www.nrk.no/video/PS*fec8d1c4-3c00-4c48-af40-9f62db897980

MEMRI er en uavhengig, ikke-kommersiell amerikansk organisasjon opprettet i 1998 for å bringe informasjon inn i debatten om USAs politikk i Midtøsten ved å oversette og publisere på engelsk dokumenter, artikler og analyser som skrives på alle språk i regionen.

Organ for Hamas oppfordrer til å utvide arenaen for kamp mot Israel til å omfatte landets utenlandske interesser

MEMRI

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

I en artikkel fra 21. januar 2018 i Hamas sitt organ *Al-Risala* oppfordrer Imad Al-Afana, journalist og tidligere generalsekretær for Hamas-fraksjonen i Det palestinske lovgivende råd (Palestinian Legislative Council – PLC), bevegelsen til å utvide sine mål og arena for operasjoner i sin kamp mot Israel. Han skrev at terrorbalansen som lenge eksisterte mellom Israel og Hamas har brutt sammen fordi Hamas har sluttet å svare med tilstrekkelig kraft mot et offensivt Israel, eksempelvis bombingene av Hamas-tuneller og infrastruktur og forsøkene på målrettede angrep mot lederne for Hamas. Han la til at for å gjenopprette balansen med avskrekking, må Hamas endre sin måte å operere på – den har vært for forutsigbar – og svare på israelske angrep på uventede måter, blant annet ved å angripe israelske mål utenlands og ved å *“flytte konflikten til fiendens territorium og til hjertet av dens baser, bosettinger og flyplasser – ikke bare ved Gazagrensen, men i hele det sionistiske omlandet.”*

Det følgende er utdrag fra hans artikkel:

“Nesten alle observatører er enige om at okkupanten for lenge siden har startet sin fjerde krig i Gaza, men uten å erklære den. I løpet av de siste månedene har de som har fulgt saken, talt omtrent 40 fiendeangrep på enkeltindivider, steder og ressurser på Gazastripen. (Denne krigen) begynte ikke med forbrytelsen som attentatet på martyren Mazan Fuquaha, utført av agenter (for fienden). ... som var helt lik forbrytelsen som attentatet på Al-Mabhough i UAE. (Disse forbrytelsene) fører til frykt for at fienden vil gjenta lignende ting på andre arenaer i den hensikt å myrde ledere for motstanden uten å ta

Imad Al-Afana (Bilde: alresalah.ps)

opp jakten. (Dette er altså) nøyaktig hva som skjedde med drapsforsøket for noen dager siden mot Hamas-aktivisten Abu Hamza Hamdan da hans bil ble sprengt i luften i Sidon. (Og krigen vil) ikke slutte med fiendens offisielle erklæring i et militært kommuniqué om krig mot motstandssteder, som eksempelvis ved å ødelegge strategiske tuneller i det østlige Rafah som – ble det påstått – passerte under Sufa-grensen, og heller ikke fiendens erklæring om at det finnes flere tuneller som de sier at de vil ødelegge en etter en.

Perioden mellom disse to hendelsene var moden (for angrep, slik som) angrepet på den islamske jihad-tunellen forrige år, angrepet i slutten av november og slutten av desember på viktige steder, ressurser, og strategiske overraskelser (for fienden som hadde blitt forberedt av Hamas' Izz Al-Din) Al-Quassam brigader.

Denne endringen i reglene for konflikten, fra en hemmelig (konflikt) til en åpen, og utvidelsen av området for mål til å gjelde strategiske motstandsmål, som okkupasjonen kaller dem, har konsekvenser fordi det er en endring fra krig (basert på) beleiring, sult og uttørring av (ressurser) til en (ny) metode for stille krig. Tidligere var fiendens aggresjon mot motstanden i Gaza en reaksjon på at det ble skutt raketter mot bosettinger nær (Gaza-)stripen, men nå er det ikke lenger reaksjon, men initiativ.

Terrorbalansen som Hamas forsøkte å opprettholde overfor okkupasjonen og hvor det mest åpenbare uttrykket var svaret på attentatet på lederen Ahmad Al-Ja'bari, og som førte til Gazakrigen i 2012, burde ha blitt opprettholdt ved å svare på hver kule og hvert (israelsk) angrep på Gazastripen. Men manglende motstand som skyldtes at man var opptatt med en 'forberedelseskampanje' (det vil si trening, graving av tuneller etc. som forberedelser til neste runde med kamper), fristet fienden til gradvis å øke sin aktivitet inntil de slutt endret seg fra reaksjon til initiativ. Dette gjør det virkelig nødvendig for motstanden å gjenopprette terrorbalansen og justere balansen for relasjonene med okkupasjonen.

Den fortsatte beleiring av Gaza, Ramallahs (det vil si PAs) overlagte sabotering av iverksettelsen av den palestinske forsoningen, og propaganda fra noen land som har til hensikt å skape et fiendtlig klima når det gjelder motstand, forplikter motstandsseksjonene i ulike områder og land til å vurdere å ta i bruk tøffere virkemidler og handlinger i sine relasjoner med fienden. (Dette) vil trekke Gaza ut av situasjonen hvor de er alene i kampen (mot Israel) og åpne opp andre, roligere fronter og kamparenaer hvor fiendens lange arm ikke kan nå dem.

Den systematiske måte å utøve motstand på, hvor fienden ganske sikkert gjennom dybdestudier kan forutsi hva som vil skje, må endres til fordel for nye scenarier som vil være vanskeligere å forutse. Det kan gjelde å undergrave fiendens tro på at motstanden vil lide under slagene (uten å hevne seg), og for å hindre at fienden utvider området for hemmelige angrep mot motstanderne.

Igangsettingen av (motstands-)aktivitet på Vestbredden synes å støtte på motstand på grunn av det “hellige” sikkerhetssamarbeidet mellom Abbas’ folk og Israel. Dette forplikter motstanden og alle dens forgreninger til å (rekruttere og) arbeide med kollaboratører innenfor PA-apparatet ...

Motstanden må dra fordel av den offentlige opinion som støtter den og av de palestinske rettigheter ... (for å gå) i andre retninger, i tillegg til ikke-voldelige demonstrasjoner og bølgen av sympati i den virtuelle verden (det vi si på Internett). Dette i den hensikt å komme med kraftfulle budskap som vil stanse anstrengelsene til de ulike elementer i regionen som fremmer normalisering og anerkjennelse av Israel. Vi må komme med smertefulle slag mot fiendens sårbare punkt, det vil si å angripe hans interesser, investeringer, diaspora og representasjoner omkring i verden.

Fienden er overbevist om at han kan slå et beleiret, utsultet og utslitt Gaza i en rask og kort krig som de truer med snart vil komme, og motstanden må derfor undergrave (denne overbevisningen) med en rask handling ... som vil flytte konflikten inn på fiendens territorium og inn i sentrum av deres baser, bosettinger og flyplasser – ikke bare ved Gazagrensen men i den sionistiske baktroppen. Dette kan kreve at motstanden må ta i bruk virkemidler hvis bruk (tidligere) ble avvist, og som kan lamme fienden innenfra – og et ord til den vise er tilstrekkelig.”

Kilde: www.memri.org/reports/article-hamas-mouthpiece-calls-expand-arena-fighting-israel-include-its-interests-abroad

Daniel Greenfield, en Shillan Journalism Fellow ved Freedom Center, er en forfatter fra New York som arbeider med radikal islam.

Den store palestinske løgningen

Daniel Greenfield

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Gjør slutt på den “palestinske” okkupasjonen av Israel

Den palestinske lederen Mahmoud Abbas erklærte nylig at Israel er “*et koloniforetagende som ikke har noe med jødedommen å gjøre.*” Moses, kong David og tusener av år med jødisk historie vitner mot dette. Israel og jødene er del av historien om den menneskelige sivilisasjon. Mer enn halvparten av menneskeheten har en hellig bok som forteller om den jødiske reisen til Israel. Det gjelder også Muhammads egen versjon av Koranen.

Israel er ikke noe “koloniforetagende”. Men Palestina er det.

Alle som ønsker å finne ut hvor navnet Israel kommer fra, kan åpne 1. Mosebok og se kap. 32,29. Historien finnes til og med i islamske hadits. Men hvor kommer “Palestina” egentlig fra?

Palestina er ikke et hebraisk eller arabisk ord. Grekerne brukte det for å beskrive området. Og da romerne og deres arabiske leiesoldater undertrykket den lokale jødiske befolkningen, kalte de alt for Palestina.

Palestina – etter filisterne. Men hvorfor kalte grekerne og romerne området opp etter filisterne?

Filisterne var et sjøfarende folk av gresk opprinnelse som en gang hadde invadert og kolonisert området. Den jødiske motstanden mot filisternes kolonialisme er omtalt i historiene om Samson, kongene Saul og David. Det var naturlig for greske og romerske kolonier at jøder under den annen tempelæra motsatte seg å bruke “Palestina”, et navn som var forbundet med tidligere kolonier og som romerne ville ha på de nye koloniene.

“Mer enn halvparten av menneskeheten har en hellig bok som forteller om den jødiske reisen til Israel.”

Den siste perioden med gresk kolonialisme førte til en omfattende konflikt mellom det persiske imperiet og gresk-romersk sivilisasjon. Romerne gjorde utstrakt bruk av arabiske leiesoldater og herskere for å sikre sine områder. En slik hersker var Herodes, sønn av en idumeisk far og en nabateisk-arabisk mor (ifølge den greske historikeren Strabo var begge arabiske folk) som undertrykket jødene.

Nedgangen og slutten på at de romerske og persiske imperier bante veien for den islamske erobringen av regionen. Men de islamske banditthordene hadde ingen originale ideer. Deres religion var en blanding av jødedom, kristendom, assorterte hedenske oppfatninger og Muhammads voldelige fantasier. Resten av sin kultur tok de i sin helhet fra grekerne. Dette spillet med historiske rekvisitter endte med en samling av arabiske kolonister som kaller seg selv for “palestinere” og gjør krav på å nedstamme fra ..... en eller annen.

I Tyskland erklærte Abbas at *“nasjonen Palestina gjennom sin lange historie, har vært et fyrtårn for generøsitet, og vårt folk er en forlengelse av den 3500 år gamle kanaanittiske sivilisasjon.”* Den palestinske selvstyremyndigheten som den ikke-valgte diktator leder, ble skapt i 1993. Det fantes aldri noe slikt uavhengig land før dette. Og spørrende folk kan ønske å vite hva en islamsk terrorgruppe og de arabiske klanene som de er forbundet med, har til felles med den kanaanittiske sivilisasjon. Ilden, hjulet?

Men Abbas insisterte også på at *“profeten Muhammad var en palestinere.”* Ifølge islamsk tradisjon var Muhammad en adnaitisk araber fra Arabia. De gjør krav på å nedstamme fra Ismael og Abraham. Det betyr at de ikke er kanaanitter. Og flere arabiske klaner som utgjør “palestinerne” har sin bakgrunn i Arabia. I et kort sekund fortalte Abbas sannheten.

Tidligere har Abbas også påstått at Jesus var en palestinere. Hvis du fremdeles følger med, så betyr det at palestinerne er kanaanitter, arabere og jøder. Det dekkes av et bredt felt av historiske kilder.

Men vi har nettopp kommet i gang.

“Palestinere” i Gaza. (Abed Rahim Khatib/Flash90)

“Biblene sier, med disse ord, at palestinerne eksisterte før Abraham,” påstod Abbas også. Bibelen sier ikke noe “med disse ordene”, men folk trodde at han mente at palestinerne faktisk var identiske med filisterne. Men så tok han æren for oppfinnelsen av det *“kanaanittisk-palestinske alfabet for mer enn 6000 år siden.”*

Det finnes ikke noe slikt alfabet. Den palestinske selvstyremyndigheten og muslimene i Israel bruker det arabiske alfabet som har sine svært fjerne røtter i det fønikiske proto-kanaanittiske alfabet. Men det gjelder også gresk, latin og bokstavene du nå leser. I likhet med de fleste av den “palestinske” leders påstander, er det hele nonsens.

I løpet av noen få år har Abbas påstått at “palestinerne” har stammet fra kanaanittene, filisterne, jødene og araberne. Bare det siste er sant. “Palestinerne” var del av en bølge av arabiske og islamske erobrere hvis fiendtlige innfall har fortsatt til denne dag.

Det finnes omtrent 10.000 “afro-palestinere” på Gaza. Noen er afrikanske bosettere som kom på 1800-tallet. Det anti-israelske venstre vil ha deg til å tro at en sudansk muslim som bosatte seg i Israel sent på 1800-tallet er en “innfødt” palestiner, mens en jødisk flyktning fra Egypt er en fremmed “bosetter”.

De arabiske muslimene som bor i Israel fra 1948 og 1967 er sammensatt av ulike klaner fra regionen omkring.

Abbas har referert til Jordan og Palestina som *“et folk som bor i to stater.”* Hamas’ innenriksminister Fati Hammad sa en gang: *“Når det gjelder meg, er halve min familie egyptisk. Slik er vi alle sammen. Mer enn 30 familier på Gazastripen blir kalt Al-Masri (egyptisk). Brødre, halvparten av palestinerne er egyptere og den andre halvparten er saudiere.”*

Den mest berømte Al-Masri er en milliardær som bor på Vestbredden i en italiensklignende villa som blir kalt “Palestinas Hus”, og som nylig ble holdt i forvaring av saudiene. Munib al-Masri tjente som minister for selvstyremyndigheten, har et sete i parlamentet og er god for en fjerdedel av den “palestinske” økonomien. Drivhuset i hans villa var en gave fra Napoleon III til sin elskerinne.

Al-Masri hvis familie kommer fra Egypt, og som påstår at han er palestiner, er faktisk en saudisk statsborger som bor i en importert italiensk villa. Han tjente sine penger ved selge forsyninger til de amerikanske troppene under *Operasjon Desert Storm*, Golfkrigen.

Slik ser en palestiner ut.

“Palestinerne” er egyptere, saudiere, jordanere, senegalesere, sudaner, og et antall andre muslimske innvandrerkolonister. De er ikke filistere, kanaanitter eller jøder. De er ikke noe mer innfødte enn Al-Masris “Palestinas Hus” som er bygget av importert italiensk marmor og fylt med europeisk kunst.

“Palestinerne” er hva de alltid har vært – en fremmed islamsk-arabisk koloni i Israel.

Palestinernes store løgn er at de islamske kolonistene er den opprinnelige befolkningen i Israel og at jødene koloniserer Palestina. Men en innfødt befolkning kan aldri kolonisere sitt eget land.

“Palestina” er et forvrengt kolonial fiksjon. Navnet gjenspeiler gresk kolonisering i regionen. Og bruken av det av moderne islamske kolonister viser deres mangel på enhver faktisk historisk tilknytning til Israel.

Etter all denne forpinte klagingen om den dypt meningsfulle “palestinske” forbindelse til “Palestina”, har de ikke klart å komme med sitt eget navn på området. Et som de med rette kan uttale. (Det finnes ingen særskilt ‘P’ på arabisk.) Men Abbas fortsetter å komme med nye løgner om hvilket gammelt folk “palestinerne” denne uken stammer fra.

**“I løpet av noen få år har Abbas påstått at
“palestinerne” har stammet fra kanaanittene,
filisterne, jødene og araberne. Bare det siste er sant.”**

Jeg venter bare på at han skal påstå at han er cherokee-indianer.

Kravet til “palestinske” kolonister på Israel er en løgn basert på islamsk imperialisme. Muslimske makter i regionen har finansiert angrepene fra PLO, Hamas og andre islamske terrorgrupper mot jøder.

“Palestinerne” er ikke ofre for kolonialisme. De er dens gjerningsmenn.

Kampen mellom Israel og islamske terrorister er en kamp mellom imperialisme og kolonialisme. Imperialistene er ikke den undertrykte jødiske minoriteten som har blitt tvunget ut av nesten alle områder i regionen. Det er den arabisk-islamske majoriteten som undertrykker minoritetene omkring i regionen.

“Palestina” er et patetisk forsøk på å hvitvaske en imperialistisk identitet til fordel for en annen, fulgt av skamløse forsøk på tilegne seg identiteten til omtrent hvert eneste gammelt folk i regionen, - inkludert jødene.

Den eneste måten å få slutt på konflikten, er å slutte med løgnene.

Kilde: www.frontpagemag.com/fpm/269039/big-palestinian-lie-daniel-greenfield

ND-eindom AS

Kjøp av
eindom

Kontakt:
90065000
Seiersten Sentrum 3
1443 Drøbak

Bassam Tawil er en muslim som bor i Midtøsten.

Palestinerne: Israel er en eneste stor bosetting

Bassam Tawil

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Ismail Radwan er utvilsomt en terrorist, men i motsetning til andre palestinske ledere og talsmenn er han i det minste ærlig.

I en tid da de fleste palestinske ledere forteller verden at bosettingene er det virkelige “hinderet” for fred, gjorde Radwan – en erfaren tjenestemann for Hamas – i forrige uke det klart at konflikten med Israel ikke handler om jøder som bor i en bosetting på Vestbredden. Sannheten er at palestinerne ser på Israel som en eneste stor bosetting som må rykkes opp med roten og fjernes fra Midtøsten.

Palestinerne skiller ikke mellom en jøde som bor i en bosetting i utkanten av Betlehem eller på Vestbredden og en jøde som bor i byene Haifa, Tel Aviv og Eilat. Alle jøder er, sier de, “okkupanter” og “bosettere” som må “dra tilbake dit de kom fra”.

For palestinerne begynte den virkelige “okkupasjonen” med etableringen av Israel i 1948.

La det være klart: Når palestinerne – og noen av deres støttespillere i det internasjonale samfunnet, inkludert Europa – sier at de ønsker en slutt på “okkupasjonen,” mener de at de ønsker å se at Israel opphører å eksistere – punktum. De ønsker ikke å kaste jødene ut av deres hjem i bosettingene. Nei, de ønsker heller at jødene skal fordrives fra hele landet.

Konflikten – i den grad den angår palestinerne – begynte ikke i 1967 da Øst-Jerusalem, Vestbredden og Gazastripen kom under israelsk kontroll. I palestinerne er alle jøder “settlerne” og “kolonialister”. Alt land, hevder

Palestinerne skiller ikke mellom en jøde som lever i en bosetting i utkanten av Bethlehem på Vestbredden og en jøde som bor i byene Haifa, Tel Aviv og Eilat. (Foto: Ted Eytan/Flickr)

de, som strekker seg fra Jordanelven til Middelhavet, er muslimsk land, og ingen muslim har rett til å oppgi noen del av dette til en ikke-muslim.

Med andre ord vil Mahmoud Abbas, president for selvstyremyndigheten (PA), som selv er muslim, bli betraktet som en kaffir, “en frafallen” og forræder dersom han noen gang samtykket i å oppgi kontrollen over “muslimskeid” land til jøder.

Derfor er det naivt å tro at Abbas noen gang vil signere en avtale med Israel.

Hverken Abbas eller noen annen palestinsk leder kan godta mindre enn 100%, og det betyr hele Israel. Det betyr ikke 100% av “67-grensene” eller Vestbredden, Gazastripen og Øst-Jerusalem. Ja, palestinerne ønsker “fred”, men at den freden betyr fred uten Israel, ikke fred med Israel. Virkelig fred, hevder palestinerne, kan bare oppnås dersom Israel blir eliminert og jødene forsvinner.

For palestinerne er det å godta Israels “rett til å eksistere” med jøder en forrædersk holdning. Muslimer skal ikke godta jøders nærvær på muslimskeid land.

Hver gang Abbas understreker sin forpliktelse på en to-statsløsning, blir han umiddelbart fordømt av sitt folk og andre arabere og muslimer. For dem betyr en “to-statsløsning” å godta Israels tilstedeværelse i Midtøsten. Det betyr også at man tillater jøder å bo på “muslimskeid” land – en “forbrytelse” som i henhold til islamsk lære kan straffes med døden.

Men la oss vende tilbake til Hamas-representanten Ismail Radwan.

Hvorfor er det ikke rettferdig å si, selv om han er en terrorist og jødehater, at han fremdeles er ærlig? Det er til hans fordel at han sier sannheten og ikke nøler med å skjule hva de fleste palestinere bare tenker. Det er mange palestinske terrorister og terrorgrupper som aldri går glipp av en anledning til å minne oss om at deres virkelige mål er å ødelegge Israel, ikke inngå fred med det.

Under en Hamaskampanje på Gazastripen 23. februar fortalte Radwan til tusener av tilhengere av hans terroristgruppe at det ikke finnes noe slikt som Øst- og Vest-Jerusalem. *“Hele byen tilhører palestinere og muslimer,”* sier han. *“Det forente Jerusalem er og forblir Palestinas hovedstad.”*

Hvorfor er dette en viktig uttalelse som den amerikanske administrasjonen og resten av det internasjonale samfunnet bør være klar over? Fordi den på grunnleggende vis oppsummerer essensen i hele den israelsk-arabiske konflikten, nemlig at mange arabere og muslimer ennå ikke har godtatt Israels rett til å eksistere innenfor noen som helst grenser.

Radwans uttalelse kom som svar på den amerikanske president Donald Trumps beslutning om å anerkjenne Jerusalem som Israels hovedstad og flytte USAs ambassade fra Tel Aviv til Jerusalem.

Palestinerne er åpenbart fullstendig imot flyttingen av ambassaden – selv om den blir etablert i den vestlige, ikke den østlige, delen av byen. Hvorfor skulle en palestinere som støtter en to-statsløsning (med Øst-Jerusalem som hovedstad i en palestinsk stat) være imot en overføring av ambassaden til Vest-Jerusalem? Aksepterer virkelig palestinerne israelsk suverenitet over Vest-Jerusalem? Aksepterer de israelsk suverenitet over noe som helst land, fra Middelhavet til Jordanelven? Aksepterer de israelsk suverenitet over Tel Aviv?

Svaret er klart og enkelt: nei.

Radwan er forfriskende ærlig om denne saken. Hans synspunkter representerer

“La det være klart: Når palestinerne – og noen av deres støttespillere i det internasjonale samfunnet, inkludert Europa – sier at de ønsker en slutt på “okkupasjonen,” mener de at de ønsker å se at Israel opphører å eksistere – punktum.”

ikke en minoritet blant palestinerne. Slike synspunkter har lenge vært en del av en utbredt tankestrømning blant palestinerne.[1]

Siste gang Hamas – som åpenlyst ønsker en ødeleggelse av Israel – stilte i et fritt og åpent palestinsk parlamentsvalg i 2006, vant dets kandidater lett. Hvis det hadde vært valg i morgen, ville Hamas vinne igjen.

For å si det enkelt: Et flertall av palestinerne ser fremdeles på Israel som en utenlandsk enhet og et fremmedlegeme som ble påtvunget arabere og muslimer av vestlige supermakter; til tross for at jøder har bodd her i fire tusen år, slik det bevitnes av arkeologiske funn som bestyrker tekster i Bibelen. Palestinerne ønsker å frigjøre “hele Palestina” - noe som betyr hele dagens Israel. Det er dette hele den palestinske “nasjonalkampen” dreier seg om. Det handler ikke om å “frigjøre” en bestemt del av det “historiske Palestina”. Det handler heller om å “*frigjøre hver tomme av Palestina*” og drive jødene ut av landet og regionen.

Mahmoud Abbas er en velkjent løgner som ikke bare har stilt spørsmålsteget ved Holocaust,[2] men som også spesialiserer seg på revisjonistisk historie. I en tale til Det palestinske sentralrådet i januar 2018, sa Abbas at Israel var et “*koloniprojekt som ikke har noe med jødedommen å gjøre.*”[3] Bak ham ble det vist en stor plakett med et kart over “Palestina” som ikke hadde noen henvisning til Israel.

Denne gang var Abbas, i likhet med Hamas, ærlig. Hans tale om et “koloniprojekt” viser at han, i likhet med mange palestinere, har et problem med selve Israels eksistens.

For Abbas er ikke problemet bosettingene eller grensene eller Jerusalems status. Han ser på jødene som en okkupasjonsmakt og bosettere, uansett hvor de bor. Kartet bak ham forteller historien, nemlig at Abbas og de fleste palestinere kjemper for å drive jødene ut av landet og erstatte Israel med et islamsk-arabisk regime.

“For Abbas er ikke problemet bosettingene eller grensene eller Jerusalems status. Han ser på jødene som en okkupasjonsmakt og bosettere, uansett hvor de bor”

Slike kart er ikke nye i palestinsk sammenheng. De finnes i skolebøker og forskjellige medieproduksjoner. Enhver som ser værmeldingen på palestinsk TV vil se at Haifa, Tel Aviv, Tiberias og Jaffa er *“okkuperte byer.”*[4]

Alle som følger nyhetene på palestinske mediesendinger, vil se hvordan alle jøder, enten de nå bor på Vestbredden eller i Tel Aviv blir omtalt som *“bosettere.”*[3]

Som en oppsummering kan vi si at det ikke er Trumps beslutning om å anerkjenne Jerusalem som Israels hovedstad eller å flytte USAs ambassade til byen som ligger bak den palestinske vreden.

Det som virkelig bekymrer palestinerne er at Israel med sine jøder eksisterer. Palestinerne ønsker hele Jerusalem. De ønsker hele “Palestina.” De ønsker Israel fjernet fra jorden. Nå bør man lytte nøye til hva palestinerne sier – på arabisk – for å forstå at konflikten ikke dreier seg om Jerusalem eller bosettinger.

Noter:

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/11949/palestinians-israel-settlements

[1] www.palwatch.org/main.aspx?fi=433

[2] www.memri.org/reports/palestinian-leader-number-jewish-victims-holocaust-might-be-even-less-million-zionist

[3] www.youtube.com/watch?v=LuFhDcPGFOE

[4] www.palwatch.org/main.aspx?fi=466&doc_id=24814

Senter mot antisemittisme: www.sma-norge.no er for deg som vil ha usensurert politisk analyse. Ingen “Fake news,” bare sannheten, for SMA er hverken smittet eller svekket av pressestøtte.

Meld deg i dag: post@sma-norge.no og vær med å påvirke elitens dominerende ordskifte i Norge.

**SENTER MOT
ANTISEMITTISME**

Bankgiro 6242.10.60644
Vipps 84727

Forfatteren er internasjonal direktør for Regavim, en tenketank som er opptatt av å undersøke landsspørsmål over hele Israel.

Den utspekulerte PA/EU-planen for Område C

Josh Hasten

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Plantegninger for etableringen av en lovlig by kalt Ramat Nueimah nær Jeriko ble laget, men den planen har for tiden blitt lagt til side.

Nå ønsker jeg ikke å ødelegge noens ferie, men neste gang du er på vei til en eller annen ferie ved Dødehavet via Jerusalem, legg nøye merke til omgivelsene ved siden av veien.

I løpet av det siste tiåret har det vært en sterk økning i bygningsstrukturer som settes opp i beduin-landsbyer og bosteder på begge sider av Hovedvei 1, fra inngangen til byen og gjennom det som nå er kjent som E1-området mellom Jerusalem og “Adumims” hele veien nedover fjellet mot Dødehavet.

Så hvorfor skulle noen ulovlige bygninger satt opp av beduiner ødelegge turen din? Fordi disse ikke er hva de gir seg ut for – små samfunn med dyreflokker som de gjeter – men strategisk plasserte småbyer satt opp av PA og finansiert av EU gjennom hundrevis av millioner euro. Det eksplisitte mål er å overta strategiske landområder i Område C i den hensikt å skape en de facto palestinsk stat.

Denne politikken er klart beskrevet i et lengre policy-dokument av daværende palestinske statsminister Salam Fayyad. Kjent som Fayyad-planen, formet den logikken om at ved å skape substansielle fakta på bakken, ville PA med støtte fra det internasjonale samfunnet gjøre krav på disse områdene og forlange at de blir en del av “Palestina” i enhver fremtidig forhandling med Israel.

“Det er viktig å merke seg at tross den ulovlige PA/EU-aktiviteten som blir gjennomført av beduiner spredt over hele Adumim-området, har regjeringen gang på gang tatt initiativ til å tilby permanent husvære for disse familiene.”

Og det er her EU kommer inn – som hovedsponsor for prosjektet. Mer enn 1000 illegale byggeprosjekter – som omfatter hus, badeanstalter, lagerrom etc. som blir satt opp nesten daglig i hele Judea og Samaria, bærer stolt EU-flagget. EUs falske påstand er at de er involvert i disse byggeforetakene av “humanitære årsaker” for å sørge for beduinene i disse områdene.

Ironisk nok kan EU-symbolet bare sees på bygningskomplekser i Område C, det finnes ingen i Område A eller B, og heller ikke finnes de i beduinske samfunn i resten av Midtøsten. Det får deg til å undres.

Flaggskipet blant slike ulovlige bygningskompleks like utenfor Kfar Adumim, som er blitt symbolet på denne fortellingen, er samfunnet al-Khan al-Ahmar som strekker seg helt ut til hovedveien.

Nylig fortalte *Jerusalem Post* at Frankrike er “bekymret” for at Israel til slutt vil handle på grunnlag av et rettslig nedrivningsvedtak og ta ned de ulovlige bygningene der, inkludert den velkjente italienskfinsierte “økologiske” skolen.

I den skolen blir palestinske barn kynisk brukt av PA som gisler, busset inn fra Område A og B og slik tvunget til å reise langt av gårde istedenfor å gå på sine lokale skoler. Skolen er ikke bare farlig for barna på grunn av nærheten til hovedveien, men vår organisasjon Regavim har videodokumentasjon av barn fra skolen som kaster stein på bilførerne nedenfor.

Derfor sendte Regavim i 2009 en innledende sak mot samfunnet til Høyesterett. Men 8 år senere står det fremdeles. Akkurat denne sommeren gikk det rykter om at administrasjonen forberedte seg på å gå til verks og starte med demonteringen av skolen. Men da skoleåret begynte, ble det klart at dette ikke kom til å skje.

Se for deg bilder av “onde” israelere som river ned en skole, kringkastet til hele verden, uansett dens lovlighet, den 1. september. Fayyad-planen ønsket å skape denne type dilemma for Israel med dens vektlegging av å overta strategiske områder ved å bygge skoler.

En beduiner-skolejente ser ut av vinduet i klasserommet ved Al-Khan al-Ahmar-skolen i nærheten av Jeriko på Vestbredden. (Foto: Reuters)

Kanskje vil den sivile administrasjon denne gang oppfylle sine plikter og demontere hele opplegget en gang for alle, og slik understreke hva som er lovlig. Men ifølge rapporten i Jerusalem Post, har innbyggernes advokat vendt seg til Høyesterett og bedt om at denne beslutningen blir omgjort.

Mellom appeller og press fra EU har siviladministrasjonen hendene fulle, men burde likevel iverksette rettens opprinnelige beslutning.

Det er viktig å merke seg at tross den ulovlige PA/EU-aktiviteten som blir gjennomført av beduiner spredt over hele Adumim-området, har regjeringen gang på gang tatt initiativ til å tilby permanent husvære for disse familiene.

Planer om etablering av en lovlig by kalt Ramat Nuimah nær Jeriko ble laget, men har blitt lagt på is inntil videre. Dette var et resultat av at PA-ledelsen (og EU) nektet å akseptere en praktisk løsning som ville bedre livet for disse beduinene, men som ville minske deres strategiske grep om området.

Bunnlinjen er at det finnes muligheter for disse menneskene, men nå er det ingen som vil ha dem.

Så når du reiser nedover mot Dødehavet, kan du selv se hvordan det er og tenke over at det foregår langt mer på den globale scene enn det blott synlige. Brakkebyene hvor mange bygninger bærer EU-logo, er der med en utspekulert og djevelsk hensikt.

Kilde: www.jpost.com/Opinion/The-diabolical-PAEU-plan-for-Område-C-484098

Forfatteren er direktør ved Begin-Sadat Center for strategiske studier, professor emeritus i Midtøsten- og Middelhavsstudier ved King's College i London og redaktør for Middle East Quarterly

Det grenser til galskap å tro at palestinerne er åpne for en to-statsløsning

Efraim Karsh

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Jeg hadde aldri trodd at jeg ville være enig i noe som var skrevet av veteranen Uri Avnery fra den israelske fredsbevegelsen, men jeg oppdaget at jeg er fullt ut enig i hans siste prognose om at *“direkte dumbhet spiller en stor rolle i nasjonenes historie”* og at den lengevarende forkastelsen av to-statsløsningen ikke har vært noe annet enn idioti. 1

Men her slutter vår enighet. Istedenfor å se på historien til den palestinsk-israelske konflikten og trekke helt selvinnsynsløse slutninger, trekker Avnery seg tilbake til et kontrafaktisk fantasiland hvor han har levd i mange tiår. *“Da jeg påpekte dette (det vil si to-statsløsningen) rett etter krigen i 1948,”* skriver han, *“var jeg mer eller mindre alene. Nå er dette en løsning som er akseptert over hele verden, unntatt i Israel.”*

Hvis vi ser bort fra den innbilske (mis-)forståelsen som den 25-årige Avnery den gang hadde, er denne oppfatningen ikke bare grunnløs, men det motsatte av sannheten. Langt fra å være avvisende til idéen, aksepterte den sionistiske ledelsen to-statsløsningen så tidlig som 1937 da den første gang ble luftet av en britisk undersøkelseskomisjon som var ledet av lord Peel.

Og mens denne godtagelsen var noe halvhjertet utfra den forutsetning at den foreslåtte jødiske staten bare skulle omfatte 15% av mandatområdet vest for Jordanelven, var det den sionistiske ledelsen som 10 år senere stod i spissen for den internasjonale kampanjen for to-statsløsningen som munnet ut i FNs resolusjon om deling i november 1947.

Palestinske demonstranter brenner amerikanske og israelske flagg på toppen av en symbolsk kiste med ordene "Oslo-avtalene" skrevet på den. (Foto: Reuters)

På samme måte har fem påfølgende israelske statsministre like siden begynnelsen på Oslo-prosessen i september 1993 – Shimon Peres, Ehud Barak, Ariel Sharon, Ehud Olmert og Benjamin Netanyahu – åpent og enstemmig gått god for en to-statsløsning. Paradoksalt nok var det Yitzhak Rabin – etter sin død æret som en utrettelig "fredens soldat" – som så for seg en palestinsk *"enhet som er intet mindre enn en stat og som uavhengig vil styre livene til de palestinerne som lever under deres kontroll."* Netanyahu, som Avnery kritiserer for å forkaste to-statsløsningen, har gjentatte ganger uttalt sin støtte til tanken, blant annet i en viktig tale i 2011 til begge hus i den amerikanske kongressen.

Som en kontrast til dette har det palestinsk-arabiske lederskapet, og også de arabiske nabostatene, hele tiden forkastet en to-statsløsning like fra begynnelsen av. Rapporten fra Peel-komiteén i juli 1937 førte til en oppblomstring av massevolden som hadde startet det foregående år og som var noe begrenset under kommisjonens forhandlinger. Men delingsresolusjonen fra november 1947 førte til et umiddelbart utbrudd av palestinsk-arabisk vold, og som seks måneder senere førte til et arabisk forsøk på å ødelegge den nylig proklamerte staten Israel.

“Netanyahu, som Avnery kritiserer for å forkaste tostatsløsningen, har gjentatte ganger uttalt sin støtte til tanken, blant annet i en viktig tale i 2011 til begge hus i den amerikanske kongressen.”

PLO – Den palestinske frigjøringsorganisasjon – som ble grunnlagt i 1964 på initiativ fra den egyptiske presidenten Gamal Adel Nasser, og i 1974 utpekt av Den arabiske liga som den *“eneste legitime representant”* for det palestinske folk – var heller ikke særlig mottakelig for idéen.

Organisasjonens stiftelsesdokument, Det palestinske charter, godkjent ved opprettelsen og revidert fire år senere for å reflektere organisasjonens økende militante holdning, har langt mindre å si om en palestinsk statsdannelse enn om behovet for å ødelegge Israel.

I juni 1974 gjorde PLO sine virkemidler bredere ved å ta i bruk *“fasestrategien”* som ga den rett til å ta hvilket som helst landområde Israel var rede til eller tvunget til å gi fra seg og bruke dette som et springbrett for ytterlige territorielle krav inntil man oppnådde, slik det her sies, *“den fullstendige frigjøringen av Palestina.”* Fem år senere da president Carter forsøkte å bringe palestinerne inn i de egyptisk-israelske forhandlingene, stanget han mot en kompakt mur av mostand.

“Dette er en elendig avtale,” fortalte PLO-lederen Yasser Arafat til amerikaneren Edward Said som hadde formidlet administrasjonens tilbud til ham.

“Vi ønsker Palestina. Vi er ikke interessert i deler av Palestina. Vi ønsker ikke å forhandle med israelerne. Vi kommer til å kjempe.” Selv da han håndhilste på statsminister Rabin på plenen foran Det hvite hus 13. september 1993, forsikret Arafat palestinerne i en tale på arabisk spilt inn på forhånd, at avtalen bare var et ledd i PLOs fasestrategi.

I løpet av de neste 11 årene, til sin død i november 2004, spilte Arafat et innviklet Hyde- og Jekyll-spill, hvor han talte fredens språk til israelske og vestlige tilhørere mens han overfor sine tilhengere fremstilte Oslo-avtalen som midlertidige ordninger som var nødvendige akkurat nå. Han kom med stadige henvisninger til fasestrategien og *Hudaibiya-avtalen* – undertegnet av Muhammad med folket i Mekka i 628 evt, bare for å bli forkastet noen år senere da situasjonen snudde i profetens favør.

Han insisterte på “*retten til å vende tilbake*,” den vanlige palestinsk-arabiske eufemismen for å ødelegge Israel gjennom demografisk undergraving. Han glemte å oppheve de tallrike bestemmelsene i det palestinske charteret som tok sikte på å ødelegge Israel, og han indoktrinerte sine palestinske undersåtter med et voldsomt hat mot deres “fredspartnere” og deres krav om en stat ved hjelp av en vedvarende kampanje med rasistiske og politiske provokasjoner uten paralleller i omfang og intensitet siden Nazi-Tyskland.

Han stoppet ikke med provokasjoner heller – han bygget en omfattende infrastruktur for terror i områdene under hans kontroll, og endelig grep han til regelrett massevold, først i september 1996 for å diskreditere den nyvalgte Netanyahu, og så i september 2000 kort tid etter å ha blitt tilbudt en palestinsk stat av Netanyahus etterfølger Ehud Barak, da han startet sin terrorkrig (i eufemistiske vendinger omtalt som “al-Aksa Intifadaen”) – den blodigste og mest ødeleggende konfrontasjon mellom israelere og palestinere siden 1948.

Denne avvisende holdningen ble videreført av Arafats etterfølger Mahmoud Abbas som ikke hadde noen betenkeligheter med å komme med de mest ondskapsfulle antisemittiske baktalelser, og som har lovet gjentatte ganger aldri å godta idéen om en jødisk stat. Ved den amerikanskstøttede *Annapolis-konferansen* i 2007 forkastet han statsminister Olmerts forslag om å skape en palestinsk stat på omtrent hele Vestbredden og Gaza, dersom han ville anerkjenne Israel som en jødisk stat.

Da Netanyahu i november 2009 brøt med Likuds ideologiske rettesnor og sa seg enig i opprettelsen av en palestinsk stat dersom den anerkjente Israels jødiske natur, advarte PLOs sjefsforhandler Saeb Erekat om at “... *ikke på tusen år vil Netanyahu finne en eneste palestinere som vil være enig i de prinsippene han gir uttrykk for i sin tale.*” Fatah – PLOs største medlemsorganisasjon og hvor Abbas fikk sin opplæring – stadfestet på ny sin langvarige forpliktelse til “væpnet kamp” som en strategi, ikke taktikk, ... “*inntil sioniststaten er fjernet og Palestina frigjort.*”

“Selv da han håndhilste på statsminister Rabin på plenen foran Det hvite hus 13. september 1993, forsikret Arafat palestinerne i en tale på arabisk spilt inn på forhånd, at avtalen bare var et ledd i PLOs fasestrategi.”

Så sent som november 2017 forlangte Abbas at den britiske regjeringen skulle komme med en unnskyldning for Balfour-erklæringen fra 1917, da Storbritannia som den første stormakten offentlig anerkjente jødernes rett til nasjonal selvbestemmelse.

Kan denne 80 år lange vrangviljen bli oppfattet som regelrett og uforfalsket idioti? Det kan den ganske sikkert. Hadde palestinerne godtatt to-statsløsningen i 1930-årene eller 1940-årene, ville de ha hatt sin uavhengige stat som ville dekket en vesentlig del av mandatområdet Palestina fra 1948, – om ikke enda et tiår tidligere, – og ville ha blitt spart for den traumatiske erfaringen med å bli spredt og å havne i eksil.

Hadde Arafat styrt PLO mot fred og forsoning istedenfor å gjøre organisasjonen om til en av de mest morderiske og korrupte terroristorganisasjoner i moderne tid, ville en palestinsk stat kunne ha blitt etablert på slutten av 1960-tallet eller tidlig på 70-tallet – eller i 1979 som en parallell til den egyptisk-israelske fredsavtalen. Eller i mai 1999 som del av Oslo-prosessen, eller sammen med Camp David toppmøtet i juli 2000. Hadde Abbas forkastet sin forgjengers avvisende linje, kunne en palestinsk stat ha blitt etablert etter Annapolis-møtet, eller i løpet av presidenttiden til Barack Obama.

Avnerys manglende evne til virkelig å se denne overbevisende historien, og hans usvekkede tro på palestinsk åpenhet overfor to-statsløsningen, kvalifiserer kanskje ikke til betegnelsen idioti, men bekrefter nok Albert Einsteins berømte definisjon på galskap: *Å gjøre den samme tingen om og om igjen og forvente forskjellige resultater.*

Noter:

Kilde: www.jpost.com/Opinion/Belief-in-Palestinian-openness-to-two-state-solution-amounts-to-insanity-514856

Artikkelen er et tilsvarende til den israelske fredsaktivisten Uri Avnerys argumentasjon for en tostatsløsning: www.asianews.it/news-en/Uri-Avnery:-Two-state-solution-is-the-only-game-in-town-39675.html

Dr. Guy Millière er professor ved Universitetet i Paris. Han har forfattet 27 bøker om Frankrike og Europa.

Den palestinske selvstyremyndigheten er en selvmorderisk terroristgruppe som burde behandles som sådan

Guy Millière

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den siste nedslaktningen i landet Israel fant sted i Halamish, Samaria.[1] En palestiner stakk til døde en jødisk bestefar og to av hans barn. Bestemoren ble alvorlig såret. Talløse lignende angrep skjedde i Israel i en ikke altfor fjern fortid.

Enda en gang feiret tusener av gledesfylte palestinske arabere mordene. Noen delte ut konfekt.

Morderen ble lovprist av den palestinske selvstyremyndigheten (PA) og Hamas. Hvis han hadde blitt skutt til døde, ville han øyeblikkelig blitt en martyr for islam. En gate i Ramallah ville bli oppkalt etter ham. Hans bilde ville bli utstilt i butikkvinduer i territoriene som er okkupert av PA og Hamas, og hans familie ville bli belønnet med en høy "lønn" resten av livet.

Morderen forklarte sin forbrytelse med sin vilje til "å forsvare al-Aqsa-moskéen" - som faktisk aldri er blitt angrepet, eller en gang truet av Israel. Han la ikke skjul på sitt hat mot jødene. I sin siste post på Facebook beskrev han dem som aper og griser.

Hans mor viste sin stolthet over sin sønn og hans handlinger.[2]

Det palestinske bedraget

Mordene fulgte etter muslimske opptøyer da Israel installerte metalldetektorer ved inngangene til Tempelhøyden – noe som finnes i andre moskeer over hele verden – som svar på mordet på to israelske politimenn begått av muslimske terrorister som klarte å bringe med seg våpen dit.[3] Den israelske regjeringen forbød ikke adgang til al-Aqsa-moskeen, den ønsket bare å forhindre

fremtidige angrep. At en moske kunne bli brukt som en base for terrorangrep synes å ha blitt betraktet som normalt av opprørerne.

Senere bestemte den israelske regjeringen seg for å fjerne metalldetektorene og overvåkningskameraene som hadde blitt satt opp senere.

Selv om opptøyene ebbet ut, reagerte israelerne negativt på sin regjerings beslutning. Meningsmålinger viste at 77% var sterkt uenige i fjerningen av metalldetektorene, og mente at den israelske regjeringen ikke skulle gi etter for trusler og skremser.[4]

PR-direktøren ved Bar-Ilan-Universitetets Begin-Sadat Senter for strategiske studier, David M. Weinberg, sa at det er *“viktig at man gjennom resolutt israelsk opptreden berøver det palestinske lederskap det bedrag at det kan skremme Israel til å gi etter.”*

Så langt har palestinerne rett

Akkurat nå har de palestinske lederne grunn til å tro at det ikke finnes noe bedrag, at terrorisme og vold lønner seg. Det ville bli vanskelig å bevise at de tar feil.

Da den arabiske og muslimske verden satset på konvensjonelle kriger for å ødelegge den jødiske staten, vant Israel – til tross for færre soldater – hver eneste gang og fikk ry for mot og uovervinnelighet.

I 1964 tok den arabiske og muslimske verden i bruk en ny strategi. Den skapte Den palestinske frigjøringsorganisasjon (PLO). Krigen ble en terrorkrig. Uforutsigbare angrep ble rettet mot jøder i Israel, Europa og Nord- og Sør-Amerika.

PLO presenterte seg selv som “en nasjonal frigjøringsbevegelse”. Et folk ble oppfunnet, som PLO skulle “frigjøre”. Angrep skjedde oftere. Ganske snart, etter intens propaganda, ble ikke Israel lenger oppfattet som et lite land som den arabiske verden på 21 land ønsket å ødelegge, men som et mektig land som forsøkte å utsette et lite folk, berøvet for alt. Verden som trodde på denne bakvendte historien, begynte å miste sin sympati for Israel.

Mens man fortsatte med terrorisme og propaganda, begynte PLO også en diplomatisk offensiv – med støtte fra den arabiske verden, Sovjetunionen og vestlige land, ikke minst Frankrike. PLO fikk observatørstatus ved FN i 1972. En diplomatisk delegasjon fra PLO åpnet i Paris i 1975. PLO ble den første

Hvorfor ikke fortelle europeiske ledere at den palestinske selvstyremyndigheten fremdeles er en selvmordersk terroristorganisasjon?

Palestinere demonstrasjon til støtte for PA president Mahmoud Abbas (Nasser Ishtayeh / Flash90)

terrorist organisasjonen som fikk plass i FN og diplomatisk representasjon i et vestlig land.

Etter å ha mislykkes med å styrte kongen i Jordan i september 1970, trakk PLO seg tilbake til Libanon, førte landet ut i borgerkrig og brukte leire som de bygde på libanesisk territorium til å gjennomføre angrep mot Israel. Israel intervenerte i Libanon i mars 1978, dernest i juni 1982, og eliminerte nesten PLO som, takket være den franske presidenten Francois Mitterand, trakk seg tilbake til Tunis. Sabra og Shatila-massakrene i Libanon, gjennomført av kristen milits, ble med urette presentert som om det var Israels feil. PLO og palestinerne ble beskrevet som ofre for israelsk brutalitet. Palestinske massakre som kystveiangrepet i mars 1978 ble fullstendig glemt.

PLO fortsatte å oppildne til jødehat blant palestinske arabere. Resultatet var "Den første intifada" (1987 – 1991). Israel vant militært, men tapte krigen om PR. Palestinske terrorister brukte barn som menneskelige våpen slik at den israelske hæren kunne bli fremstilt som om den bestod av hensynsløse mordere.

Innrømmelser ble krevd fra Israel, og Israel endte med å gi etter for falske håp om fred. Landet sa seg villig til å delta på Madrid-konferansen i 1991, og

“Morderen forklarte sin forbrytelse med sin vilje til “å forsvare al-Aqsa-moskéen” - som faktisk aldri er blitt angrepet, eller en gang truet av Israel.”

så i 1993 ble Oslo-forhandlingene igangsatt. Der anerkjente Israel PLO og godtok etableringen av en palestinsk selvstyremyndighet (PA), en kvasi-stat styrt av PLO som lovet å gi avkall på terrorisme.

Stadige kampanjer for å spre mord og terrorisme

Nesten umiddelbart startet PA utallige terrorangrep. Disse avtok bare da Israel begynte å bygge et sikkerhetsgjerde i 2002. Terrorismen, propaganda og særlig løgner hadde gjort det mulig for PLO å oppnå en terroristisk kvasi-stat godtatt av Israel. Selv om angrepene aldri stanset, ble Israel tvunget til å fortsette fredsprosessen som om det ikke fantes noen terrorisme.

Like til i dag har PA startet utallige kampanjer for å spre mord og terrorisme blant israelere. Den siste begynte i september 2015 da PA presidenten Mahmoud Abbas med urette påstod at jødene *“skitne føtter”* krenket Tempelhøyden. Han la til at han ønsket velkommen *“enhver dråpe av blod som blir spilt i Jerusalem.”* Turister fra alle religioner besøker Tempelhøyden – riktignok ikke moskeen – etter avtale med PA.

Hver dag bruker PA skoler og media som de kontrollerer for å oppildne til folkemordlignende jødehat.

PA, en terroristorganisasjon med anti-jødiske folkemordmål, blir hele tiden subsidiert med millioner av dollar årlig fra Vesten, som hjelpeløst fremstiller PA som mer “moderat” enn Hamas, noe som kan sammenlignes med å si at al-Qaeda er mer “moderat” enn ISIS. Det er likevel en dårlig grunn til å hjelpe al-Qaeda finansielt.

Når PA-lederne snakker i den vestlige verden, kan de synes moderate. Men når de snakker til palestinske arabere snakker de akkurat som Hamas-lederne.

Den eneste freden de tar i betraktning er “frigjøringen” av hele Palestina, “fra elven til havet” - med andre ord den totale ødeleggelse av Israel og at de selv skal overta. Dette viser ethvert kart over “Palestina”.

Jødene morder, som i sin tur blir drept av Det israelske forsvaret, blir av PA betraktet som *shaheeds*, jihad-krigere som døde for Allah; de er martyrer.

Den vedvarende palestinske løgner

Siden Amin al-Husseini var stormufti i Jerusalem, før staten Israel ble grunnlagt i 1948, har palestinerne benyttet seg av løgner om at jødene forsøker å ødelegge al-Aqsa-moskéen på Tempelhøyden som påskudd for å oppildne til muslimsk jødehat og opptøyer. Dette gjør de fremdeles.

At metalledektorene ble fjernet fra inngangene til Tempelhøyden betyr at det ganske sikkert vil komme flere angrep. Dette blir oppfattet som en seier for PA-lederne og andre islamske ledere.

Israels statsminister Benjamin Netanyahu sa at han forstår dem som kritiserer regjeringens beslutning, og la til at han måtte ta hensyn til mer omfattende sikkerhetsopplegg. Det er sannsynligvis sant. PA-lederne kan ha håpet å sette fyr på hele regionen og starte en krig der.

Men mange israelere oppfattet dette som at terrorisme igjen hadde diktert en tilbaketrekning. De vet at PA er en fiende som ønsker dem døde. De hørte hva mange opprørere i Jerusalem ropte: *“Jøder, husk Kaybar, Muhammeds hær vender tilbake”* – en referanse til massakren av et jødisk samfunn i Arabia av profeten Muhammad i 682. De ser at konflikten er sterkt religiøs likeså vel som politisk. Ifølge islam tilhører alt Allah – særlig steder som en gang var under islamsk styre, slik landet Israel var under Det ottomanske imperium. Slike steder må tas tilbake og for alltid beholdes i troskap mot Allah.

Å tale islamsk

Å tale islamsk betyr at muslimer aldri kan akseptere Israels eksistens i et land som en gang var erobret av islam, og derfor – slik de ser det – forpliktet til å være islamsk i et evighetsperspektiv. Tanken om at jøder kontrollerer et land som en gang ble styrt av islam er særlig frastøtende.

Selv om israelerne for mange år siden aksepterte at muslimer kunne be på Tempelhøyden, er de mindre og mindre tilbøyelige til å la jødene be der. De ser på den israelske beslutningen om å overlate Tempelhøyden og kontrollen over den til den muslimske Waqf da Jerusalem ble gjenforent i 1967 som en tragisk feil som endte opp med en islamsk enklave på Israels territorium. Israelerne som forståelig nok er lei av å bli angrepet, er som Daniel Pipes

“PLO ble den første terrorist organisasjonen som fikk plass i FN og diplomatisk representasjon i et vestlig land.”

understreket for noen få måneder siden, klare for en absolutt israelsk seier og et absolutt palestinsk nederlag.

Daniel Pipes antydte forholdsregler for å bevege konflikten i en konstruktiv retning uten at det fører til en større hendelse – å kreve at PA betaler for ødeleggelsene som terroristene har forårsaket, inkludert en svært høy pris for ethvert liv som blir tatt, at terrorister blir begravet uten å sende dem tilbake til deres familier, betydelig innskrenkning av adgangen til Vestbredden som styres av PA, forvise PA-ledere fra israelske flyplasser dersom de kommer med oppfordringer til opprør og hver gang det er anti-israelsk vold, eller til og med be dem om å benytte jordanske flyplasser heretter.

Å fortelle det som det er

Israelske ledere kunne også være mer direkte i sin tale. Hvorfor ikke fortelle europeiske ledere at PA fremdeles er en terroristorganisasjon som ønsker folkemord? Hvorfor ikke spørre dem hvordan de kan gå med på å finansiere ting i Midtøsten som de i Europa med skrekk ville forkastet? Ønsker de at de israelske jødene skal dø?

Hvorfor ikke si rett ut at det å tilby en stat til PA ville være å belønne terrorisme og mord – langt bortenfor hva israelerne kan godta, noen få tiår etter Holocaust? Håper de at det vil spare Europa for ytterligere islamsk terrorisme?

Å fortelle alt dette til Trump-administrasjonens utsending er ikke nødvendig. Den amerikanske administrasjonen vet det allerede. President Donald J. Trump fortalte Mahmoud Abbas hva ingen vestlig leder torde å si. Han vet at det ikke er noe å vente fra PA og at Jason Greenblatts oppdrag er dømt til å mislykkes.

Men å fortelle alt dette til europeiske ledere er kritisk.[5]

At Mahmoud Abbas i 2016 kunne bruke en anklage om at jødene brukte kristne barns blod i sine ritualer i en tale ved Europaparlamentet – og motta stående ovasjoner – er like avslørende for Europas dypeste ønsker som for Abbas'.

At den franske presidenten Emmanuel Macron varmt kunne omfavne Mahmoud Abbas og takke ham for å arbeide for *“ikke-vold”* når det motsatte er åpenbart, er likeså avslørende.

“Tanken om at jøder kontrollerer et land som en gang ble styrt av islam er særlig frastøtende.”

Da Macron ønsket Netanyahu velkommen til Paris for å overvære den årlige markeringen av Vel d'Hiv-deportasjonene noen få dager etter at han møtte Mahmoud Abbas, fordømte han Frankrikes atferd overfor jødene under den tyske okkupasjonen, men grep også anledningen til å understreke “*det påtrengende behovet*” for å skape “*en palestinsk stat*” med Jerusalem som hovedstad. Netanyahu svarte høflig at PA ikke anerkjente Israel som en jødisk stat.

I likhet med mange anti-semitter synes franske ledere, og mange andre i Europa, alltid å være rede til å minnes jøder som er døde samtidig som de bidrar til å myrde jøder som ennå lever.

Noter:

Kilde: <https://worldisraelnews.com/opinion-palestinian-authority-genocidal-terrorist-entity-treated/> Først publisert av Gatestone Insitute

- [1] <https://worldisraelnews.com/watch-first-medic-halamish-family-slaughter-scene-traumatized/>
- [2] <https://worldisraelnews.com/watch-terrorists-mother-gives-candies-encourages-terror-gets-arrested/>
- [3] <https://worldisraelnews.com/palestinians-continue-riots-and-boycott-of-temple-mount/>
- [4] <https://worldisraelnews.com/survey-77-israelis-oppose-removing-temple-mount-metal-detectors/>
- [5] <https://worldisraelnews.com/radical-islam-horrifying-west-paralysis/>

Pierre Rehov, født og oppvokst i Nord-Afrika, er reporter, forfatter og skaper av "Hostages of Hatred" og "Silent Exodus", dokumentarfilmer om palestinske og jødiske flyktninger.

UNRWA – FN-organisasjonen som skaper palestinske flyktninger

Pierre Rehov

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

I sammenheng med annonserte budsjettreduksjoner har den amerikanske administrasjonen nylig gjort det klart at den kommer med en betydelig reduksjon av sin finansielle støtte til UNRWA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees).[1] Den amerikanske FN-ambassadøren Nikki Haley ville rett og slett kansellere støtten på 364 millioner dollar som hvert år går til denne FN-organisasjonen så lenge den ikke gjennomførte reformer og ble mer transparent. Men den amerikanske utenriksministeren Rex Tillerson var akkurat nå tilfreds med å halvere den første deloverføringen, opprinnelig fastsatt til 125 millioner dollar.

Kjernen i denne saken er at den amerikanske presidenten Donald Trump ønsker å stanse finansiering av enhver organisasjon eller internasjonal organisasjon som ikke tjener amerikanske interesser. Men i den nye administrasjonen er det også en 180-graders vending i USAs holdning i den arabisk-israelske konflikten. Den synes fast besluttet på ikke å gjøre de samme feilene – og gå i de samme fellene – som de tidligere administrasjonene.

Men først – hva er UNRWA?

Den ble etablert i desember 1949 med et mandat med en varighet på et år. UNRWA ønsket fra begynnelsen av å hjelpe til med å bosette de 600.000 palestinske arabere som hadde flyktet fra konfliktsonen under etableringen av staten Israel – etter at fem arabiske hærer hadde angrepet landet og tapt.[2]

Årsakene til dette eksilet var trefoldige, ifølge flere meningsmålinger som

Ann Dismorr (høyre) direktør for UNRWA i Libanon, viser fram et kart som fjerner staten Israel og presenterer alt som "Palestina". (Foto: Palestinian Authority TV via Palestinian Media Watch)

ble gjennomført i flyktningeleirene og oppsummert i en artikkel av Tibor Mende,[3] trykket i den franske avisen Le Monde 21. april 1951:

“Noen ønsket ikke å bo i en jødisk stat, andre flyktet fra krigen, men kunne ikke vende tilbake da den var over. Langt flere dro fordi de ble fortalt at det bare ville bli for noen dager, noen få uker i verste fall, og at de så kunne vende tilbake sammen med de triumferende arabiske arméene.”

Overraskende nok (eller kanskje ikke) ble det ikke etablert noen tilsvarende organisasjon for å hjelpe de 870.000 jøder som ble fordrevet og plyndret av de fleste arabisk-muslimske land mellom 1948 og 1974 – inkludert dem som med militærmakt ble tvunget ut av Judea og Samaria av det hasjemittiske kongedømmet Jordan og som skyndte seg med å gi regionen et nytt navn: “Vestbredden” etter at de ulovlig hadde erobret den i 1948 og annektert den i 1950.

Det er riktig at de fleste av jødene som ble fordrevet fra arabiske land ble ønsket velkommen til Israel og i den vestlige verden, og at intet arabisk land som grenset til den jødiske staten – med unntak av Jordan – gjorde noe som

helst for å hjelpe sine egne ofre i en konflikt som de arabiske landene hadde startet. De foretrakk åpenbart heller å la sine trosfeller plages under de verste forhold, antagelig i et forsøk på å plassere skylden for deres lidelser på Israel. [4]

I 1950 da Canadas general Howard Kennedy og sir Henry Knight, de første lederne av UNRWA, forstod at deres arbeid ble umuliggjort gjennom politiseringen av den humanitære krisen som de var satt til å løse, og at deres mandat ikke kunne fullføres i løpet av en så kort tid, ble et medlem av Det engelske arbeiderpartiet som satt i parlamentet, Richard Crosssrian, bedt om å forklare dette i Underhuset. Hans svar, slik det ble rapportert av den franske avisen *Le Monde*, var talende:

“Så lenge vi må stole på at FN gjør noe grunnleggende for bosettingen av flyktningene, vil vi bare bedra oss selv fordi FN er en politisk organisasjon. Vi har Den arabiske liga og all politikken de står for. Den arabiske liga trenger flyktningeproblemet for å opprettholde mostanden mot Israel. Å få orden på flyktningespørsmålet ville berøve dem deres viktigste klagemål ...” [5]

Denne uttalelsen er virkelig den beste forklaringen på det faktum at UNRWA, skapt for å arbeide i ett år, som nevnt, 70 år senere fremdeles er i virksomhet.

I løpet av syv tiår har denne lille humanitære organisasjonen blitt et monster. UNRWA har nå ansvaret for mer enn fem millioner mennesker, hvorav bare omkring 20.000 kan bli oppfattet som flyktninger i henhold til FNs definisjon[6] og som gjelder millioner i eksil over hele verden med det interessante unntak som palestinerne er.

“En flyktning – innenfor rammen av den betydning som er i Konvensjonen av 28. juli 1951 – er en som har blitt tvunget til å flykte fra sitt land på grunn av forfølgelse som følge av krig eller vold. En flyktning har en velbegrunnet frykt for forfølgelse på grunn av rase, religion, nasjonalitet, politisk oppfatning eller ved å tilhøre en bestemt sosial gruppe. Stort sett kan de ikke vende hjem eller de er engstelige for å gjøre det. Krig, etnisk preget stammevold og religiøs vold er viktige årsaker til at flyktninger forlater sine land ...”

Derfor kan ikke, i henhold til FNs egen definisjon, status som “flyktning” overføres fra generasjon til generasjon – slik det uten videre har blitt gjort når det gjelder palestinerne. En palestiner med et europeisk, amerikansk eller jordansk pass har ingen grunn til å bli oppfattet som flyktning. Unntatt av UNRWA.

Sammenlign disse tallene:

- Alle flyktninger over hele verden (med unntak av palestinerne) blir støttet av FNs høykommissær for flyktninger (UNHCR). En stab på 10.966 tjenestemenn og ansatte forsøker å hjelpe 65,6 millioner ofre, fra Kongo til Myanmar.
- UNRWA beskjeftiger 30.624 tjenestemenn og 21.571 utdannere for å ta hånd om etterkommerne av palestinske flyktninger, som selv om man regner med dem som angivelig har arvet sin flyktningestatus, utgjør ti ganger færre enn alle andre fordrevne personer.

Med andre ord, selv om man godtar den ubrukelige definisjonen på “flyktning” - anvendt ikke bare om flyktningene fra 1948 men også deres etterkommere – får enhver som nyter godt av dette humanitær støtte og penger som er tilnærmet 50 ganger høyere enn hva et afrikansk eller asiatisk offer for forfølgelse får.

UNRWAs årlige budsjett er på nesten en milliard amerikanske dollar, hvor mer enn en tredjedel, som nevnt, blir gitt av USA. Men vent et øyeblikk – her er flere ting å merke seg. I motsetning til andre hjelpeorganisasjoner i FN, har den som har ansvaret for etterkommerne til palestinske flyktninger, et pensjonsfond – og pensjoner på aksjemarkedet i ulike land beløper seg til mer enn halvannen milliard amerikanske dollar. Disse tallene er astronomiske, og de bare understreker de mange avvikene i UNRWA.[7]

UNRWA sier:

“En flyktning fra Palestina er en person som bodde i Palestina i tidsrommet mellom juni 1946 og mai 1948 og som mistet både sitt hjem og sitt utkomme på grunn av den arabisk-israelske konflikten i 1948.”

Det er opplagt at enhver immigrasjonsarbeider eller besøkende, uansett opprinnelse, kunne bli en del av statistikkene til UNRWA dersom han kunne godtgjøre at han i akkurat de to årene hadde bodd i det som senere ble Israel.

Yasser Arafats biograf, Said Aburish,[8] en flyktning fra den nordlige regionen av Israel og tidligere rådgiver for den avdøde irakiske president Saddam Hussein, avslørte flere avvik da han ble intervjuet av forfatteren:

“Etterat FN overtok begynte palestinerne å gravlegge sine døde om natten, uten å innrapportere dem, for å få deres rasjoner. Et resultat av dette var at dødsraten –

i nesten 20 år – i leirene var omtrent null. I tillegg var det en betydelig flytting mellom leirene. Men disse forflytningene ble sjelden notert, slik at en palestiner kunne være i flere leirer samtidig. Dermed kunne han øke den finansielle støtten han hadde rett til.” (Intervju ved forfatteren, 2006, og vist i dokumentarfilmen “Fra elven til havet.”)

Når det dreier seg om UNRWA mister fort de begreper man bruker for å beskrive dens oppdrag sin mening. Forstedene til Jenin og Ramallah, eksempelvis, består av små stilfulle hus, med noen overfylte boliger, fortsetter å bli kalt “flyktningeleire”, selv om telt og ildsteder for lengst har blitt erstattet av solide konstruksjoner som alle har kloakkanlegg og elektrisitet.

For å sitere en tidligere minister og historieprofessor, Shlomo Ben Ami, i et intervju med forfatteren i mai 2006: *“Administrasjoner har en tendens til – for å overleve – å forlenge det problemet de er ansatt for å løse.”*

UNRWA har vokst som en sopp – stort sett på grunn av minst fem generasjoner med “arvet flyktningestatus” - uten tilsynelatende en gang å ha forsøkt å løse et eneste flyktningeproblem de siste syv tiårene.

I 1960-årene utviklet den israelske regjeringen et humanitært prosjekt for selv-rehabilitering av Gaza-flyktninger. Idéen var enkel. Det var å bygge moderne boligområder i de tidligere uutnyttede områdene på den tidligere egyptiske Gazastripen. De 160.000 palestinerne som bodde i leire der kunne få gratis lån, noe som gjorde det mulig for dem på en rask måte å bli selveiere. Mange ville delta i byggingen av boenhetene, infrastrukturen, skolene og sykehusene, mot en lønn som ville gjøre det mulig for dem å betale tilbake lånene.

Det varte ikke lenge før reaksjonen kom. PLO-lederen Yasser Arafat henvendte seg straks til Den arabiske liga som umiddelbart la press på FN, noe som førte til at organisasjonen straks fordømte Israel for dette initiativet og konkluderte sin resolusjon[9] med følgende pålegg: *“Send flyktningene tilbake til leirene!”* Prosjektet ble avsluttet etter at bare 7.500 palestinere hadde fått glede av det.

Denne “hendelsen” ble rapportert av Tibor Mende i *Le Monde*. [10] Mende oppdaget at ethvert initiativ som hadde til hensikt å integrere eller rehabilitere palestinske flyktninger fra Libanon – hvor de i dag fremdeles ikke har noen rettigheter, ingen adgang til arbeidsmarkeder, eller til den mest grunnleggende omsorg – var forbudt, og konkluderte:

“Disse eksemplene støtter den alminnelige oppfatning om at FN heller vil bruke store pengesummer på å skape et flyktningeproblem enn å løse det.”

Men støttespillere for UNRWA, slik som for eksempel FN-talsmann Stéphane Dujarric, har rett når de sier at på en måte er *“UNRWA en stabiliserende kraft på bakken.”* Dersom de mer enn 50.000 ansatte i UNRWA, hvor 95% er palestinere, i morgen ble stående uten arbeid, og mat, hjelp og tilgang til utdanning for dem som er avhengig av det, ble fjernet, ville den allerede eksplosive situasjonen i “leirene” bli tilsvarende uheldig.

Et annet mer alvorlig problem gjenstår: UNRWA er ikke bare en humanitær organisasjon. Dens politiske holdning er synlig på alle nivåer i organisasjonen. [11] En rapport fra Institutt for overvåkning av fred og kulturell toleranse i skole og utdanning, sier at i skoleåret 2016-2017 lærte curriculum (fagplanen) for grunnskolen i de palestinske selvstyreområdene, delvis finansiert av UNRWA, *“elevene å være martyrer, å demonisere og fornekte eksistensen til Israel, og til å fokusere på en ‘tilbakevenden’ til et utelukkende palestinsk land.”*

12. februar 2017 sendte den private (NGO) organisasjonen “UN Watch” et brev til FNs generalsekretær António Guterres, hvor de fordømte handlingene til omkring 40 tjenestemenn fra UNRWA.[12] Tjenestemennenes Facebook-sider, viser rapporten, kommer med nazistiske hilsener, ærer Hitler, oppfordrer til utsettelsen av jødene, feirer mord og kidnapping av israelere, publiserer Hamas-propaganda hvor “martyrer” æres, og i sin alminnelighet fornekte Israels eksistens uansett grenser. Med ryggen mot veggen bokstavelig talt på grunn av disse overveldende fakta, skyndte talsmann for UNRWA Chris Gunness seg med å be om en undersøkelse – av UN Watch![13]

Selv de mest moderate blant tilhengerne av UNRWA fortsetter å fremme myten om en “rett til å vende tilbake” - et ønske som aldri kan bli realisert fordi det betyr å oversvømme det lille landet Israel (omtrent på størrelse med Vancouverøya) med millioner av “palestinske flyktninger” for å redusere den jødiske befolkningen og dermed gjøre ende på det israelske demokratiet – og forhindre ethvert forsøk på “integrering”.

I løpet av krigene mellom Israel og terroristorganisasjonene som styrer Gaza, ble raketter vanligvis skutt fra UNRWA skoler eller i nærheten av deres sykehus.[14] Tilgang til flere torturceller ble gravd ut under UNRWAs infrastruktur. Ammunisjon ble funnet i deres skoler.[15] Selvfølgelig – når man blir spurt om disse tingene – skyndte talsmenn for UNRWA seg å

fordømme den uakseptable bruken av deres nøytralitet for krigsformål! Men det hindret ikke UNRWA i å returnere raketter og andre bombekastere som ble funnet til Hamas.

Flere videorapporter fra Center for Near East Policy til studenter ved UNRWA-skoler er enda mer urovekkende. Ingen barn anerkjenner, dersom de blir spurt om dette, Israels rett til å eksistere.[16] Alle jenter og gutter drømmer om at de en dag skal bli martyrer for den palestinske saken, og noen sier skamløst at deres største ønske er å drepe jøder.[17] Når de blir spurt om grunnen til deres motivasjon, sier de fleste at deres lærere lærte dem at deres land var “stjålet av jødene”.

Så hvordan skal man gripe an en slik situasjon?

Den første logiske løsningen ville være å slå sammen UNRWA og FNs høykommissariat for flyktninger (UNCHR) og dermed avslutte det “palestinske unntaket”, og deretter få en mer rettferdig fordeling av FN-budsjettene blant de virkelige flyktninger som befinner seg i dyp elendighet.

Dessverre er UNRWA avhengig av generalforsamlingen i FN hvor den automatiske anti-israelske majoriteten, ledet av Den arabiske liga og Organisasjonen for islamsk samarbeid, så langt har hindret enhver endring i gjeldende status.

Den gradvise tilbaketrekningen av finansiering fra amerikanerne synes å være et positivt tiltak, forutsatt at det resulterende underskudd fører til at UNRWA reformerer sin organisasjon og måten å drive på. Faren er at røverland kanskje vil forsøke å overta.

Neste skritt ville være at FN ble mer transparent, å ha uavhengige overvåkere fra USA for å sikre at ikke noe medlem av en terroristorganisasjon er en del av staben, å endre sin høyst tvilsomme læreplan for å oppdra til fred,[18] å ta avstand fra den paramilitære treningen som noen ganger finner sted i skolegården, og som et tegn på god vilje begynne med å avlyse verdensturnéen til sin “unge ambassadør” Muhammad Assaf som gjennom sine taler bare oppfordrer til vold.[19]

Det er vanskelig å la være å ta med en uttalelse fra UNRWAs talsmann Chris Gunness: *“UNRWA vil fortsette å arbeide utrettelig for å sikre den fulle realisering av vårt mandat, slik det er fastsatt av generalforsamlingen.”*

Med andre ord – om 30 år, dersom ingenting blir gjort – vil UNRWA istedenfor å håndtere skjebnen til omtrent 5 – 6,5 millioner palestinere som den nå gjør, måtte håndtere skjebnen til over 40 millioner.

Noter:

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/11783/unrwa-creates-palestinian-refugees

- [1] www.theguardian.com/world/2018/jan/14/trump-cut-millions-united-nations-agency-palestinian-refugees
- [2] <http://users.ox.ac.uk/~ssfc0005/Israel%20and%20the%20Arab%20Coalition%20in%2019481.html>
- [3] www.gatestoneinstitute.org/11783/unrwa-creates-palestinian-refugees
- [4] www.gatestoneinstitute.org/10210/palestinians-enemies
- [5] www.debriefing.org/22133.html
- [6] www.unrefugees.org/refugee-facts/what-is-a-refugee/
- [7] <https://jobs.unrwa.org/vpads/VA%20-%20Chief%20of%20Treasury.htm>
- [8] <https://tinyurl.com/ya7ecyov>
- [9] www.un.org/documents/ga/res/35/a35r13e.pdf
- [10] www.nuitdorient.com/n1513.htm
- [11] www.investigativeproject.org/5947/palestinians-exploiting-children-to-fight-israel
- [12] www.unwatch.org/130-page-report-unrwa-teachers-incite-terrorism-antisemitism/
- [13] www.unwatch.org/un-watches-campaign-to-hold-unrwa-to-account/
- [14] www.thetower.org/1955-un-report-confirms-hamas-stored-and-fired-weapons-from-un-schools/
- [15] <https://tinyurl.com/y7llqac2>
- [16] www.youtube.com/watch?v=SnLIzNGb9gI
- [17] www.youtube.com/watch?v=T3QTYL2L9Co
- [18] www.unwatch.org/unrwas-anti-peace-curriculum-violates-un-charter/
- [19] www.youtube.com/watch?v=KM6QgQ5Ihw

Raymond Ibrahim er forfatter av boken Korsfestet på ny – en dokumentasjon av islams nye krig mot kristne (utgitt av Regnery med Gatestone Institute, april 2013)

Hvorfor det er muslimsk vold, men ikke kristen vold, i Midtøsten

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Siden Israel er sterkere enn sine muslimske naboer, har disse alltid blitt presentert som frustrerte ‘underdogs’ som gjør hva som helst for å oppnå “rettferdighet”. Uansett hvor mange raketter som ble skutt mot Tel Aviv av Hamas og Hizbollah, og uansett hvordan anti-israelsk blodtørstighet ble uttrykt i klare jihad-ordelag, ble det alltid fremstilt som innlysende at palestinerne under Israel er så undertrykt at muslimer ikke har noe annen utvei enn terrorisme.

Men som med alle falske fortellinger er det noe som ikke stemmer. At denne fortsatt holdes i hevd hviler på at man skjuler et større og mer fullstendig bilde, som illustreres i dette spørsmålet: Dersom muslimer får aksept for sin vold som er rettet mot dem som er sterkere enn dem, hvordan forklarer man så deres vold når den er rettet mot dem som er svakere enn dem – for eksempel millioner av innfødte kristne som bor i den muslimske verden? Ifølge pålitelig statistikk som årlig publiseres, har 40 til 50% av de land hvor det er verst å være kristen en muslimsk majoritet. Blant de absolutt 21 verste nasjonene – 18 av dem er muslimske – erfarer så å si alle kristne forfølgelse.[1]

Bortforklaringene som benyttes for å redusere betydningen av muslimsk vold mot Israel virker ganske enkelt ikke her, for nå utgjør muslimene flertallet – og det er de som er voldelige og som undertrykker sine minoriteter, og det på måter som får israelernes behandling av palestinerne til å fremstå som misunnelsesverdig. Med andre ord – forfølgelse av kristne er kanskje det mest åpenbare eksempel på et fenomen som riksmidlene ønsker å overse og late som om det ikke finnes. Islamsk overherredømme – den virkelige årsaken til den arabisk-israelske konflikten.

“Israels naboer blir tradisjonelt sett på som ‘underdogs’ som søker rettferdighet.”

De få kristne og politisk marginaliserte kristne i den islamske verden ønsker ganske enkelt å tilbe i fred, og likevel blir de hundset og angrepet, kirkene deres brent ned og ødelagt. Deres kvinner og barn blir kidnappet, voldtatt og gjort til slaver. Disse kristne er ofte identiske med sine muslimske medborgere med hensyn til rase, etnisitet, nasjonal identitet, kultur og språk. Det finnes neppe noen politiske eller eiendomsmessige grunner som volden kan skyldes. Det eneste problemet er at de er *kristne* – de er *ikke-muslimer* – den samme kategorien som israelere også faller inn under.

Da forstår man også hvorfor det som av noen myndigheter har blitt betegnet som “folkemord” på kristne av muslimer i Irak, Syria, Nigeria, Somalia, Pakistan og Egypt – muslimer som bryr seg mindre om Israel og Palestina – er en av de mest dramatiske, men også minst kjente historier i vår tid. Media kan ganske enkelt ikke beskrive muslimsk forfølgelse av kristne – som i sin natur og form faktisk er uprovoserte pogromer – som en “krangel om land” eller et resultat av “klagemål” (om noe, så er det de trakasserte og forfulgte lokale kristne minoriteter som burde ha klager å fremføre). Og fordi media ikke kan omtale slike islamske angrep på kristne ved hjelp av “klagemål”-paradigmet som fungerer så bra i forklaringen av den arabisk-israelske konflikten, er deres vanligste løsning ikke å omtale dem i det hele tatt.

Apologeter hvitvasker muslimsk aggresjon og fremstiller ikke-muslimske svar som grunnen til konflikten.

“Islamsk overherredømme er den virkelige årsaken til den arabisk-israelske konflikten.”

Slik er framgangsmåten for alle forsvarere av islam – å ignorere eller hvitvaske muslimsk aggresjon, og så – i dette tomrommet – forvrengte og fremstille ikke-muslimske reaksjoner som årsaken til konflikten. Eksempelvis påstår John Esposito ved Georgetown Universitet at “fem århundrer med fredelig sameksistens (mellom islam og Europa) gikk før politiske hendelser og en imperialistisk pavemakt førte til århundrelange rekker med såkalte hellige kriger (korstogene) som reiste Europa mot islam og etterlot en varig arv av misforståelser og mistillit.” I virkeligheten så man i disse “fem århundrer med fredelig sameksistens” muslimene terrorisere og erobre mer enn tre fjerdedeler av kristenheten. Men dette ubehagelige faktum blir sjelden nevnt, for kunnskap om det ødelegger fortellingen om det “muslimske klagemålet”, akkurat som kunnskap om dagens muslimske forfølgelse av kristne ødelegger det.

Uansett er det forfriskende å se at solen bryter gjennom det bedragerske mørket som altfor lenge har skygget for realiteten i Midtøsten, også det å fremstille ofre som aggressorer og aggressorer som ofre.

Noter:

Kilde: www.meforum.org/7128/trump-scrap-cherished-israel-grievance-myth. Dette er et utdrag av en artikkel opprinnelig publisert under tittelen “Trump forkaster populær ‘Myte om klagemål mot Israel.’”

- [1] www.christianpost.com/news/100-percent-of-christians-face-persecution-in-21-countries-open-doors-world-watch-list-2017-172850/

www.israelsvenner.no

Khaled Abu Toameh, er en prisvinnende arabisk journalist bosatt i Jerusalem.

Palestinerne sier: Araberne bryr seg ikke om oss

Khaled Abu Toameh

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den palestinske selvstyremyndigheten (PA) har arbeidet hardt for å overtale arabiske land til å støtte dem i det fastlåste forholdet til den amerikanske administrasjonen.

PA-lederskapet i Ramallah frykter at uten støtten fra arabiske land, vil den amerikanske administrasjonen “påtvinge” dem president Donald Trumps “århundrets deal” - denne fredsplan for Midtøsten som ennå ikke er offentliggjort.

De arabiske land synes imidlertid å være opptatt med andre spørsmål. For tiden får palestinerne mye muntlig støtte fra sine arabiske brødre, noe som omfatter løfter om å øke trykket på Trump-administrasjonen for om mulig å “modifisere” dens plan for å gjøre den mindre “skadelig” for palestinske krav og ønsker.

Det som virkelig skjer er at PA-ledelsen er skremt over at mange av de arabiske landene vil støtte Trump-planen, og slik forlate sine palestinske brødre og la dem bli utsatt for internasjonalt press om å akseptere “århundrets avtale.” Denne frykten er ikke uberettiget.

Palestinske tjenestemenn har allerede uttrykt bekymring over at Saudi-Arabia, Egypt, Jordan og noen Golf-stater konspirerer sammen med Trump-administrasjonen for å “påtvinge” dem fredsplanen, – en plan hvor detaljene ennå ikke er offentlig kjent.

Disse arabiske landene, understreker palestinerne, har støttet en mer pragmatisk og forsonende tilnærming overfor den påståtte fredsplanen og uttrykker ikke lenger sterk motstand mot den, til tross for palestinske påstander om at hovedpunktene i “århundrets avtale” støtter standpunktene til den israelske regjeringen.

I motsetning til palestinerne er de arabiske landene åpenbart ikke interessert i å ødelegge sine forbindelser med den amerikanske administrasjonen. Deres uttalelser handler mer om å bevare gode forbindelser med Washington enn å støtte politikken til den israelske regjeringen.

Palestinerne synes å være de eneste i den arabiske verden som hver dag opponerer mot en plan ingen har sett.

Knappt en dag går uten at en offisiell palestinsk representant advarer mot Trumps plan om “likvidering” eller “århundrets fornærmelse”, slik noen har begynt å omtale den. Palestinerne sier at de også er fast bestemt på å spolere planen uansett konsekvensene.

“Palestinerne bryr seg ikke om datoen når Trumps plan vil bli kunngjort fordi de forkaster den uansett,” sa Nabil Sha’at, en tidligere utenriksminister for PA som nå er seniorrådgiver for president Mahmoud Abbas.

“Det som allerede har lekket ut om planen er nok til at vi forkaster den. Vi vil ikke akseptere en amerikansk plan som tillater USA å gjenoppta sin spesielle plass i fredsprosessen. Dersom Washington ønsker å bidra til fredsprosessen, må det være innenfor rammen av et internasjonalt og multilateralt forum.”[1]

En annen seniorrådgiver for Abbas, Azzam al-Ahmed, sa at Trumps “århundrets avtale” ikke vil bli realisert fordi den ikke fører frem til etableringen av en palestinsk stat.[2] USA, la han til, er ikke lenger kvalifisert til å spille rollen som viktig støttespiller for noen som helst fredsprosess mellom palestinerne og Israel.

“Det som virkelig skjer er at PA-ledelsen er skremt over at mange av de arabiske landene vil støtte Trump-planen.”

Arabisk apati overfor palestinerne er et resultat av en langvarig overbevisning om at palestinerne ikke nøler med å bite den hånden som gir dem mat.
(Foto: Getty Images)

Generalsekretær i PLO Saeb Erekat gjentok også den palestinske motstanden mot Trumps *“århundrets avtale.”* Idet han anklaget den amerikanske administrasjonen for å prøve å *“ødelegge”* den palestinske saken og påtvinge palestinerne sine krav, klaget Erekat i *“en politisk rapport”* han i april overleverte medlemmer av den herskende Fatah-fraksjonen i Ramallah om at de *“dristige linjer”* i Trump-planen ikke tilbyr palestinerne noe annet enn *“evig selvstyre”* og en *“demilitarisert”* stat.[3]

I løpet av de siste ukene har PA-ledelsen drevet en kampanje for å samle arabisk støtte til sin motstand mot Trump-planen. Så langt har imidlertid de palestinske anstrengelsene bare delvis båret frukter, om i det hele tatt.

Ved et møte som ble holdt i Brussel med arabiske utenriksministere og deres europeiske motparter, forlangte palestinerne at de arabiske landene støttet deres holdning overfor Trump-planen. Palestinerne presser også på for at EU skal spille en større rolle i fredsprosessen med Israel slik at USA ikke lenger blir enerådende i fredsarbeidet.

Men det arabiske svaret på den palestinske kampanjen har vært skuffende for palestinerne.

De arabiske ministrene forkastet det palestinske kravet om å redusere USAs rolle i fredsprosessen. *“Vi ønsker ikke å ekskludere den amerikanske rollen –*

“I motsetning til palestinerne er de arabiske landene åpenbart ikke interessert i å ødelegge sine forbindelser med den amerikanske administrasjonen.”

som er svært viktig.” Dette er hva de arabiske ministrene angivelig fortalte til palestinerne.[4]

De arabiske landene har også avslått å støtte palestinerne rasende anti-USA retorikk. Å dømme etter tonen til lederne fra Saudi-Arabia, Egypt, Jordan og Marokko, synes de å ta i bruk en myk tilnærming til den amerikanske administrasjonen og dens ennå ikke kunngjorte plan. I motsetning til palestinerne ser ikke de arabiske landene på planen som en *“konspirasjon som har til hensikt å ødelegge den palestinske saken og palestinerne nasjonale rettigheter.”*

Det er dessuten rykter i Ramallah om at noen arabiske land faktisk har presset PA-ledelsen til å godta Trump-planen.

“Flere pro-amerikanske arabiske land utøver fremdeles press på den palestinske ledelsen for at de ikke skal forkaste den amerikanske planen,” sa den politiske analytikeren Rasem Obeidat.[5] *“De ber til og med den palestinske ledelsen om å forholde seg til planen på en positiv måte.”* Han oppfordret palestinerne til å slutte å stole på araberne og å samle rekkene og styrke den indre fronten.

Palestinerne hadde håpet at de arabiske og islamske landenes svar på Trumps beslutning av 6. desember om å anerkjenne Jerusalem som Israels hovedstad ville vært mye hardere. Det minste palestinerne hadde ventet var at disse landene ville svare med å utvise de amerikanske ambassadørene eller stenge de amerikanske ambassadene i arabiske og islamske hovedsteder. Dette skjedde selvfølgelig ikke, til palestinerne store skuffelse. De føler at de enda en gang har blitt forlatt av sine arabiske og muslimske brødre.

De arabiske lederne synes å ha fått nok av palestinerne. Det meste de er klare til å gi palestinerne er offentlige uttalelser om støtte og løfter om hjelp til å oppnå sine rettigheter. Hvert av disse landene har sine egne problemer å bekymre seg for, og den palestinske saken står ikke lenger øverst på arabernes prioriteringsliste.

Egypt – eksempelvis – er opptatt av sin krig mot jihad-terrorister i Sinai og presidentvalget som fant sted i slutten av mars. Egypterne har bitre minner fra innblanding i palestinerne indre affærer. I løpet av de siste tre månedene har egypterne forsøkt, så langt uten hell, å overtale Hamas og Abbas sin Fatah-fraksjon om å gå videre med “forsonings”-avtalen som de to partene undertegnet i Kairo i november 2017.

I mars hadde en egyptisk sikkerhetsdelegasjon intensive diskusjoner med Hamasledere på Gazastripen i et forsøk på å løse krisen, men til ingen nytte. [6] En delegasjon fra Hamas som besøkte Kairo for å samtale om måter å iverksette den haltende “forsonings”-avtalen, vendte tomhendte tilbake til Gazastripen etter tre uker i Egypt.

Saudierne for sin del har det også travelt med interne saker. Kronprins Mohammad bin Salman, den reelle herskeren i Saudi-Arabia, er allerede opptatt med sin plan om å innføre større reformer i kongedømmet og innbra milliarder av dollar fra korrupte prinser og ledende tjenestemenn. PA-ledelsen synes i det hele tatt ikke å ha mye tillit til den unge kronprinsen og mistenker ham også for å konspirere med Trump-administrasjonen for å “påtvinge” palestinerne “avtalen.”

På samme måte forsøker Jordan å hamle opp med sine egne problemer, og de synes å være omfattende. Den jordanske regjeringens ferske beslutning om å fjerne subsidier på brød har ført til en bølge av gatedemonstrasjoner over hele kongedømmet.[7]

Qatar og De forente arabiske emirater (UAE) forsøker i mellomtiden hver for seg å fremme sine egne agendaer i det palestinsk-politiske landskapet.

Qatar støtter Hamas-regimet på Gazastripen, mens UAE forsøker å fremme sin palestinske protégé, den avsatte Fatah-lederen Mohammed Dahlan, som den neste palestinske lederen. UAE har angivelig spurt Dahlan om å danne et nytt parti som kunne stille i det neste palestinske presidentvalget og parlamentsvalget, hvis disse skulle bli gjennomført.[8]

PA-ledelsen er ikke glad for innblandingen til Qatar og UAE i interne palestinske saker. Den liker heller ikke måten Egypt synes å ha støttet Dahlan på, en erkefiende av Abbas. PA ser på arabisk innblanding i palestinske saker som ødeleggende og kontraproduktiv. De må fremdeles samle seg etter den tiden da hvert av de arabiske land støttet hver sin palestinske fraksjon.

“De arabiske lederne synes å ha fått nok av palestinerne.”

Palestinerne blir enda en gang tvunget til å møte den ubehagelige sannhet at deres arabiske brødre er mer interessert i sin egen overlevelse enn i den palestinske saken. Denne arabiske apatien overfor palestinerne er resultatet av en langvarig overbevisning i den arabiske verden om at palestinerne er et utakknemlig folk som ikke nøler med å bite den hånden som gir dem mat. Palestinsk støtte til Saddam Husseins invasjon i Kuwait i 1990 – et land som pleide å gi palestinerne millioner av dollar hvert år – var vendepunktet i forbindelsene mellom arabiske land og palestinerne. Siden den gang har palestinerne nesten i sin helhet vært avhengig av amerikansk og europeisk finansiell støtte.

Når Trump endelig kunngjør fredsplanen for Midtøsten vil palestinerne oppdage at de er alene om å true med å forkaste den. Palestinerne har god grunn til å tro at de arabiske landene er i ferd med å overlate dem til seg selv. Og etter et halvt århundre med mislykket og korrupt ledelse er det mye som må gjøres for å bringe de palestinske forholdene i orden.

Noter:

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/11995/palestinians-arabs-apaty

- [1] www.alquds.com/articles/1520270877292639800/
- [2] <https://tinyurl.com/y9lened5>
- [3] www.alalam.ir/news/3404566
- [4] <https://tinyurl.com/y988mpj8>
- [5] <https://pulpit.alwatanvoice.com/articles/2018/03/04/458283.html>
- [6] <https://tinyurl.com/ya3baghx>
- [7] www.dailystar.com.lb/Business/Regional/2018/Feb-26/439321-jordans-pm-reshuffles-cabinet-to-soothe-anger.ashx
- [8] <https://tinyurl.com/yb455bn8>

Raymond Ibrahim er forfatter av boken Korsfestet på ny – en dokumentasjon av islams nye krig mot kristne (utgitt av Regnery med Gatestone Institute, april 2013)

215 millioner kristne blir forfulgt stort sett av muslimer

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

215 millioner kristne erfarer høy grad av forfølgelse rundt omkring i verden, opplyser menneskerettighetsorganisasjonen Åpne Dører.[1] Ifølge deres nylig utgitte World Watch List fra 2018 som har en rangering av verdens 50 nasjoner hvor det er farligst å være kristen, ble 3066 kristne drept, 1252 bortført og 1020 voldtatt eller seksuelt krenket på grunn av sin tro. 793 kirker ble angrepet eller ødelagt.

Størsteparten av denne forfølgelsen finner vi i den islamske verden. 38 av de 50 verste nasjonene har muslimsk flertall. Rapporten beskriver islamsk undertrykkelse som årsak bak den ekstreme forfølgelsen som dominerer i de 10 verste nasjonene. Kort sagt – mesteparten av den forfølgelsen som disse 215 millioner kristne opplever omkring i verden er det muslimer som står bak.

Disse muslimene kommer fra alle slags bakgrunner og spiller ulike folkeslag, nasjonaliteter, språk, sosio-økonomiske og politiske omstendigheter. De omfatter muslimer fra USAs nærmeste allierte (Saudi-Arabia er nr. 12 på listen over de verste nasjoner) og muslimer fra USAs motstandere (Iran er på 10. plass), muslimer fra rike nasjoner (Qatar er på 27. plass og Kuwait på 34. plass) og muslimer fra fattige nasjoner (Afghanistan er på 2. plass, Somalia på 3. plass, og Jemen på 9. plass), muslimer fra nasjoner kjent som “radikale”: (Pakistan på 5. plass), og muslimer fra “moderate” nasjoner (Malaysia på 23. plass og Indonesia på 38.plass).

Men dersom World Watch List rangerer Nord-Korea – ikke-islamisk og kommunistisk – som nr. 1 i forfølgelsen av kristne, hvorfor henge ut muslimenes religiøse identitet? Er det slik at Nord-Koreas topp-plassering i forfølgelsen av kristne antyder at dette ikke er noe spesielt for den muslimske verden, men snarere et biprodukt av undertrykkende regimer og andre sosio-økonomiske faktorer som sprer seg raskt i den muslimske verden?

Noen viktige distinksjoner er nødvendige. Mens kristne virkelig opplever et “helvetes liv” i Nord-Korea,[2] kunne en omvelting av Kim Jong-uns regime ikke bare føre til en rask stans i denne forfølgelsen, men også til en vekst i kristendommen i landet, slik det for ikke lenge siden har skjedd i Russland. I Sovjetunionen ble mellom 12 og 25 millioner kristne drept for sin tro,[3] og omtrent 153.000 kirker ble stengt.[4] Siden Sovjetunionens fall i 1991, har det blitt bygget eller gjenoppbygget omkring 1000 kirker hvert år,[5] og ifølge en Pew-rapport fra 2014 – for tidsrommet 1991 – 2008 – steg tallet på russere som identifiserer seg som kristne fra 31% til 72%.[6] At Sør-Korea er så tydelig kristent, reflekterer hva som kan være i vente, og skaper frykt hos den nordlige motpart.[7]

I den islamske verden synes fallet til diktatoriske regimer i liten grad å lette lidelsene til de kristne. Tvert imot – når sekulære diktatorer faller, som Saddam i Irak, Gaddafi i Libya, og forsøk på å styrte Assad i Syria – synes forfølgelse av kristne å vokse fram som en grasrotbevegelse. I dag er Irak på 8. plass over de verste nasjoner i verden for kristne, Syria er på 15. plass, og Libya på 7. plass. Under tidligere diktatorer var disse landene betydelig sikrere for minoriteter.

“I den islamske verden synes fallet til diktatoriske regimer i liten grad å lette lidelsene til de kristne. Tvert imot – når sekulære diktatorer faller, som Saddam i Irak, Gaddafi i Libya, og forsøk på å styrte Assad i Syria – synes forfølgelse av kristne å vokse fram som en grasrotbevegelse.”

En militær fra Niniveh Plain Protection Units (NPU) går gjennom en ødelagt kirke 8. november 2016 i Qaraqosh, Irak. (Foto: Chris McGrath/Getty Images)

De eneste landene som var del av den tidligere Sovjetunionen og som fremdeles forfølger kristne er – ganske slående – de landene i Sentral-Asia som har muslimsk flertall. Disse inkluderer Usbekistan (16. plass på verstinglisten), Turkmenistan (19.plass), Tadsjikistan (22.plass), Kazakhstan (28.plass) og Aserbajdsjan (45.plass).[8]

Den “ekstreme forfølgelsen” av kristne over hele den muslimske verden er del av en historie som startet for nesten 1400 år siden. De samme mønstre for forfølgelse finnes fremdeles – inkludert angrep på grunn av blasfemi og frafall, restriksjoner for og angrep på kirker, og en generell forakt for – fulgt av en ondskapsfull behandling av – “mindreverdige vantro”.

I motsetning til forfølgelsen av kristne i kommunistiske land, knyttet til et spesielt regime, er den muslimske forfølgelsen av kristne evigvarende,

“At de som forfølger kristne kommer fra vidt forskjellige etniske, lingvistiske, kulturelle og sosio-økonomiske forhold – fra afrikanske, arabiske, asiatiske og kaukasiske nasjoner – og har lite til felles unntatt islam, understreker dessverre bare den virkelige grunnen til forfølgelsen.”

eksistensiell og overlever enhver hersker eller regime. Den synes dessverre å være en del av historien, læresetningene og sosio-politiske forhold som viser hvordan islam er – derfor dens seighet og allestedsnærværelse. Den er en “tradisjon.”

At de som forfølger kristne kommer fra vidt forskjellige etniske, lingvistiske, kulturelle og sosio-økonomiske forhold – fra afrikanske, arabiske, asiatiske og kaukasiske nasjoner – og har lite til felles unntatt islam, understreker dessverre bare den virkelige grunnen til forfølgelsen.

Hvis tiden er på de kristnes side som lever under kommunistiske regimer, gjelder det ikke de kristne som lever under islam. Sentrum for det store bysantinske imperiet er nå et i stigende grad intolerant og islamiserende Tyrkia. Kartago, en gang en bastion for kristendommen – hvor en av kristendommens største teologer Augustin ble født og hvor den nytestamentlige kanon ble stadfestet i 397 – er i dag et Tunisia med muslimsk majoritet på 99%. Århundrer med forfølgelse og tvang av ikke-muslimer til å leve som knapt tolererte tredjerangs borgere, er ansvarlig for det demografiske skiftet som Tunisia og andre tidligere ikke-muslimske land opplever.

Lenge etter at Nord-Koreas Kim Jong-un har forsvunnet, vil titalls millioner av kristne og andre “vantro” fremdeles lide under forfølgelse. Det som begynte i det syvende århundre[9] kommer nærmere en virkeliggjørelse og hele verden blir mer islamsk og fri for “vantro,” slik som i Irak, og å konfrontere disse ubehagelige fakta er i det minste et velkomment første skritt i retning av å gjøre noe med problemet.

Noter:

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/11775/persecuted-christians-open-doors

- [1] www.opendoorsusa.org/christian-persecution/world-watch-list/
- [2] www.foxnews.com/world/2017/10/25/north-korean-defector-describes-life-hell-for-christians.html
- [3] James M. Nelson, *Psychology, Religion, and Spirituality*, 2009, p. 427.
- [4] Paul Froese, "Forced Secularization in Soviet Russia: Why an Atheistic Monopoly Failed," *Journal for the Scientific Study of Religion*, Volume 43, Number 1, March 2004, p. 42.
- [5] www.christiantoday.com/article/russian-orthodox-church-revival-under-putin-continues/78687.htm
- [6] www.pewforum.org/2014/02/10/russians-return-to-religion-but-not-to-church/
- [7] www.economist.com/the-economist-explains/2014/08/12/why-south-korea-is-so-distinctively-christian
- [8] Mens Åpne Dører tilskriver forfølgelsen av kristne I disse fem nasjonene "diktatorisk paranoia," i betraktning av at de alle har et overveldende muslimsk flertall, synes det rimelig å konkludere at islam i det minste er delvis ansvarlig. Åpne Dører påpeker selv at "der er en grasrotvekkelse av islam i Sentral-Asia og det medfører større trykk fra de nasjonalistiske pro-islamske myndighetene og innenfor samfunnet, noe som forårsaker økt nivå av forfølgelse på to fronter."
- [9] <http://raymondibrahim.com/2015/08/31/how-the-islamic-world-was-forged-an-exercise-in-common-sense/>

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.sma-norge.no

Willy Gjøsund, SMAs web-ansvarlige